

Antenna

A MAGYAR EVANGÉLJUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2024./2. szám

*„Aki győz, azt
oszloppá teszem az én
Istenem templomában,
és onnan nem kerül ki
többé...”*

Jelenések 3,12a

*Szeretettel köszöntöm
a Kedves Olvasót!*

Ahogy közeledik az év vége, egyre többen kérdezik, vajon mit hoz a következő esztendő. A változások, amelyeket a világ átél, hihetetlen módon megterhelik a szívüket. Egyre több emberen lesz úrrá a félelem, az aggodalom, s egyre többen teszik magukévá a régi jelszót: „élj a mának”.

Ám ennek a fajta létezésnek mindig van egy önpusztító következménye. Hiszen aki csak a mának él, az nem akar törődni a másikkal, annak nem fontos a következő generáció, az minden olyan mozgalomhoz, ideológiához azonnal vonzódni kezd, amelyik az életstílusát igazolni látszik.

A keresztyén gondolkozástól ez a lelkület távol áll. Isten személyiségétől is nagyon távol esik az ilyen fajta hozzáállás. A bűnbe esett ember megmentése, a lelkek megnyerése nem csak hosszútávú feladat, de egészen Krisztus visszatéréséig sürgető, sok áldozattal és önmegtagadással járó küldetés. A most kézbe vett magazinban erről olvashat majd a kedves Olvasó. Annak a jelentősége, hogy „Krisztusért járunk követségben” semmivel nem összevethető. Eppen ezért ennek a magazinnak az útra indulásánál is azért imádkozunk, hogy bárcsak lenne, akinek iránymutatást, imádságra való felhívást, önvizsgálatra való készítetést, vagy lelki felüdülést jelentene ez a lap. Adventhez közeledve Isten minden értelmet meghaladó békeségét kívánjuk minden kedves Olvasónknak!

Kulcsár Tibor

A SZOBRÁSZ

*ISTEN arca el van rejtve bennünk,
Ő tudja csak hogy, hisz látva lát.
Kegyelmesen formálgatja lelkünk,
s kifaragja bennünk - Önmagát.*

Füle Lajos

A mi koronánk

„Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat.” (Jel 3,11)

A ma embere számára a korona a régmúlt történelem és a múzeumi kiállítási tárgyak körébe tartozó dolog lett. Mindazáltal tudjuk, hogy a maga idejében nem csak annyit ért, amennyibe az anyagát képező nemesfém és drágakő került. Viselője különleges jogokkal és hatalommal felruházott ember volt. A Biblia szóhasználatában nemcsak eredeti, hanem átvitt értelemben is szerepel. A szmirnai gyülekezetnek feltételes ígéretként hangzik: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10b) A filadelfiai gyülekezet tagjait arra buzdítja az Úr a látnok által: „Tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat.” (Jel 3,11)

A megszerzeni és megtartani összefüggése kerül itt előtérbe. A földi királyok sokszor öröklés által jutottak a koronához, és véres kardokkal tartották meg azt. A hívő ember hűsége jutalmául kapja (nem szüleitől öröklő), és a hit harcában kell megvédenie. Mindennapi életünkben sok dolog van, amit megszerzeni sem könnyű, de megtartani még nehezebb. Egyéni és gyülekezeti életünkben mennyi érték van, amelyek csak átmenetileg gazdagíthatnak, mert nem tudjuk megtartani őket! Hányszor vagyunk úgy, hogy bizonyos valódi értékeket is csak akkor ismerünk fel, amikor

elveszítettük azokat. Fájdalmasan hasít belénk a felismerés, hogy a legnagyobb értéket, az örök élet koronáját is el lehet veszíteni menet közben, a küzdelem hevében.

Koronánkat nemcsak a kudarcok veszélyeztetik, hanem a kétes értékű győzelmek is. Az úgynevezett pirruszi győzelmek. (A győztes király így kiáltott fel: „Még egy ilyen győzelem, s nem marad több katonám!”) A katonák nélküli király hatalma mit ér? Lehet, hogy valakivel szemben „igazunk lett”, miénk lett az utolsó szó, de talán örökre elveszítettük mint barátot, mint testvért. Felépítjük milliárdokat érő palotánkat, és rámegy az egészségünk, békességünk, üdvösségünk, a koronánk! Erre vonatkozik az Úr Jézus mondása: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mt

16,26a) Viszont nem esik le a korona a fejünkről, ha a

velejáró különleges jogokat és hatalmat mások szolgálatába állítjuk, ha lehajolunk megmosni egymás lábát, egymás feje helyett.

A történelmi királyok koronája mindig veszélyben volt, mihelyt mások is koronát akartak viselni. A mi koronánkat nem veszélyezteti az, ha mások fején is korona ragyog. Sőt, minél több léleknek jut királyi szolgálatunk által az igazság koronája, annál fényesebb lesz a miénk is. Isten ígéje így biztat bennünket: „Az okosok fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké.” (Dán 12,3) Ámen!

id. Nemeshegyi Zoltán

Te pedig, Isten embere...

Törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre. Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt. ... tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig. (1Timótheus 6:11,12,14)

Beszéld el fiaidnak

Különös egybeesése a dátumoknak, hogy Jézus mennybemenetelének emléknapja az idén egybeesett a második világháborút lezáró dokumentum aláírásának napjával. A győzelem napja névvel illetük ezt a napot, s hogy ez a győzelem mennyire jelentette a szabadságot, legalábbis nálunk, abba most ne menjünk bele... Hiszen az a győzelem,

melyet mi emberek vívtunk és vívunk ki, soha nem lehet teljesen igazságos, és bizony a legtöbbször törékeny alapokon nyugszik a fegyverekkel kiharcolt béke is. Jézus győzelme viszont, melyet a Sátán felett aratott halálával és győztes feltámadásával, végleges és megmáshatatlant.

Visszatérve a mi emberi győzelmeinkre, sajnos a történelem azt bizonyítja, hogy a győzelemnek sokszor nagyon fájdalmas árnyoldalai is vannak. Olyan események, melyeknek nem lett volna szabad megtörténnie. Erőszak, a gyengébb megalázása, kizsákmányolása, szexuális visszaélések, értelmetlen öldöklés, szinte állati magatartás, hogy csak néhányat említsek a szegényletes listából. Sok ilyen szomorú történetet osztottak meg velünk bizalmasan idős testvéreink, akik átélői voltak a borzalmaknak. Természetesen csak hosszú idő után oldódott a szíven és a szájon levő lakat, hiszen a félelem és az elnyomó hatalom nagy úr... Hiába, a bűn csak bűnt szül, az erőszak még nagyobb erőszakot, s ennek az ördögi körnek sajnos sokszor nincs vége. Megváltónk pont azért jött ide ebbe a bűnnel terhelt világba, hogy a Sátán munkáját lerontsa, s ne kelljen ennek az ördögi spirálnak folytatódnia.

És mindezt miért emlegettem föl? Mert újra egy forrongó katlan közepén élünk, és nem egy és nem két helyen már a lángok is felcsaptak, és újra átélői vagyunk az emberi gonoszság megnyilvánulásának. Háborúk, terrortámadások pusztítanak, s ezen túlmenően ideológiai ösztűzben is élünk. A Sátán megpróbál minden erkölcsi és emberi értéket megsemmisíteni, beleértve a teremtésben meghatározott biológiai törvényeket is.

Mi a feladatunk ezek között a harcok között nekünk hívó embereknek? Jakab apostol nagyon summás tanácsot ír levelében: „Engedelmeskedjete azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.” (Jak 4,7) Először is engedelmeskedni kell Istennek, azaz a Bibliában

"Gyűjtsd össze a népet, hogy meghallgassa igéimet, és tanuljanak meg félni engem mindig, amíg csak a földön élnek, sőt tanítsák meg erre a fiaikat is." 5Móz 4,10b

leírt útmutatás szerint élni. Másodszor: ellenállni az ördögnek. De hogyan is tehetjük meg ezt az ellenállást? Az Úr Jézus jó példát adott erre nézve akkor, amikor a Sátán megkísértette Őt a pusztában. Az Ördög minden csalárd és sokszor hízegő ötletére az Ige kardját használva válaszolt: „Meg van írva...”, és idézte a helyzetre vonatkozó bibliai szakaszt. Mi se tehetünk mást, ehhez viszont ismernünk kell a Bibliát, különben nem tudjuk a megfelelő választ sem.

És még valami. Isten már az Ószövetség legelején parancsba adta népének, hogy tanítaniuk kell az utánuk jövő generációkat az Úr félelmére, mégpedig úgy, hogy időről-időre felemlégetik azokat a dolgokat, melyeket az Úr tett. Így olvassuk ezt Mózes 2. könyvének

10. részében: „Beszéld majd el a fiaidnak és unokáidnak, amit Egyiptommal cselekedtem, és jeleimet is, amelyekkel sújtottam őket. Tudjátok meg ebből, hogy én vagyok az Úr!” (2Móz 10,2) És ez a parancs még Egyiptomban hangzott el, a csapások kellős közepén. És miért is kellett ezt tenni? Azért, hogy megtudják ebből, hogy Isten az Úr.

Félek, hogy ezen a téren sok mulasztás terheli Isten mai gyermekeit. Talán rosszul értelmezett szerénységből vagy félelemből, máskor időhiányra vagy érdektelenségre hivatkozva keveset beszélünk mi idősebbek azokról a csodákról, néha fájdalmas megtapasztalásokról, melyeket megéltünk. A bukásainkról, rossz döntéseinkről végképp nem szeretünk őszintén megnyilatkozni, mert mit fognak gondolni rólunk! Még lúzernek vagy szálnak fognak titulálni minket sikerre orientált, csak a jó dolgokat elfogadni akaró világunkban.

És ez a lelkület sajnos keresztyén közösségeinket is átítatta. A jó bizonyágtétel ugyanis csupa győzelemről szól, és az Úrral megélt csodáról. Harcai csak a veszteseknek lehetnek, a győztesek hírből se ismerik ezeket. Elismerem, ironikus volt ez a kijelentés, de mintha ezt szeretnénk elhinni, pedig harcok nélkül nincs győzelem se. Az Ördög ugyanis nem úriember, ő embergyilkos volt kezdettől fogva, s nem riad vissza semmi aljasságtól, ha úgy érzi, hogy árthat az Úr ügyének.

„Beszéld el fiaidnak és unokáidnak!” – szól az isteni parancs. Mennyire vettük komolyan? Isten tudja. Van, aki igen, van, aki nem. De amíg tart a ma, még van lehetőség a hiányok pótlására. Mondjuk el, írjuk le az Úrral való megtapasztalásainkat! A győzelmeket és a harcokat egyaránt, és talán a feleslegesen megtett görbe utakat is. Nem dicsekvésből, nem önfényezésből, de még csak nem is vezeklésből, hanem azért, hogy megtudják, hogy ma is Isten az Úr. Itt Európában, és benne kicsiny népünk körében is. Talán még nem késő...

Kulcsár Anikó

*Kedves MÉRÁ
munkatársai!*

„Mindennek rendelt ideje van,
és ideje van az ég alatt minden
akarataknak.” (Préd 3,1).

Hála és dicsőség az Úrnak, hogy az Ő Igéje megáll mindörökké és igaz. És Ő ad meg mindent, hogy akaratát elfogadjuk. Ez ad most is hitet, reménységet, hogy az Úrnak gondja van arra, eljut hozzánk az Ő üzenete, ad megoldást. Egy út bezárult, de nyílik másik! Hála érte!

Bevallom harcosak a mostani napok estéi. Elő jönnek a megszo-
kott adások témái, és még mindig várom, bárcsak újra megszólalna az adás.

Minden változik e világban, de Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. (Zsid 13,8.) Ez a bizonyosság adjon vezetést, kitartást, áldást szolgálatukhoz, hittel, reménységgel!

Testvéri szeretettel:

Kisvárdáról Révészné

A hit hallásból van!

Köszönöm, hogy nap mint nap hallgathatom az üzenetet, evangéliumot, bizonyosságtételeket. Napi kapaszkodóm vagytok évek óta! Hálás vagyok Istennek ezért a szolgálatért!

Tegnap hallgattam egy házaspárral egy beszélgetést a „Só és lámpás” című műsorban, és sok azonos, Istennel való találkozást fedeztem fel a mi életünkben is. A férjemmel mi is az istentelen családjainkból istentelen saját családalapításba jutottunk. A férj, feleség, gyerekek az ital rabjai, verekedés nálunk, a férjeméknél érdektelenség, közöny volt.

Mindketten elváltunk, nekem három, neki két gyermeke volt. Csak a válásaink után ismertük meg egymást, és első találkozásunkkor büszkén kötöttünk szövetséget, hogy többé nem kötünk házasságot. A családjaink a válásaink után hasonlóan nem álltak mellém. Rövid időn belül összeköltöttünk albérletbe. El lehet képzelni ezt a helyzetet? Új város, új iskola, ráadásul egyházi, olyan gyerekeknek és szülőknek, akik Istent csak káromkodásból ismerik. Mivel férjem református keresztséget kapott, ezért a lányom

református hitoktatásban részesült az iskolában, és kötelező volt templomba menni. Fel volt háborodva, pláne a templom miatt, és azt mondta: „ha ide írártál, akkor együtt megyünk a templomba. Így kerültünk Isten elé, és „a hit hallásból van”; megtapasztaltuk mindhárman! Drága Urunk magához vonzott, kihozott a bűnök-
ből, összeházasodtunk, Vele járunk. Könyvet tudnék írni a megtapasztalásainkról. Lehet, meg is teszem. Ma mi hívogatunk, segítünk másokat, betegeket, lelki mélységben levőket. „Titeket is megelevenített, akik holtak valótok a vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2,1)

Ez 17 éve történt, azóta is hálával áldjuk szent Nevét! Hazaköltöztünk és most a T-i Református Misszió gyülekezetben szolgálunk. Kicsi, maroknyi gyülekezet, de hála az Úrnak, hogy a 15 évig lezart imaház 3 éve kinyitott. Kicsi, rozoga, de szól az Ige! Nem magunkat számláljuk, a Krisztussal számolunk!

Dicsőség neki!

Áldjon az Úr benneteket testvéreink!
K.-né T. Katalin

Az én lelkipásztorom

"És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatsszék." (I.Kir 19,12)

Láttam az Igét sas-szárnyon repülni,
Elzúgni izzó Illés-szekeren, –
Dóm-lelkek pillér-berkeit bejártam,
Testté az Ige mégse lett nekem.
Gyönyörködni jártam a templomokba,
Mint a hangversenyekre, tárlatokra,
A lelkem minden szent beszéd után
Csak muzsikával, képpel lett tele,
A nagy poézis fergeteg-szele
Az építő szó boltíve alól
Süvöltve tört ki, s úgy markolt belém.
Csak ezt lestem, csak erre vártam én.
Égett a szívem pogány csipkebokra,
Szent szél szította szándéktalanul, –
A láng szomjazta a forgószelet,
S a tűzből született egy költemény
A «Christi imitatio» helyett.
Jöttek ragyogó s zordon vértzetben,
Jöttek óriás prédikátorok,
És ostoroztak, és égbe ragadtak, –
Csak ezt a szócskát: «én bűnös vagyok»,

Nem bírták velem úgy értetni meg,
Ahogy Te tetted, én «kicsi papom»,
Általad lett a templom menedékem,
És vigasztalásom, és otthonom.
És Te tetted, hogy megértettem én,
Hogy mégis több az Evangélium,
Több, mint a leggyönyörűbb költemény.
És Te tetted, hogy fordulok magamba,
S a szent vacsora után legalább
Jobban vigyázok tettemre, szavamra.
Te tetted, ha türelmesebb vagyok,
Tudván: nagy dolog a kicsi dolog.
Ledobhatatlan keresztem alatt
– Ezt is Te tetted – már meghajolok.
Te tetted ezt, – a bús nevelő-évek,
Szakadások, törések, temetések
Csupán a segítségére siettek.
És látod, látod: ezt ismét Te tetted,
Hogy bennem lassan életté remegnek
A szók: «Kegyelem és békeség nektek».

Reményik Sándor

Mindeddig megsegített minket az Úr!

„Mindeddig megsegített minket az Úr!” 1Sámuel 7,12

Most is, mint minden alkalommal, ha Erdély kapujához, a Királyhágóhoz érkezem, elfog valami furcsa, torokszorító érzés. A Királyhágó századokon át Bihar és Kolozs vármegye, 1557-től 1867-ig pedig Magyarország és Erdély határa is volt. Elgyönyörködtet a táj szépsége, de eszembe jut, hogy errefelé mennyi önvédelmi harc, küzdelem zajlott a megmaradásért! A Körös szorosát elhagyva szétterül a táj, a Kalotaszegi medencébe érünk, amely festett kazettás mennyezetű, fatornyos templomaival, színpompás népviseletével Erdély egyik vonzó vidéke. A főútról lekanyarodva Zsobokra igyekszünk. Amikor először jártam az itteni árvaházban, még rendes út sem volt, s ezért, vagy talán a völgykatlan rejtettsége miatt, a falu megmaradt magyarnak és reformátusnak. Akkor még Molnár János lelkipásztor és a felesége szolgált itt, nekik köszönhető az első árvaház felépítése. A falu már elnéptelenedőben volt, ezért megszűnt az óvoda, s már csak egy alsó osztály működött. Molnár Irma, a lelkész felesége, mint a Református Nőszövetség elnöke, Erdélyt járva sok árva, elhagyott gyermekkel találkozott, és arra gondolt, intézményes keretek között kellene velük foglalkozni, így rajtuk is segítenek, és a faluban is újra beindulhat az iskola. A lelkészházaspár hitből született tervei a kicsi, de lelkes közösség támogatásával és külföldi segítséggel megvalósultak, felépült a Bethesda Gyermekotthon, s ezzel újra indulhatott az óvoda, az iskola, munkahelyek létesülhettek, önerőből megépült az út is. 1998-ra

különböző mezőgazdasági vállalkozások is alakultak, s így az otthon önfenntartóvá válhatott.

Teltek az évek, sok gyermek található itt szeretetteljes otthonra. Aztán született Romániában egy új gyermekvédelmi törvény, amely megtiltotta a nagylétszámú gyermekotthonok működését. Hozzám is eljutott a hír, milyen kétségbeejtő helyzet alakult ki Zsobokon: mi lesz a gyermekekkel? Ezek az árva, félárva, vagy veszélyeztetett gyermekek itt otthont, gondoskodást kaptak, felkészítést az életre. A hit, a Gondviselő Istenben való bizalom győzött, bátorságot, találékonyságot adott. Az igazgatónő, Ruzsa Erzsébet

a falu lelkipásztorával, Nagy Árpád Csabával együtt levélben fordult az Erdélyi Egyházkerülethez, a gyülekezetek segítségét kérve. Találtak Uniós pályázatot is, de önerő kellett hozzá, amelynek nagysága számukra elérhetetlennek tűnt. A kitartó imádságot azonban meghallgatta a gyermekeket nagyon szerető Úr! Hatalmas összefogással csodák sorozata indult: megnyíltak a szívek és a pénztárcák, jött a segítség Magyarországról, művészekről, egyszerű emberektől, ki a munkáját, ki

a termékét ajánlotta fel. A zsoboki asszonyok tésztát gyúrtak eladásra, egy szentkirályi idős asszony nagymennyiségű mézet küldött, jótékonyági esteket rendeztek... Megmaradásukhoz 2024 őszéig családi típusú otthont kellett létrehozniuk. Amikor augusztusban ott jártam a családommal, Ruzsa Erzsébet már e heroikus küzdelem eredményét mutathatta. A felépült két családi házat, amelybe 12-12 gyermek költözhetett be. Az egész környezet gyönyörű: a templom, az ápolt kertek, s a „Nagyépület” pezsgése, ahol új adományokat szortíroznak az asszonyok, finom illatok terjednek a konyhából – a messziről jött látogató is rögtön otthon érzi magát. Ruzsa Erzsébet szeretetteljes lény, elkötelezettsége könnyen teremt kapcsolatokat.

Bethesda: az irgalom, a kegyelem háza, ahol a gyermekek vallásos nevelést kapnak - Istentiszteleten, bibliaórán, kátéórán, nyári vakációs bibliahéten vesznek részt, anyanyelvükön tanulhatnak, de életük része a hagyományörzés is, amiben a kalotaszegi asszonyok is szívesen segítenek.

Magyarországról is sok programot szerveznek a Bethesda támogatására: a Pátyi Református Testvérgyülekezet minden évben itt tartja csendes hetét, meghitt, álomszép környezetben. A Zsoboki Református Egyházközség által működtetett Bethesda Gyermekotthon és Szórványiskola-Központ szervezsen beépül a falu életébe, a helybeliek teljesen magukénak érzik, hiszen a kicsi falu is így újulhatott meg. Az elszármazottak közül már többen visszaköltöztek, hiszen van munkalehetőség, óvoda, iskola.

Az Úr valóban csodásan működik, hiszen ősszel már megtarthatták a hálaadó ünnepséget! „A 30 éven át végzett felelősségteljes munkánk alatt jelmondattá vált az ige: „Mindeddig megsegített minket az Úr!” – emelte ki ünnepi beszédében Ruzsa Erzsébet. - Az Ő kegyelme által indíthattunk útra több mint 400 gyermeket, újra megnyílhatott a bezárt gimnázium, sőt munkahelyeket is teremthettünk.”

Zika Klára

„A kis feladatokat úgy végezd, mintha nagyok lennének, az Úr Jézus Krisztus fensége miatt, aki benned lakik; és tedd a nagy feladatokat úgy, mintha kicsinyek és könnyűek lennének, az ő mindenhatósága alapján.”

Blaise Pascal

Tisztelt Testvérek!
Nagy örömmel vettem
a csomagot, amiben az
ATENNA magazin ér-

kezett tőletek. Köszönöm a plussz példányokat, imádkozva kértem az Urat, vajon kinek szeretné hogy tovább adjam, akik épülhetnek általa. Az a gondolat jött, vigyem el az idősek napközi otthonába, ahol van egy kis bibliakör, ahová én is járok hetente. Nem ismerték társaim a magazint, röviden bemutatam nekik, és kitettem az asztalra. Akik akarták, azok elvették, és így el is kelt minden példány, hála az Úrnak. Egyik társunk belelapozott és megtetszett neki rögtön két vers a Szentlélekről, és fel is olvasta nyomban.

A mostaniban is nagyon sok építő írás van, minden sorát szívesen olvasom. Sajnálom, hogy évente csak kétszer tud megjelenni. Gondolom hatalmasak a költségek, ezért levelemmel egyidőben küldök adományt a kiadásra.

Isten áldása legyen a munkátokon, adjon mindig elengedő segítséget. „Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban!” (27. Zsoltár 14.)

S. Ezsébet

Nem örvendek a híreknek, hogy megszűnik a középhullámú műsorszórás. Bármenynyire is voltak technikai problémák,

azért hallgattuk. Voltak időszakok mikor körülményesebb volt a vétel, de úgyis hallgattuk. Tudok az internetes műsorszórásról is, de a rádió azért rádió marad... Megvan ennek a varázsa, megadtuk a módját is - ahogy mifelénk mondani szokás - a rádió hallgatásnak. Nem mindegy a fülemnek az se, hogy egy fél köröm nagyságú telefon hangszóróján jön az ige, vagy egy normális rádió hangszóróján vételezünk. Hogy léteznek-e csodák és a véleményem mennyit nyom a mérleg serpenyőben, az eldől. Önök jobban tudják, hányan vagyunk, akik kiállnának a rádió mellett.

A remény maradjon! Ezzel is zárnam néhány gondolatot. Önöknek ezúton megköszönöm nemes munkájukat, ami személyes életünkre is kihatott. Hűséges hallgatói a rádió műsoroknak.

Corina és Szörény Brassóból

HELYZETJELENTÉS - KÁRPÁTALJA

A jelenlegi helyzet Kárpátalján ugyan rosszabb, mint volt, de vagyunk itt magyarok azért még sokan. Igaz, pontos adat arról, hogy mennyien maradtunk magyarok itt, sajnos nincs, csak saccolnak a geográfusok is. Lényegesen csökkent a magyarok száma, ez már látható, de vannak olyan példák is, akik nem bírják a külföldi életet, és inkább hazajönnek.

A katonai behívásokkal kapcsolatban igaz a hír, hogy a lelkészeket is elkezdték besorozni, azonban ez nem jelenti azt, hogy azonnal el is viszik őket a háborúba, hanem meg kell jelenniük a hadkiegészítő parancsnokságon, és át kell esniük a katonai orvosi vizsgálatokon, ezáltal nyilván tartásba kerülnek. A lelkészek sem hagyhatják el az országot, mint a legtöbb katonaköteles férfi, kivéve, ha nagycsaládos, vagy egészségügyi ok miatt nem alkalmas a katonai szolgálatra,

és erről igazolása van, ha rokkantat gondoz, vagy abban az esetben, ha humanitárius segílyt szállít, és 60 év feletti. Amennyiben a hadköteles férfi rendelkezik ezen igazolások valamelyikével, elhagyhatja az országot. Lelkészek közül senkit nem vittek még el a frontra vagy kiképzésre, azonban az tény, hogy mivel nem mindenkinek van felmentése a katonai szolgálat alól, így nem mernek nagyon más megyékbe járni vagy a körzetüket elhagyni. A legtöbb hadköteles férfi az otthonában bujkál, ők a szó szoros értelmében saját házuk rabjai lettek, van, aki a háború óta. Mivel a katonák, illetve most már a rendőrök is ellenőrizhetik azt, hogy valaki nyilván tartásban van-e a hadkiegészítő parancsnokságon, és ha nem, akkor azonnal be is vihetik katonai

behívó nélkül is. Ezt természetesen a legtöbben el szeretnék kerülni. Azok a hadköteles férfiak, akik államilag bejegyzett munkahelyen dolgoznak, kötelesek lejelentkezni a hadkiegészítő parancsnokságon, azaz ők is nyilván tartásba kerülnek, enélkül nem dolgozhatnak, mert őket is megbüntetik, valamint a munkáltatót is (pénzbírságra, általában nem kis összegekre). Május 18-tól minden hadköteles férfinak kötelező lejelentkezni a hadkiegészítő parancsnokságon, és át kell esniük a katonai orvosi vizsgálatokon; aki ezt nem teljesíti, pénzbírságot róhatnak rá, és ha többszöri felszólításra sem teljesíti, akkor blokkolhatják a bankkártyáját, stb. Szóval jelenleg

ilyen a helyzet: nem egyszerű, azonban mindezek a nehézségek – meglátásunk szerint – jobban megindították az embereket az istenhit felé, egyfajta kapaszkodóként. Igaz

a hír, hogy a megmaradt közösségekben, gyülekezetekben van vágy (nagyobb a vágy) a bizonytalan világban egy biztos pontra, az Istenre. Bátran mondhatom, hogy van igény az ígére, így az Antenna újság bátorító szavaira is.

Az Antenna újságokat eddig még mindig sikerült áthozni a határon, valamint a többi adományokat is. Mi hálásak vagyunk, hogy ebben a szolgálatban segíthetünk, és ilyen formában is minél több emberhez eljuttathatjuk az evangéliumot. Már több Bibliát szétosztottunk a fiatalok és idősek között, amelyet ők nagy örömmel fogadtak, mivel nem mindenki teheti meg, hogy megvegye azt saját pénzén.

Köszönjük szolgálatukat, imatámogatásukat, mindennemű segítségüket! Sokat jelent!

Szeretettel és köszönettel: **M.**

Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörtel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörtetek szívét. (Ézsaiás 57,15)

Jogom és kötelességem

Beszéld majd el fiaidnak és unokáidnak, amit Egyiptomban cselekedtem... (2Mózes 10,2)

Figyelem, ahogy egyre több bizonyágtételben a szolgálattevő „elmeséli”, hogy mit hallott egy ismeróstól, vagy olvasott valahol valamit, amit valaki valamiért csodálatosnak, érdekesnek gondolt. És Ő ezt elhozta nekünk. Ilyenkor elgondolkodom. Veled, testvér, nem történt semmi? A kérdést magamnak is felteszem. Van-e nekem olyan élményem, amit el tudok beszélni, mert velem cselekedett kegyelmesen a Mindenható? Sok is!

Tudják ezeket a rám bízottak, vagy én is mások mesés történeteit emlegetem?

Amikor megosztom életem történéseit, ahol Isten tetteit, beavatkozásait tapasztaltam, fontos, hogy őszinte és valós legyen. Legyen valódi bizonyágtétel, és ne legyen mese, mert a

személyes érintettség még mélyebb benyomást tesz a hallgatóra.

Emlékszem szüleim, nagyszüleim elbeszéléseire, ezek kitörölhetetlenül beégtek emlékezetembe.

Mondani kell hát újra és újra, mert elkopik az emlék, feledésbe merül a sok áldás.

És mondani kell, akár alkalmas, akár alkalmatlan időben, mert ez egy háború! Küzdelem gyermekeim és unokáim lelkéért. Ha nem mondom, majd mesél más, másról, hogy ne Isten tettei legyenek felemlegetve. Lesznek színes, szagos, rózsaszín ködös „sztorik”, amik mesélnek egy szép, új világról, ahol se gond, se bánat, csak boldogság van.

Jogom és kötelességem elbeszélni Isten szabadítását, de őrizzen a Jó Isten

a mesés emlékeimtől.

Mi a különbség? A költő szava jut eszembe: Az igazat mond, ne csak a valódit....

Kulcsár Gábor

Ilyen Isten ajándéka

Megfizethetelen

Pénz nélkül vásárolni! Hihetetlennek hangzik, mert úgy gondoljuk: „Ha valami nem kerül pénzbe, annak nincs is értéke.” De ez az az út, amelyet Istentől kaptunk, amire szükségünk van. Isten adományai határtalanok és értékesek, melyek megfizethetetlenek. Mi ezeket érdem nélkül kapjuk. Isten megajándékoz minket minden olyan dologgal, melyre szükségünk van, eloltja szomjúságunkat és mély vágyakozásunkat. Ő értelmet ad az életünknek és beteljesíti azt. De ezeket nem akarja ránk kényszeríteni.

„Jöjjetek és vásároljatok...!”

Állandó

Valószínű, hogy számtalan dolgot összegyűjtöttünk az életben, és feltettük magunknak a kérdést: „Mi marad ebből?” Vegyük már most a bátorságot, hogy tudatosítsuk magunkban: milyen maradandó értékeket hordoznak. Az Istenbe vetett hittel számíthatunk...

Az Istenbe vetett hit ad reményt és szerencsés jövőt. Az Isten által a szívünkbe ültetett szavak adnak értéket mindennek.

Szeretnénk magunkat megnyitni a maradandó értékek előtt? Jézuson keresztül hozzáférhetünk.

„...mert én élek, és ti is élni fogtok...” (velem örökre) (Jn 14.19/b)

Bátorító

Ki ne szeretné bátran kezdeni a napot?

Mindenesetre bátorságunkban korlátozva vagyunk. Szükségünk van egy biztos alapra, amikor környezetünk nem éppen bátorító. Ez az alap nem bennünk rejlik. Abból élünk, Aki kegyelmével találkozik velünk. Aki akkor is hozzánk fordul, ha nem érdemeljük meg! Ha Istent, a mi Atyánkat megismerjük, igazi bátorságra lelünk őbenne.

**Németből fordította
Kardos Mihály**

Mai irgalmas samaritánus

Történt egyszer, hogy valaki a reggeli istentiszteletről hazafelé tartva rájött, hogy bizony otthon felejtette a bérletét. Istenem segíts, hogy ne jöjjön ellenőr - gondolta -, igazán nem teheted meg velem, hogy pont ma büntessenek meg, amikor ilyen korán felkeltem, hogy istentiszteletre menjek, ahelyett, hogy egy jó nagyot aludtam volna!

A Menyei Atya azonban, úgy látszik, allergiás az ilyesféle alkudozó-sokra, mert a második megállónál megjelentek az ellenőrök.

Történetünk magát igen vallásosnak tartó főszereplője csalódottan és ijedten suttozta oda (szintén templombajáró) útitársainak: Ezeknek is pont most kell jönni... Otthon felejtettem a bérletem! Most mit csináljak? Igazán figyelhetnél volna jobban! - mondta az egyik. Nekem szintén bérletem van, azt nem adhatom oda... - mondta a másik. Majd kidumálad valahogy, ha ideér... - így a harmadik.

Nem messze tőlük állt egy csavargó külsejű cigány férfi is, akitől hiába igyekeztek felszálláskor minél messzebb húzódní, mégis meghallhattott valamit a beszélgetésükből, mert szó nélkül a lyukasztóhoz lépve új jegyet kezel, és a meglepetéstől elakadt szavú idegen kezébe nyomta.

Mit gondoltok, ki volt a bajbajutott igazi felebarátja?

Pozitív befolyásolás

A család jelentősége a személyiségformálódásban

A személyiség alakításának legelső és egyben legfontosabb színtere a család, az a szeretetkör, mely a teremtői akarat alapján arra hivatott, hogy a személyiségfejlődés Istentől rendelt közössége legyen. Az is tényként fogadható el, hogy az életkor előrehaladtával fokozatosan és növekvő mértékben a közel azonos korú iskolai, baráti csoportok hatásai mindinkább előtérbe kerülnek. Éppen ezért döntő hatással van a gyermek személyiségformálódásában az, amit élete első öt-tizenkét évében kap a családjában.

Ha ezt az otthoni szeretetkapcsolatok körében nem kaphatja meg, súlyos hiánnyal, személyiségfejlődési zavarok bekövetkezésével indulhat a fejlődése következő időszakai felé. Tringer László A család szerepe a lelki egészség megőrzésében és helyreállításában című munkájában így ír erről a fenyegető zavarról: „Példaként azokat a kutatásokat említjük, amelyekben a kedvezőtlen körülmények közt (pl. intézeti neveltetés) és harmonikus családban felnövő személyek csoportjait hasonlítják össze. Előbbiek a szociális beilleszkedés, a mások iránti megértés, valamint a személy belső harmóniája tekintetében egyértelműen elmaradnak a családban nevelkedett csoport mögött. Nyilvánvaló, hogy az antiszociális viselkedést nagyrészt a gyermekkor alapozza meg. Elhagyott és intézetben nevelkedett gyermekek körében tizenöt százalékban találtak antiszociális és bűnöző személyeket. Még nagyobb azoknak az aránya, akik neurózisra, depresszióra hajlamosak. Az öngyilkosság is gyakoribb az intézetben felnőők körében.”

A családon belüli kapcsolatok olyan értékeket közvetíthetnek, melyek a gyermekből felnőtté váló embert értékessé és másokat is gazdagítóvá tehetik. Amíg a gyermek a családban van, a szülővel való harmonikus kapcsolata a benne egészséges módon mindinkább kialakuló bizalom forrásává

válí. Ezt az édesapa és az édesanya között megnyilvánuló szeretet-kapcsolat hatványozottan segíti.

Az érett, felnőtt ember magatartásrendszere egy fejlődési folyamat eredménye, mely nevelés következtében áll elő. Új ismeretek, új meg új értékek megismerése, illetve magatartásformák átvétele, nézetek elsajátítása formálja a személyiséget. Ez minden ember esetében sérülékeny folyamat,

de egyben azt is jelenti, hogy a megfelelő nevelés – az értékek, értékrendek hiteles átadása – pozitívan befolyásolja a gyermek lelki fejlődését. Ennélfogva nyilvánvalónak vehetjük, hogy a

hiteles, csodált és szeretett ember hatása (itt főként az édesapára és az édesanyára gondolok) kiemelkedő személyiségformáló erővel bír az életút kezdetén levő emberre.

Értékek és a legfőbb érték átadása

Az értékek és értékrendek örökül hagyása, úgy mint többek között az Isten ismerete, a kinyilatkoztatott Ige értéke, szeretete, Isten-megtapasztalások megértése, aztán a felebaráti szeretet, a megbocsátás, a környezet iránti türelmesség, sőt a normális és tiszte-

lettudó emberi életvitel esetei mindmind olyan kincsek, melyek a szükség idején létfontosságú és pótolhatatlan segítséget nyújtanak a fejlődésben levő gyermeki léleknek.

A gyermekkor csodás jelensége a kötődés, az ahogy csecsemőként elsősorban fizikai kontaktusok igénylésében megmutatkozik, ezt aztán a fejlődés következő szakaszaiban egyre inkább a kommunikáció veszi át. A csecsemőkor második felében már a nem-verbális kommunikáció, mint mozdulatok, a mosoly, reagálások, vagyis a szeretet sokféle kifejeződése uralja a szülő-gyermek kapcsolatot. Ezt követi már kisgyermekkortól a beszélgetős kapcsolat, amikor a gyermek kérdez, és a szülő válaszol. Beszélgetnek, értékek fogalmazódnak meg és szűrődnek át a gyermeklélekbe.

Isten Igéje felszólítja a szülőt – a szó szerinti szövegértelmezés szerint az apát –, hogy „beszéljen”, azaz beszéddel adja át gyermekeinek Isten szavát, Isten tetteinek történetét, hogy amíg fogékony a gyermek az apai, a szülői szó elfogadására, átmenjenek az igei üzenetek a gyermeklélekbe, és mint időtálló érték megalapozza a fejlődésben levő gyermek értékrendjét, és az átadott Ige által formálódják a személyisége.

Nagyon fontos a beszéd, a meghitt be-

Vigyázz!!!

Két parasztfiú megvallotta, hogy miért próbáltak megtámadni és kirabolni egy asszonyt saját otthonában. A bűnöző élet elkezdésének indoklásául elmondták, hogy állandóan olvasták az olcsó ponyvaregényeket, és elbűvölték őket az álarcos hősök a gonosz szenzációs történetekben. Miután álarcokat és pisztolyokat szereztek, elindultak, hogy hírnévre és gazdagságra tegyenek szert.

A szülők nem lehetnek túl elővigyázatosak abban, hogy ellenőrizzék, mit olvasnak, vagy néznek a gyermekeik. A könyvekben, videojátékokban és televízió-adásokban, az internet erőszak áradatán keresztül mara-dandóbb hatások érik őket, mint amivel az utcán találkoznak.

Figyeljük a gyermekeink értelméhez és szívük benső szentélyeihez vezető ajtót! Ez az egyik olyan eset, ahol a pozitív kezelés sokkal hatékonyabb, mint a negatív. Ragyogó, vidám és egészséges videók, tele pozitív arc-képpel és egészséges életstílussal, és a jó könyvek jobb védelmet nyújtanak a rossz hatású médiával szemben, mint egy csomó „ne tedd”.

Gerzsenyi László

szélgetés, amit megerősít és szilárdá formál a szülő életvitele, vagyis a látott viselkedési mintázat. Például a családapa őszinte, gyermekek füle számára is hallható imádsága, hálaadása. Minden családban vannak nehéz időszakok, betegségek, anyagi kár, érzelmi konfliktusok, sok egyéb más. Amikor a gyermek szembesül az édesapa, édesanya azon problémamegoldó gyakorlatával, hogy Isten elé viszik ügyeiket, imádkoznak, segítséget kérnek, majd megköszönik, kitörölhetetlen nyomokat hagy a gyermeklelkében. Lehet, hogy később már elfelejti magát az esetet, de nem felejt el, hogy miként oldódnak meg a bajok, és hogy ki is Az, Akihez segítségül fordulhat akár gyermekkorban is, de felnőttkorban is az ember.

A képmutatás nem segít. Előbb-utóbb átlát rajta a gyermek. Alig éri el a tizenéves kort, és csalthatatlansággal kutatni kezdi, melyik a hiteles, és melyik a csak látszat kedvéért mondott szó vagy cselekedet.

Isten kinyilatkoztatott akarata

A Kinyilatkoztatás egyértelművé teszi a hívő ember számára az Istennek tetendő családi életet, benne a gyermekek hitben való nevelését. Az 5Móz 11,19-ben így olvashatjuk: „Tanítsátok meg ezeket a fiaitoknak is: ezekről beszélj, akár a házadban vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelés!” – vagyis legyen ott Isten igéje a mindennapi élet sokféle cselekményében, mégpedig úgy, hogy a szülő tudatosan gondot fordít arra, hogy tanítsa, megértesse a gyermekekkel, mi a helyes, mi a teremtő Isten életrendjének megfelelő életvitel, vagyis hogy mit kíván Isten

az ő szövetségeseitől.

Ugyanígy hangsúlyt kap az Isten cselekedetei megtapasztalásának értelmezése és elbeszélése is. Nagy áldás a történetekre fogékony gyermek életében, amikor a szülő elmeséli, mi mindenben élte át Istenének segítő szeretetét, amikor érte, értük beavatkozott Isten a dolgok menetébe, és áldássá formálta a rossznak induló eseményeket. Így szólal meg az őszövetségi Szentírás lapjain ez az isteni rendelkezés: „...mondd el fiadnak azon a napon: *Amiatt történik ez, amit az Úr cselekedett értünk, amikor kijöttünk Egyiptomból.*” (2Móz 13,8) – hangzik rendelkezés a zsidó hagyományok egyikének, történetesen a kovásztalan kenyerek ünnepének tanításaként.

Helye van annak is, hogy a beszélgetések során a szülő is, de más tanító is részletesen, türelmesen és hozzáértéssel beszéljen a gyermekeknek a keresztyén ünnepekről, arról, hogy miért is vált ünneppé egy-egy esemény. Mi történt, mi van a háttérben, mit tett Isten, mit vitt végbe Jézus Krisztus az ember megmentéséért. Azzal a reménységgel tekintünk az istenfélő családok – apák és anyák, keresztyén tanítók – megszentelt erőfeszítéseire, hogy e mai, gyorsan romló világi környezet ellenére is felnőhet egy Isten Igéjével tanított, odaszentelt életű, Krisztus titkát ismerő keresztyén generáció, amely rendíthetetlen hittel ragaszkodik Jézus Krisztushoz, és mindennapi forgolódása magában hordozza egy széleskörben kibontakozó megtérésnek, megújulásnak a lehetőségét is.

Lukács Tamás

Ilyen Isten ajándéka

Segítőkézs

Erő és segítség. Egyre inkább azt érezzük, hogy pontosan ezekre van most szükségünk? Isten megadja, mert Ő jól ismer minket. Ezzel az elköteleződéssel mellyel Isten mellettünk van; Isten megoldja nehézségeinket, melyekkel életünk során találkozunk, ellensúlyozza félelmeinket. Függetlenül tehetjük magunkat Istentől. Ő nagyon vágyik a bizalmunkra, mert a „Mi Istenünk” akar lenni. Mi volna, ha félelmeinket kicserélnénk az Ő erejére és segítségére?

Csodálatos

Ha tükörbe nézel, hogyan láthatod magad? Ha Isten kezébe helyezük önmagunkat, akkor születik meg bennünk egy egészséges kép saját magunkról. A hiányosságok helyett rácsodálkozhatunk értékeinkre – ez egy mindenki számára adott lehetőség. Még úgy is, hogy a testünk olyan, amilyen. Ha nem fogadjuk el magunkat, saját életünket károsítjuk meg. Nem ez a Teremtőnk akarata. Még ma elkezdhetünk szeretettel nézni magunkra. Isten, a mi teremtőnk is ezt teszi.

Győzedelmes

Mi jut eszedbe, ha meghallod ezt a szót, hogy „győzelem”? Egy ellenfél, akit legyőztek? Vagy talán a betegség elleni küzdelem is eszedbe jut.

Jézus az első, aki legyőzte a halált, és az első, aki a halottak közül feltámadt. Ezzel megnyitotta az utat számunkra is a végső győzelem felé. Ez a győzelem, ami számít és árnyékot vet minden más győzelemre.

Németből fordította
Kardos Mihály

Amikor az archeológusok feltárták Ninive romjait, egy könyvtárra is rátaláltak, amelyben valamikor a birodalom törvényeit tartalmazó plaketeket tárolták. Az egyik törvény lényegében azt tartalmazta, hogy mindenkit felelősségre vonnak, aki elhanyagolja kötelességét. „Ha nem tanítod gyermeked engedelmességre, ha nem tanítod őt arra, hogy tisztelje mások magántulajdonát, akkor te, és nem ő a felelős hanyag-ságod következményeiért.”

* * *

Egy idős asszonyt vezettek végig Európának egyik nagyszerű katedrálisán. A vezető beszélt a tervezés szépségéről, és külön fölhívta a figyelmet a szobrokra és a csodálatos festményekre. Az idős asszonyra nem volt hatással a bemutató. A túra végén megkérdezte a vezetőt: „Hány lélek tért meg ebben a katedrálisban, ebben az évben?” A zavarba jutott vezető ezt felelte: „Drága asszonyom, ez katedrális, nem kápolna.”

Másképp megy tovább az élet nélküle

Egy misszióknak sokféle ága-boga van. Van, aki a frontvonalban dolgozik, de ahogy egy hadsereg sem győzhet, ha a hátszág nincs rendben, úgy a missziómunkában is szükség van azokra, akik imájukkal, kétkezi munkájukkal, szolgálatkészségükkel elvégzik a munkát.

Bödös Józsefné Eszter testvérünktől búcsúzunk! Eszter néni mindannyiunknak példát adott hűséges és áldozatos szeretetből, szorgalomból, kitartásból, fáradhatatlanságból és reménységéből. Búcsúzásképpen hadd idézzünk fel egy kis részt a temetésén elhangzott búcsúztató beszédből!

Azok közé tartoztunk feleségemmel együtt, akik közelről láttuk a Bödös család életét. Ott voltunk a mennyegzőn, a gyerekek születésénél, a költözéseknél és három gyerekük házasságkötésénél is. A közös szolgálat és a személyes barátság kissé külső családtagokká is tett minket. Eszter volt a család szíve, ezt feleségemmel sokszor megállapítottuk. Józsi testvérnek a mindennapi munkája mellett nehéz szolgálatot adott az Úr a rádiómisszióban, már olyan időben is, amikor ezért nem járt dicséret, elismerés, hanem inkább aggodalom, félelem. Sok alkalommal vittem haza, találkoztam Eszterrel, aki aggódó, szerető szívvel várt bennünket, ellátta a férjét és teljes mértékben támogatta. Férje szolgálatát a magáénak is tekintette és tőle telhetően segítette.

Az egyre növekvő családban is megállta a helyét. Szerény anyagi körülmények között nevelték a gyermekeket, Anna állapota is sok gondot okozott, de emiatt soha nem panaszkodott. A gyerekeket is szeretettel nevelte, és ez a szerető gondoskodás volt a jellemzője. A család összetartásában is csendes, de jelentős szerepe volt. A gyülekezetben is a konyhai munkákban és más tevékenységekben is nagy munkát végzett és vállalt, mindig lehetett rá számítani. Finom főztjeinek íze még sokunk emlékeiben ott van. Láttam fáradtnak, láttam örülni, láttam gondterhelten, láttam szomorúan. De visszatekintve nem láttam másra panaszkodni, nem láttam haragudni, vagy sértetten visszavonulni, nem láttam elégedetlennek, nem láttam másra irigynek lenni, zúgolódást, zsörtölődést, számonkérést soha nem hallottam tőle.

Személyes hite volt az Urában, férjével együtt ebben a

hitben nevelték a gyermekeiket is. Eszter mindig kész volt a családban és a gyülekezetben is segíteni, mások gondját felvenni. Ezt sokszor előbbre is helyezte saját nehézségeinél.

Aggódtunk a betegsége miatt és örültünk, hogy a kezelésre jobban lett. Férje, Józsi 80 és lánya, Eszter 50 éves születésnapját még együtt ünnepeltük. Állapota ezt követően hirtelen romlott és Ura átvitte abba a mennyei honba, ahova vágyakozott. Ahol nincsen már szenvedés, nincsen már fájdalom.

Eszter testvérünk élete és halála hirdeti az Úr dicsőségét, azt, hogy Isten hogyan tud formálni egy életet, hogy tudja kiteljesíteni a családban, a gyerekekben, az unokákban, dédunokákban. Jó volt látni, hogy az Úr hogyan formálta az ő személyét, hogyan tűnt fel Krisztus arca az ő szolgálatában és tevékenységében. Hálásak lehetünk ezért az Úrnak. De valamennyiünknek, kiemelten a családnak, veszteség az ő eltávozása, érződik és nehéz a hiánya, másképp megy tovább az élet nélküle, mint vele.

Isten tud és fog adni ebben vigasztalást férjének, Józsinak, testvéreinek, a gyermekeinek, Eszternek, Józsefnek, Jánosnak, Böbének és családjáiknak.

Abban a hitben búcsúzunk Eszter testvérünktől, hogy hisszük, odaát fenn találkozunk. De annál, hogy mi ezt hisszük, még fontosabb ebben azt látnunk, hogy ezt ő is szilárdan hitte, és testvérünk a saját személyes hite alapján kerül a mennyei hazába.

Nekünk meg áll a kérdés: Személyesen hiszem-e, hogy odaát az Úr helyet készített nekem. „Ha csak ebben az életben reménykednék a Krisztusban” – írja Pál apostol az első korintusi levélben (1 Kor 15,19) - „akkor minden embernél nyomorultabbak lennék.” Kemény mondás ez, de azt is magában rejti, hogy az elválás nem végleges, odaát találkozunk, nem földi testben, hanem mennyi testben. „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk Őt látni, amint van. Hasonlóká leszünk Őhozzá.” (1 János 3,2)

Most szeretettel és fájó szívvel búcsúzunk testvérünktől, hálát adunk az ő életéért és bizonyágtételéért az Úrnak és együtt kísérjük el utolsó útjára. Ámen.

Harmatta János

Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten Fia, abban Isten marad, ő pedig Istenben; és mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne. Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletes a szeretetben. Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.

(1 Jn 4,15-19)

Te is kivetheted a részed!

A TWR - mint az egyik legnagyobb keresztyén rádiós szervezet - sok partnerszervezetből áll. A MERA sok éve szoros kapcsolatban áll az angliai rádiómisszióval és rendszeresen beszélgetünk a két szervezet munkájáról. Angliai testvéreink már többször segítették, támogatták a munkánkat is. A legutóbbi konferencián újra találkoztunk Russell Farnworth testvérral, aki az ottani rádiómisszió igazgatója. Számos beszélgetésünk volt a napok során és egy írást kértem tőle a következő Antenna újságunk számára.

Isten misszionárius népe

Sok keresztyén úgy gondolja, hogy a missziós munkának semmi köze hozzájuk. Vannak, akik azt hiszik, hogy nem eléggé missziós gondolkodásúak, vagy hogy nem tudnak eleget a missziókról. Mások úgy gondolják, hogy túl fiatalok, túl idősek vagy túl elfoglaltak. Vagy egyszerűen csak nem hivatottak arra, hogy misszionáriusok legyenek. De vajon igaz-e ez, vagy csak kifogásokat keresünk? Igaz-e, hogy csak azok a keresztyének járulhatnak hozzá a misszióhoz, akiket Isten kifejezetten arra választott ki, hogy misszionáriusok legyenek? Mi a helyzet a többiekkel, akik nem kapnak ilyen elhívást? Ők is részt vehetnek a missziós munkában? A válasz egy hangos „igen, igen, igen”!

Mindenki imádkozhat!

Lehet, hogy nincs különleges missziós elhívásod, mint Pál apostolnak (ApCsel 13,2-4), de az imádságon keresztül még mindig szerepet játszatsz a missziókban. Jézus azt mondja: „Az aratás bőséges, de a munkások kevesen vannak. Kérjétek hát az aratás Urát, hogy küldjön ki munkásokat az ő aratására” (Máté 9,37-38).

Bátorító tudni, hogy az aratás bőséges - de kissé elkeserítő, amikor rájövünk, hogy a munkások kevesen vannak! Mit kellene tehát tennünk? Megkérjük az egyházat, hogy küldjön ki több misszionáriust a munkára? Mit mond Jézus: „Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön ki munkásokat az ő aratásába”.

Tehát ezt kellene tennünk. Imádkozzunk az aratás Urához, hogy küldjön ki munkásokat az ő arató-mezejére. Amikor Isten elküldi a munkásait, bízhatunk benne, hogy a megfelelő embert küldi a megfelelő munkára. És mindannyian imádkozhatunk a misszióért és a misszionáriusokért! A leghatékonyabb ima az, amely közvetlenül Isten Igéjéből származik. Amikor látunk valamit a Bibliában, és tudjuk, hogy az Isten akarata, akkor nagyobb hittel tudunk imádkozni. Ez különösen érvényes a misszióért és misz-

zionáriusokért való imádságunkra.

A Bibliában számos imakérést találunk az első nagy misszionáriustól, Pál apostoltól. Pál missziós imakérései között szerepelnek:

- Nyitott ajtók az evangélium meghallgatására - Kolossé 4,3
- Bölcsesség, hogy az evangélium üzenetét világosan elmondhassuk - Efézus 6,19
- Ne féljétek megosztani az evangéliumot egy ellenséges világban - Efézus 6,19
- Az evangélium terjedése - 2 Thesszalónika 3,1
- Az evangélium befogadása - 2 Thesszalónika 3,1
- Megszabadulás a gonosz emberektől - 2 Thesszalónika 3,2
- Elfogadható szolgálat - Róma 15,31
- Biztonságos utazás a Krisztusban való örömteli közösség érdekében - Róma 15,32

Mindannyian hozzájárulhatunk a misszióhoz, ha minél több imatámogatást adunk. Fogsz-e imádkozni?

A legtöbb adhatnak

Az imatámogatáson kívül legtöbbünknek talán megvan a lehetősége arra, hogy adakozzon a missziókra, ahogyan a filippibeliek adakoztak és támogatták Pál apostolt az evangéliumi munkájában (Filippi 4,15-16). Sokféle módon adhatunk a missziókra. Ez lehet pénzügyi támogatás, erkölcsi, vagy más anyagi támogatás.

Ami a missziókat támogató pénzzadományt illeti, meg kell értenünk, hogy az adakozásra vonatkozó bibliai felszólítás: „Mindenki azt adja, amit a szívében elhatározott, hogy ad, ne vonakodva vagy kényszerből, mert Isten szereti a jókedvű adakozót” (2Korinthus 9,7).

Ez az igevers öt dolgot tanít nekünk az adakozásról. (1) az adakozóról beszél - „minden ember”; (2) az adandó összegre vonatkozóan tanít - „amennyit elhatározott”; (3) az adakozás módját fejezi ki - „szívében”; (4) az adakozás magatartásával foglalkozik - „nem vonakodva vagy kényszerből”; és (5) megmagyarázza az okot - „mert Isten szereti a jókedvű adakozót”.

Adakozzunk tehát szabadon és készségesen a missziós munkára, ahogyan az Úr lehetővé teszi számunkra, mert a következő versben az áll, hogy „Isten képes arra, hogy minden kegyelmet bőségesen adjon nektek, hogy minden dologban, mindenkor, minden szükségletet birtokolva, minden jó cselekedetben bővelkedjétek” (2Korinthus 9,8). Fogsz-e tehát adakozni?

Néhányan külmiszióba indulhatnak

Vannak olyanok, akiket Isten különösen elhívott arra, hogy életüket a misszióknak adják. Nem meglepő azonban, hogy sokan hajlandóak pénzt adni a missziókra, de sem magukat, sem a gyermekeiket nem. Ennek ellenére mindannyiunknak kérnünk kell az Urat, hogy mutassa meg nekünk az Ő akaratát az életünkkel kapcsolatban, és legyünk nyitottak arra a lehetőségre, hogy Ő talán arra

hív minket, hogy menjünk! Elmész-e akkor?

Személyes lehetőségek

Mindannyian részt vehetünk a miszsiókban. Valójában egy olyan misszió esetében, mint a TWR, elengedhetetlen, hogy mindannyian részt vegyünk benne - anélkül, hogy mindenki kivenné a részét, soha nem tudjuk betölteni azt a hivatást, amelyet az Úr ránk bízott. Határozzuk el tehát, hogy ki-vevesszük a részünket. Mindenki imádkozhat, a legtöbben adakozhatnak, és néhányan elmehetnek. Milyen szerepre hív az Úr, hogy részt vegyél az Ő egész világra kitarjedő missziójában?

Russell Farnworth
A TWR-Anglia igazgatója

A teremtés csodái

Az Ohio állambeli Massillonban voltam egy napon. Egyik barátom hívott meg otthonába. 65 galambja volt és beszélt az egyikről. Ezt mondta: "Látod ezt a madarat. Csak egyet mutatok meg. 800 kilométert repült St. Louisból Massillonba, megállás nélkül!" Ezt válaszoltam neki: "Megállás nélkül? Ne mondj már ilyen ostobaságot! Nem voltál ott. Honnan tudod?" Ezt válaszolta: "Testvér, ezt meg lehet állapítani. Tisztán érkezett." Így szóltam: "Micsoda? Tisztán érkezett?" "Amikor megérkezett, nem volt rajta semmi folt, sem sár a lábán. Semmit nem vettem rajta észre arról, hogy megállt volna. Tisztán és időben érkezett. Egész napon át repült. Csak egyre gondolt: haza kell érnem, valaki vár rám az udvaron." Aztán így folytatta: "Igazán nagy örömet okoz, hogy szemlélhetem a galambokat, amint hazaérkeznek. Ott állok az udvaron és nézem a karórát, aztán föltekintek az égre. Tudom, hogy melyik irányból, mikor kell jönnie, és arra gondolok, hogy ő érkezik legelőször. Föltekintek, és már látom is azokat a fáradt szárnyakat. Aztán megérkezik, leszáll, és besétál kalitkájába. Ott nagy vacsora várja és annyi víz, amennyit csak meg bír inni."

G.L

Örökség

Szemembe ötlött a cím: „Beszélj el fiaidnak...”

Édesanyám folyóirata került a kezembe, aki nem sokkal ezelőtt költözött el az Úrhoz, és valóban elmesélte nekünk, gyermekeinek, unokáinak Isten csodáit az életükben. Megmenekültek sok csapástól, meggyógyultak sok betegségből hosszú életük során, és számunkra is erőt adnak ezek a bizonyosságok a mai napig. Én is tartozom egy nagyon kedves bizonyossággal a 78. zsoltár nyomán, amikor először szólt hozzám ez a zsoltár.

Már nagyok voltak a gyermekeink, amikor anyagi csődbe kerültünk. Elvesztettünk mindent, csak mínuszaink voltak. Egyik fiunk éppen ekkor készült nősülni. Nagyon fáj, hogy semmit sem tudunk adni. Ekkor olvastam a 78. zsoltár verseit: „mert bizonyágot állított Jákóbban, és törvényt rendelt Izráelben; amelyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, akik születnek; és felkeljenek és hirdessék

azokat fiaiknak; HOGY ISTENBE VESSÉK REMÉNYSÉGÜKET ÉS EL NE FELEDKEZZENEK ISTEN DOLGAIRÓL, hanem az Ő parancsolatait megtartsák.” (Zsolt 78,5-7) Így szólt Isten a szívemhez: „a legnagyobb örökséget, ami a SZELLEMI ÖRÖKSÉG, azt átadtátok fiaitoknak”. Így békességünk lett. És akkor vettünk egy pergamen tekercset, kézzel írtuk rá ezeket az ígéket, és az esküvőn átadtuk a fiatal párnak, mint szellemi örökséget, amelyet ők is adjanak tovább fiaiknak.

Csodálom Isten bölcsességét, hogy nem a probléma nehézsége marad meg az emlékeinkben, hanem annak a szépsége, áldása, ahogy Isten átvezet a nehézségen. Ehhez olvasni kell Isten Igéjét, amely élő és ható, bármilyen nehéz helyzetben vagyunk. Sokszor szólt és szól Isten Igéje hozzám. És ezen felül van a nagy ajándék, az örök élet.

Áldott legyen az Úr neve!

G. Margit, Románia

A KÖNYÖRÜLŐ ISTEN

Egy édesapa meséli történetét. Fia 10 éves volt, amikor egy iskolai tornaórán rosszul lett, rohammentő vitte a kórházba. A napokig tartó vizsgálatok után az orvosok rendellenességet állapítottak meg és közölték a szülőkkel a hírt, hogy a gyermek szívét meg kell műteni. A főorvos korrekt módon tájékoztatta az apát és az anyát a műtét esélyeiről és kockázatairól és hozzájárulásukat kérte. Órákig ültek az eléjük tett papírt nézve az orvos irodájában. 50-50 százalék. Aláírják vagy ne írják alá? A közben munkáját végző orvos egy idő után visszajött. Nem akarta sem rábeszélni, sem lebeszélni a fiú szüleit. Ő már mindent elmondott. Az apának nem volt bátorsága aláírni, hozzá sem nyúlt a tollhoz. Az anya hirtelen kifakadt és sírva kérdezte az orvost: "Doktor úr, meg tudja menteni a fiúkat?" Az orvos ezt válaszolta: "Nem rajtam múlik." Majd felfelé nézve hozzátette: "Hanem a könyörülő Istenen." Erre az édesapa szó nélkül megfogta a tollat és aláírta a nyilatkozatot, amelyben beleegyeznek a műtétbe. A fiú a műtét óta jól van, most már az érettségire készül. Az apa elmondta még nekem, hogy alapvetően megbízik az emberekben, megbízik az orvosokban, de egy ember hibázhat. Őt az nyugtatta meg, hogy a gyerek sorsa, élete vagy halála Isten kezében van, és ő hitt abban, hogy Isten meg fogja menteni a fiát.

Forrás: www.kazanci.ro

Élet az élet után

Novemberben nagyon sok ember indul a temetőbe. Ilyenkor fölkaparodnak a régi emlékek. És nagyon kevesen vannak, akiknek a szívében az a boldog reménység él, hogy kedves szeretteiket nem itt kell keresni. Mert hogy van feltámadás, és erre készülünk.

Tudom, hogy a mai ember különösen érzékenyen reagál erre. Egyre kevesebben vannak - még sajnos a magukat hívőknek nevezők között is -, akik valóban hiszik a feltámadást annak minden, a hétköznapi életre vonatkozó következményével együtt.

Pál apostol nem véletlenül szegezi a kérdést korintusi olvasóinak: „*Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, nincs halottak feltámadása?*” (1Kor 15,2)

Ez azt jelenti, hogy ez a fajta hitelenség nagyon hamar felütötte a fejét az első gyülekezetekben is, illetve gyakorlatilag sosem múlt el. Hiszen a zsidó közösségben egy egész felekezet volt - a szadduceusok -, akik se a feltámadást nem hitték, se azt, hogy Isten elé kell állni, se azt, hogy van angyal, van örök élet. És ezt fenn-

hangon terjesztették is. Még az Úr Jézussal is vitába kerültek ebben a témába. És úgy tűnik, hogy ez a tanítás a keresztyénségbe is nagyon gyorsan beszivárgott annak ellenére, hogy Krisztus feltámadása indította el a keresztyén üzenetet erre az egész világra.

Pál így folytatja: „*Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk,*

de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szem-

ben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakis ugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.” (1Kor 15,14-17)

Erre mondják sokan: na, de a keresztyén kultúránk, a keresztyén tanítás, a jó élet felé való segítség önmagában is nagyon fontos. Ám ez csak önáltatás. Pál apostol az érvelés végén egyenesen azt mondja: „*ha a halottak nem támadnak fel, akkor együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk!*” (1 Kor 15,32)

Ezt ugyan bizonyára Ézsaiás prófétától idézte Pál, de jól ismert volt ez az életszemlélet az egész római birodalomban. Carpe diem! - azaz élj a mána - adták tovább életszemléletként Horatius jól ismert mondását. A ma itt van, élvezd ki minden pillanatát, szerezd meg, amit megszerezhetsz, élj úgy, ahogy akarsz, aztán a holnapra ne foglalkozz!

Na de az élő Istennek is van ehhez szava. Az az üzenete, hogy nekünk mindnyájunknak meg kell állni az élő Isten színe előtt. És lehet, hogy valaki a mána akar élni, de ezzel elveszteti nemcsak a holnapot, hanem az örök életet is.

Pál apostolnak újra és újra meg kel-

lett küzdeni a korintusi folyamatokkal. Bizonyára sokan visszakérdeztek a feltámadással kapcsolatban: „*hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg? Az apostol így válaszolt: „Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő*

testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét. De

Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet.”

(1Kor 15,35-38)

Pál apostol egy nagyon különös példát használ. De ez a különös példa rámutat arra, hogy már a természetből is ismerünk olyan folyamatokat, ami látszólag elmúlást jelent, valójában pedig az új élet kezdete.

De Pál tovább folytatja az érvelést: „*Azt pedig állítom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölhethi Isten országát, a romlandóság nem öröklí a romolhatatlanságot. Íme, titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni. Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk. Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba. Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?*”

Érdeemes ószintén szembe néznünk azzal, hogy amikor kimegyünk a temetőbe, s megállunk szeretteink, elhunyt elődeink sírjai mellett, valóban eszünkbe jut, hogy nem ez a végállomás? Az a sok sír olyan nyomasztó! Mintha azt akarná mondani, hogy itt a vége, ez a végállomás. De nem! Mert eljön majd a pillanat, amikor

A Te akaratod...

Teljesüljön a Te akaratod:

*A Miatyánkból ezt tudom már csak.
Bimbóban nem marad meg a virág,
És visszafele nem foly a patak.*

Teljesüljön a Te akaratod:

*Be fölösleges minden más beszéd...
Az én kezem, e vézna, gyöngye kéz
Hogy tartaná fel az Isten kezét?*

*Minden léleknek csak egy útja van
És csak ezen az egy úton mehet.
És nem lépheti által önmagát
És öntörvénye ellen nem tehet.*

*Bizonyyal minden úgy van jól,
ahogy van.*

*És ez az eszme megnyugvást is ad:
Ki sorsával vív, alája kerül
És győz, ki neki megadja magát.*

Reményik Sándor

Isten mindegyiket előhossa, a Biblia szavaival teljes összhangban.

Mai világunkban ebben a tudatban kellene élnünk. De ehelyett egy egészen más elképzelés él sokak fejében, s azt gondolják, ha sokan tagadják a feltámadást, akkor az nem is fog megtörténni. De ki állhat majd ellen az Isten akaratának, amikor ő parancsolni fog és felharsan az arkangyal trombitája?

Amikor megértettem, hogy milyen kicsi DNS kóddal indul az élet, milyen parányi kis információ az, ami találkozik egy másik információval, és abból fölépül nemcsak egy biológiai test, hanem egy egész emberi lény tulajdonságaival, képességeivel, tehetségével együtt, az jutott eszembe, hogy vajon a mennyei adatbankból mibe kerül Istennek újra előhozni a már egyszer létező testet és új életet adni neki? S mi erre a biztosíték? Pál szavaival: „*Am de Krisztus feltámadt a halálból!*” Tehát Krisztus él, és mi is élni fogunk - még akkor is, ha vannak temetőink.

KuT

Maradj a helyeden

*Maradj a helyeden
ahol Isten látni akar!
Ő tudja mi használ, s mi fenyeget,
elrejt, ha kell, be is takar!*

*Maradj a posztodon! Ott a helyed.
Ha elfogadtad, amit ő ígért,
a legjobb dolog: hinni!
Az Ő szent lényét sérti a „miért”,
és a te Igéd: bízni!*

*Maradj a helyeden, ha fárasztó is,
és a feladat nehéz,
az Úr ismeri szíved titkait,
Ő rád szeretettel néz.
A világ csak kínoz és eláru,
fordítsd el tőle arcod!
Az Úr irgalmán szíved elámul,
csak Őt dicsérje hangod!
Krisztus Megváltód! Ő a Vezéred,
ha nehéz úton vezet,
tanítja az engedelmességet,
s életed boldog lehet!
Ő már előre kiválasztotta,
utad merre vezessen,
lépésről lépésre eléd hozza!
Te maradj a helyeden!*

Túrmezei Erzsébet

Az utolsó pillanatban

Tegnap este csörgött a telefon, és egy kedves zsidó barátom volt a vonal túlsó végén. Szomorú hírral keresett meg, azzal, hogy a felesége Rózsa az utolsó napjait éli. Múlt hét eleje óta kórházban van, és már nem is beszél. A hír vétele után én is felkerestem telefonon imatestvéreimet, és az Úr elé terjesztettük az esetet. Kértük, hogy ne ebben a lelki állapotban érje őt a halál, ugyanis minden próbálkozásom részükről ellenállásba ütközött.

Kapcsolatunk több mint ötven éves. A férj, Laci édesanyja munkahelyi főnököm volt, és az a kapcsolat tartós barátsággá alakult. Édesanyám halála után ő lányaim szerető nagymamájává lett. Az ő halálát követően Lacival és Rózsával tovább tartottuk a kapcsolatot mind a mai napig. Ritkult ugyan a személyes találkozás, de évente egy-egy napot így is együtt töltöttünk. Telefonon gyakrabban hívtam őket, de miután Jézus Krisztusról nem szívesen hallgattak, így naponta imádságban vittem őket az Úr elé, hogy tekintsen erre a két emberre, hiszen az Ő választott népének tagjai. Ne hagyja, hogy Rózsa élete a kárhózatban folytatódjon, természetesen Lacié sem.

Ma reggel megérett bennem az elhatározás, hogy ismét próbálkozzam. Jézus Krisztus bátorított: „*aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.*” (Jak 4,17) Nem akartam, hogy ezt a lehetőséget elszalasszam. Igen ám, de Laci már kora reggel a kórházba ment, nem értem el őt otthon. Mobilszámom nem volt hozzá, egy közös ismerős, aki testvérem is, kiségitett, de ő is csak Rózsa mobil-

ját ismerte. Tárcsáztam, és Laci vette fel. Kérdeztem, hogy beszélhetnék-e a feleségével, mire ő megismételte, hogy Rózsa már nem beszél. Erre megkértem, hogy a hallgatót tegye a felesége füléhez. Ez megtörtént. Bemutatkoztam, és közöltem vele, hogy szeretem, és egy szeretetteljes üzenetet szeretnék átadni neki. Jézus Krisztus szeret, meghalt a bűneidért és vár téged.

Miután Laci átvette a készüléket, megkérdeztem tőle, hogy mit mondott Rózsa? Ugyanis kétszer is megszólalt. Először ő is köszönt, utána pedig megköszönte az üzenetet.

Az Úr Jézus Krisztus előttem járt, elkészítette a beteg szívét az örömhír befogadására. Ismételten megerősödött bennem, hogy nem szabad feladnunk! Miután hosszú évtizedeken át hiába hangzott az örömhír, az imádság lelke elvégezte Rózsában a készsége. Túlcserül a szívemben a hála, hogy Ő nem ejti el az övéit!

Kérem Őt, hogy még eltökéltebben tudjam szeretni, szolgálni Őt, és továbbra is adja az imádság lelkét, hogy sokan megszabaduljanak!

Csilla néni

u.i.: Rózsa megszólalásából Lacinak is meg kellett tapasztalnia Isten valószínűségos jelenlétét, mindenre elégséges hatalmát. Most, mikor írtam, találtam meg az üzenetet, hogy Rózsa még aznap este meghalt. Laci ezt írta: „reggel 8-kor még válaszolt neked, este meghalt, ezek voltak az utolsó szavai.” Isten ezúttal is hatalmasat cselekedett! Áldom, magasztalom, dicsőítem az Ő szent Nevét!

Hmmm...

Ha Jézus megjelenne bizonyos mai teológiai iskolákban és megkérdezné a professzorokat: “És ti kinek mondotok engemet?”, mit gondolsz, hogyan válaszolnának? Talán egyesek ezt mondanák: “Te vagy a kérügma eszkatológiai manifesztációja, akiben felismerjük az interperszonális relációk legfontosabb jelentőségét.”

Erre Jézus valószínűleg ezt mondaná: “Kicsoda?”

Micsoda ajánlat!

„Kérj, amit akarsz, és én megadom neked.” (1Kir 3,5b)

Szeretnél ilyen ajánlatot hallani? Elhinnéd, ha valaki ezt mondaná neked? Vagy nem mernél bízni benne? Vajon bölcsen döntenél, ha ilyen lehetőséget kapnál? Aranyat, ezüstöt, egyéb drága dolgokat kérnél magadnak? Esetleg valaki másnak szeretnél kívánni valamit? Gondolsz talán szeretteidre vagy nálad szegényebb ismerősökre?

Keresztýén emberként bizonyára tudsz arról, hogy a Mindenható Isten tett ilyen ajánlatot egy bibliai személynek. Izrael harmadik királyának, Salamonnak – uralkodása korai szakaszában – álmában megjelent Isten, és azt mondta: „Kérj, amit akarsz, és én megadom neked.” (1Kir 3,5b). Micsoda ajánlat! Vajon Salamon helyes választ ad Istennek?

Salamon tudhatott apjának, Dávid királynak a dolgairól. Bizonyára ismert volt előtte Dávid uralkodása. Tudhatta, hogy apja ifjúkorában juhokat őrzött a családi vállalkozásban. Bizonyára ismerte apja istenfélő, alázatos voltát. Biztosan hallotta Dávidtól Zsoltárait is, amelyeket énekelt, amikor hárfán játszott azokat. Hogyan dicsérte Istent! Mennyi tanítást nyerhetett a helyes életmódról, királyi uralkodásáról! Apjának Zsoltáiraiban láthatta azt is, hogyan könyörgött Isten segítségéért szorult helyzetekben, amikor Saul elől menekült. Talán tudott arról is, hogyan hozott igazságos döntéseket, és arról is, hogy többször is megkímélte a vele ellenségesen bánó korábbi király életét.

Feltételezem, hogy Salamon tudhatott Dávid bűnéről is: paráznaságáról és gyilkosságáról, hiszen ez nem volt titok Izraelben. Ráadásul az ő anyja volt az, akivel ez történt korábban. De Dávid bűnbánatáról és bűnvallásáról is hallhatott. Sok követendő példát láthatott. Dávid alázatos, igazságos életmódja, az Úr iránti engedelmessége és hűsége mind előtte voltak. Az ő megkoronázásakor is láthatta megidősödött apját, hogy milyen méltósággal adta át a királyi széket neki.

Apja, aki türelmes volt a vele gonoszul cselekvőkkel szemben, még halála előtt elmondta fiának, Salamonnak intelmeit. Kérte, hogy bölcsen oldja meg a jogos bosszúállás dolgát. Ilyen háttérrel ment el Salamon ez időben – királyságának kezdeti szakaszában – Gibeonba, ahol egy áldozó halom volt. A Szentírás azt mondja, hogy „szerette Salamon az Urat és apjának, Dávidnak a rendelkezései szerint élt.” (1Kir 3,3a) A parancsolat szerint áldozott az Úrnak, és mint király nagy tételben cselekedte ezt: ezer állatot mutatott be Salamon égő-áldozatul, amivel Isten iránti engedelmisségét és imádatát fejezte ki. (1 Kir 3,4) Ezt követően jelent meg álmában neki Isten, és ő hallotta az Úr szavát: „Kérj, amit akarsz, és én megadom neked.” (1Kir 3,5b)

Micsoda ajánlat! ... Bizonyára meglepődött Salamon, de kész volt a válasszal. Kifejezte háláját és imádatát Isten felé azért a bánásmódért, ahogyan apjával, Dáviddal bánt. (Erről bővebben olvashatsz az 1 Királyok 3. fejezetében.) Majd rácsodálkozik, hogy őt tette most királlyá Dávid után, és elmondja őszintén Istennek: „Én még egészen fiatal vagyok” ehhez a nagy kiváltsághoz és feladathoz. „Adj azért szolgálódnak értelmese szívet, hogy tudja igazgatni népedet, és választani tudjon a jó és a gonosz között.” (1Kir 3,9)

Igazán példaértékű feljegyzés! Isten áldott Igéje elmondja Salamon kérését, amelyből láthatjuk, hogy Salamon alázatosan felméri szükséghelyzetét. Láthatjuk, hogy kész az Úr szolgálatára, és azt helyesen akarja tenni, ezért bölcsességet, értelmet kér. Az is világos, hogy kérése mások érdekében hangzik el, vagyis, hogy jól tudja kormányozni a reá bízottakat. Bárcsak Istennek minden egyes gyermeke tudna ilyen alázatos lelkülettel állni az Úr előtt!

Ma Isten újszövetségi népeként már nem kell állatáldozatot vinnünk az Úr elé. Isten az Ő egyetlen Fiát küldte el engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szenvedése közben így kiáltott fel a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Mt 27,46b) Elhagyatva, az ítélet tüzeiben égett mint a bűn hordozója. Az Úr Jézus azonban nem csak a bűneink váltságdíjaként szenvedett. Az Ő áldozata egyúttal Istennek tetsző égőáldozat is volt. Szenvedése végén, mielőtt letette életét, Atyjának ajánlotta fel, aki már többször is kijelentette, hogy a Fiú(Isten) az ő szeretett fia, akiben ő gyönyörködik. Ezt a meglepettséget fejezte ki azzal is, hogy feltámasztotta őt a halálból, megdicsőítette, és

olyan nevet ajándékozott

neki, amely minden név fölött való. (Fil 2,9-10)

Isten Igéje számunkra is lehetővé teszi, sőt javasolja, hogy kérjünk bölcsességet Tőle. „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége,

kérje Istentől, aki mindenkinél készségesen és

szemrehányás nélkül adja, és megkapja.” (Jak 1,5)

Miért éppen bölcsességet? Talán azért, mert a bölcsesség több, mint az ismeret, a tudás. Valaki így határozta meg a bölcsességet: „bölcsesség annyi, mint belelátni az élet összefüggéseibe”. A bölcsesség segíthet abban, hogy minden esetben a helyes döntést hozzuk meg. Erre valójában csak Isten képes, aki ismeri a múltat, a jelent és a jövőt is. Az ő felajánlása (a bölcsesség) valóban segítség lehet számunkra. Igéje azt is mondja, hogy „a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme.” (Péld 9,10a) Tehát az Úr félelme nélkül senki nem lehet bölcs, bármennyire okos is.

Az Úr ismerte Salamon szívét, azért szólította meg őt személyesen abban a szükséghelyzetben, tudta, hogyan fog válaszolni a felajánlásra.

Miért nem tapasztalja meg minden hívó ember ennek a valóságát? Jakab levelében olvashatunk erről: „...nem kapjátok, mert nem kéritek...” (Jak 4,2-3) „De kérje hittel, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, hasonlító a tenger habjához, amelyet a

szél hajt és ide-oda hány. Mert ne vélje, hogy kaphat valamit az Úrtól az ilyen kétszívű és minden útjában állhatatlan ember.” (Jak 1,6-8)

Tanítványainak ezt tanította az Úr: „Ha bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, akkor bármit akartok, kérjétek és megadatik titektek.” (Jn 15,7)

Az Úr Jézus azonban mást is tanított az imádságról. A Máté 6:10-ben olvashatjuk ezt a beleegyező nyilatkozatot, hogy „legyen meg a Te akaratod”. Őbenne maradunk, és az Ő beszédei bennünk maradnak, akkor tulajdonképpen azt akarjuk, amit az Úr Jézus. Hiszen Atyjához Ő is így imádkozott legnehezebb órájában: „Legyen meg a Te akaratod!” (Mt 26,43b) Az Úr Jézus nem azért jött el a világba, hogy „elítélje a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa”. (Jn 3,17b) Ő, aki mindent jól cselekedett, a javunkat akarja. Ezért – bár tiszteletben tartja a nekünk adott szabad akaratot – azt munkálja bennünk, hogy lelkünkben (szellemünkben) ráhangolódjunk az ő akaratának elfogadására, illetve abba az akaratba való beilleszkedésre. Ha tehát szíved vágya az Úr akaratának való engedelmesség, akkor te is meghallhatod az Ő bátorító szavát: *”kérj, amit akarsz, és én megadom neked!”*

Csikós Mihály

AZ ÉN KÖNYVEM

*Van egy Könyvem a sok között
Mely mindennap előkerül,
Kívül olyan, mint a többi
Isten szavát rejti belül.*

*Ha e világ szegény lelkem
Vérig sebzi, összetöri –
Csendes, napi áhítatban
E szent Könyvben írját leli.*

*Míg célt vesztve elbolyongok,
Feladatam el nem végezem, –
Ha ez áldott Könyvbe nézek
Isten helyre állít engem.*

*És ha egyszer, utam végén
Fenn járok majd ott az égben,
Hálát adok Istenemnek,
Jó vezetőt adott nékem.*

Boros Gergely

TANÍTSD A GYERMEKET!

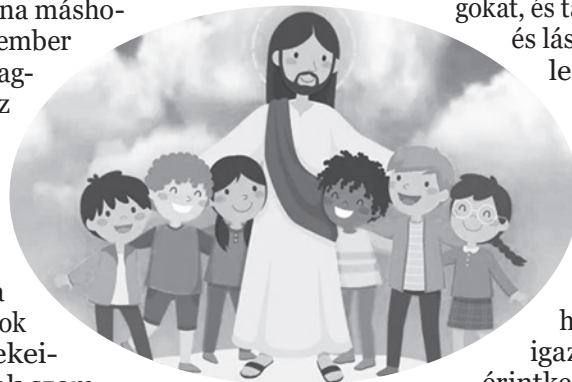
„Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet fog az ember, és elvet a szántóföldjébe.” (Máté 13,31) Egyes keresztyéneknek nincs kertjük (szántóföldjük) – nincs személyes szolgálati területük. Odatartoznak ők is a keresztyének nagy klánjához, de nem jutnak el a személyes sajátosságokhoz. Örvendetes átmelegedni a misszionáriusok előadásaitól, és buzgóságot érezni minden nemzet üdvösségéért. De végül is, az egész világerő buzgó általános elméleti lelkesedés hálója nem sokat ér. Amint nem lenne kertészetünk, ha az embereknek nem lenne kertjük, úgy nem lesz misszionáriusi munkamezőnk sem, csak ha minden egyes hívő ember látja és végzi egyéni misszióját (küldetését) a saját körében.

Minden Krisztusban hívő embernek faladata, hogy akárcsak az első embernek, Ádámnak, legyen egy kertje, és művelje és őrizze azt. Gyermeknek vannak a vasárnapi iskolákban milliószámra: hála Istennek értük! De van-e egy saját osztályod? „Az egész gyülekezet dolgozzék Krisztusért!” Nagyszerű, dicső elmélet! De kész vagy-e valamit személyesen tenni Uradért? Nagyszerű lesz az, és nagy áldás fog származni belőle, amikor minden hívőnek meg lesz az ő veteményeskertje, és vetni fogja abba az igazság magját. A puszta és kietlen hely virágozni fog, mint a rózsza, amikor minden egyes keresztyén művelni fogja az ő rózsaiültetvényeit. Hová is vethette volna máshová e névtelen ember az ő mustármagját, ha nem az ő saját kertjébe? Közel volt hozzá, és drága volt neki, és nyomban oda ment. Tanítsátok saját gyermekeiteket, szóljatok szomszédotokhoz, keressétek azok megtérését, akiket Isten különösen rátok bízott.

Ez az ember egyszerűen elvetette a magot a kertjében. Nem csomagol-

ta aranypapírba, nem díszítette fel különös módon, hanem behelyezte a földbe. A puszta mag érintkezésbe került a puszta talajjal. – Ő, tanítók! Ne próbáljátok az evangéliumot tetszetősen csomagolni, tetszetős színben kelletni, vagy gondosan kidolgozott magyarázatokkal terjeszteni! Az evangélium magját úgy kell az ifjú szívekbe helyezni, amilyen az valóban. Helyeztetétek be az Úr Jézusról szóló igazságot a gyermekek elméjébe. Tudassátok velük, - nem azt, amit ti tudtok mondani az igazságról, hanem - amit maga az igazság mond. Gonosz dolog úgy használni az evangéliumot, hogy cöveket készítünk belőle, melyre régi ruháinkat aggatjuk. Az evangélium nem egy csónak, amit emberi gondolatok, rafinált érvelések, költői fogások és érdekes történetek rakományával töltünk meg. Nem, nem! Az evangélium Isten gondolata! Egyszerűen önmagában az evangélium épp az az üzenet, mire a léleknek szüksége van. Maga az evangélium az, mely növekedni fog. - Vegyél egy igazságot, - különösen azt a nagy igazságot, hogy az emberiség elveszett, és hogy Krisztus az egyetlen Üdvözítő, - és legyen rá gondod, hogy eljuttasd a gyermek elméjébe. Tanítsd világosan a nagy igazságot, hogy valaki hisz Őbenne, örök élete van; s hogy az Úr Jézus elhordozta bűneinket, és saját testében felvitte azokat az átokfára, és szenvedett értünk, mint igaz a nem igazakért – mondom, vedd ez igazságokat, és tárd elméjük elé, és lásd, mi lesz belőle. Vesd a tiszta igazságot; nem az igazságról alkotott véleményeidet, nem az igazságra aggatott díszítéseidet, hanem magát az igazságot! Ezt kell érintkezésbe hozni az elmével, mert az igazság maga, és az emberi elme talaj a számára, hogy abban növekedjen.

C.H. Spurgeon
(Borzási Sándor fordítása)

KONTRASZTHARMÓNIA

Luther a megigazulás kérdésében azt tanítja, hogy Isten előtt az ember kárhozatra méltó bűnös, de Krisztus érdemeért Isten országának polgára. A kettő egyszerre igaz. Bármelyiktől eltekintünk, és a másikra úgy tekintünk, ami nem számít, szükségszerűen tévtanítás áldozataivá válunk. Az istenfiúság biztosítéka a kettő egymást kizárni látszó igazság tudomásul vétele. Ez számunkra megoldatlan kontraszt, amit csak Isten hoz folyamatosan harmóniába. Az egyoldalú istenfiúi méltóság gőgössé tesz, amiben elbukunk, a bűnös állapot tudata a reménytelenség, végső soron a hitetlenség, az Isten kegyelme iránti bizalmatlanság állapotának fogságában tart. Luther ismerte Pál apostolnak ezt a kettősséget komolyan vevő jobb és bal felől levő állapotát: *„dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámitók és igazak..., mint halálra váltak és mégis élők..., mint akiknek nincs semmijük, és akiké mégis minden.”* (2Kor 6,8-10)

Különös szakasz ez a Bibliában. Pál apostol egy rossz hírű város önmagával meghasonlott gyülekezetében akart rendet teremteni a hívők hitében és a fejében. Tudatában volt az apostol, hogy milyen romlott környezetben élnek. Ugyanakkor azzal az isteni megbízatással érkezett hozzájuk, hogy egy másik valóságba, Isten örökkévalóságába hívja őket. Ez a kettő olyan távolságban áll egymástól, hogy szinte kizárja egymást. Ezt harmóniába hozni csak maga Isten tudja. Nem az Ő akarát kell átírni, megváltoztatni, fölvezetni, hanem a korinthusiakat kell felemelni Hozzá. Az apostol nem ismerte a gumifogalmakat. A szent és a szentségtelen ugyanis kizárja egymást. A szentségtelenre nem elég kegyes köntöst húzni, mert ez hazugság. Veszélyesebb állapot. Az alapokig kell visszabontani ami romlott, és az új alapra, Krisztusra kell építeni. Szenteknek nevezte őket, bár pontosan tudta, mennyi gyarlóság van bennük. Jézus szemével látta, és atyaként kezelte őket. Nem is emberi szándékból indult oda, hanem az Úr küldte (ApCsel 18,10).

Sokan gyalázatos életvitelből tértek meg, és örültek istenfiúságuk méltóságának. Ugyanakkor találkoztak

a golgotai kereszt gyalázatával, amit nem értettek. Mégis mindenkinél okosabbnak képelték magukat, közben önfegyelemre se voltak képesek. Alig tértek meg, máris visszaéltek vele, mert durva bűnök takarójának hitték Isten kegyelmét. Összetévesztették

az egymással való versengést a hervadhatatlan mennyei koronáért való küzdelemmel. Pereskedtek, vadházasságban élők is voltak köztük, mégis a Lélek teljességébe képelték magukat. Ki se igazodtak a Bibliában, máris egymás ellen dicsekedtek a tanítóikkal. Ha feltűnt valakinek valamire való alkalmassága, azonnal tekintélyt követelt magának. Összetévesztették az Úr halálára emlékező úrvacsorát a korábban ismert asztallal. Rajongtak a lelki különlegességért, közben megfedkeztek a legnagyobbról, a szeretetről.

Pál bölcs volt, ezért rákényszerült a személyes vallomásra. Mert hittek is neki, meg nem is. Vállalta, hogy együtt gondolkodjon velük, hogy képesek legyenek elmozdulni. Bizalmatlanok voltak vele szemben, de ez nem változtatott az ő nyíltszívűségén. Elmondta, hogy őt sokszor megverték, bebörtönözték, de ez nem ártott apostolságának. Evangéliumot adott át, és most, mint ámitót gyalázzák. Jelenleg semmije sincs, mégis mindene megvan. A kettő együtt igaz. Pedig az egyoldalúság a gyakoribb. De ez tévedés! A kettő kontrasztban van ugyan, de nemcsak kiegészítik egymást, hanem harmonikusan egészítik ki.

Mert az igazság nélkül a szeretet bágyaszt. A kettő együtt emberség. Rend nélkül a szabadság káosz. A kettő együtt otthon. Egyszerűvé válik minden annak, aki szeretetben igazságos még a bonyolult, sokszínű körülmények között is. Az erő jelen

lehet a gyengeségben is, ha hűségek vagyunk Jézushoz. Az istenfélelem adja a bátorságot megmaradni igazságosnak és szeretetteljesnek az ellenszélben is. Aki következetesen vállalja a Lélek kontrollját saját dolgaival kapcsolatban, az áll szilárdan az igazságban. De az képes engedni is a másodrendű kérdésekben. Ismeri a hagyomány értékét, de a csapdáját is, mert a múlt segíti minden új megítélésében. Bizalommal van a szokatlanra, de utána néz, mielőtt állást foglal.

Beleérez nemcsak a másik helyzetébe, hanem a kor által támasztott igények jogosságába vagy jogtalanságába is. Elzárkózik mindentől, amiről látszik, hogy megtévesztő. Lelkesedik az új ihletre, de megfontolt. Gyönyörködik a friss lelki élményekben, de undorodik minden hazugságtól. Óvatossága és a bizalma megfér egymás mellett. Megbocsát, de hit dolgában nem alkuszik. Tapasztalatból tudja, hogy a kegyelem és a kemény munka egy ugyanazon dolog két oldala. A szent is lehet a bűnösök barátja anélkül, hogy a szentségéből egy makulányit is engedne. Mert a menny a nyomorúságos állapotában is elérheti az embert. Az igazi mindig a legtermészetesebb, mert maga a tanító is tanítvány, ő az Úr Jézusé. Mert Jézus rendezi harmóniába a kontrasztokat. Az igazság diadala fölött való öröm a legnagyobb, és mindig öröm. Örömöm akkor is, ha esik az eső, vagy nincs pénzem, vagy ha gúnyolnak. Az aljasság lehet, hogy kifizetődik, de az így szerzett luxus vagyonban is megszólalhat a lelkiismeret, vagy eszébe jut, hogy lehet nála is aljabb, akinek az övére fáj a foga, és akkor nem élvez belőle semmit.

Mert kizárja egymást a szeretet meg a gyűlölet. Az igazság meg a hazugság. A lelki tisztaság meg a szenny. Az engedelmesség meg az engedetlenség. A hit meg a hitetlenség. Mindaz, ami Istentől való, és mindaz, ami az ördögtől való. Nem ihatjuk az Úr poharát és az ördög poharát! Mi köze van Krisztusnak Béliálhoz? A mennyei Jeruzsálemnek Sodomához? Egyikre pusztulás, a másikra megdicsőülés vár. Menjünk hát ki belőle, akkor Isten a mi Atyánkká lesz (2Kor 6,14-18)!

Hegyri András

Ilyen Isten ajándéka

Leírhatatlan

Írni és olvasni – csodálatos lehetőség, hogy egymással kommunikáljunk. Te most is éppen olvasol, miközben elképzeled, mit is jelent ez az írás számodra. Azonban csak a döbbenet marad, ha valami olyan mérhetetlenül nagy, hatalmas és csodálatos, hogy szavakat sem találunk rá. Isten ajándékai is ilyenek. Különösen az az ajándék, melyet Fiával, Jézus Krisztussal ad nekünk. Ez az ajándék felfoghatatlan, leírhatatlan. Annyit tehetünk csak, hogy hálásan elfogadjuk. Ilyen Isten ajándéka: *„Isten ugyanis úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (Jn 3,16)

Tápláló

Naponta kapunk ajándékot. Gyakran észre sem vesszük, mert olyan gyakori és magától értetődnek tűnik. Éppen ezért csodálatos Isten ajándéka, hogy minden nap „jóllakat” minket. Egyedül ez tölti el örömmel a szívünket. Ez a csoda rendszeres marad. Ezért minden okunk megvan arra, hogy hálát adjunk az év 365 napján. Köszönettel tartozunk az esőért, a napsütésért, mely által a magból termés, majd pedig élelem lesz.

Bővelkedő

Ajándék vagy. Nemcsak tárgyak, de emberek is lehetnek ajándékok számodra. Így ajándékoz meg minket Isten: Ő a legjobbat, a Fiát adja nekünk, Jézust. Vele ajándékozta szívét – és ezzel mindenét. Nem mindent, amit elképzelünk, de biztosít róla: *„Ha bízol bennem, nem leszel kevesebb. Megáldalak Szent Lelkessel, a védelmemmel és soha el nem múló szeretetettel.”* Csak arra figyeljünk, hogy Ő milyen lehetőségeket készített számunkra.

**Németből fordította
Kardos Mihály**

Kételkedünk...?

Hogyan is állunk mi a kételkedés bűnével? Mert a kételkedés bűn, a bűn zsoldja pedig halál...

Sokáig úgy gondoltam, hogy ez a bűn engem nem érint, mert Istennel szemben a Kísértő már nem tud gyánút ébreszteni az én szívemben. Nem tud behajszolni a kishitű kételkedés bűnébe. Így volt ez addig, amíg egy emlékezetes hittanórán Isten egy 10 éves kislánnyal keresztül le nem leplezett. Félévkor a nagytiszteletű úr kérésére vettem át ezt a többnyire fiúkból álló iskolai csoportot. Már az első óra meggyőzött arról, hogy nem lesz könnyű dolgom ebben az osztályban. Minduntalan belebeszéltek az órába. Azzal magyarázták, hogy ezt a belekérdezést elődöm megengedte, sőt bátorította őket, hogy nyugodtan kérdezzenek. Hiába próbálkoztam meggyőzni őket, hogy ezt én is így gondolom, de csak az óra végén várom a kérdéseket, ők akkor szóltak bele az órába, amikor akartak. Egy alkalommal el akartam venni az egyik rendetlenkedőtől a mobil telefonját, amikor haragtól villogó szemmel fél hangosan annyit mondott: „Na, azt próbáld meg!”

A leggyakrabban előforduló beszélőjeik órá közben így hangzottak: „ezt honnan tudja olyan biztosan a tanárnő?”, „és ezt el is higgyem?”, „volt valaki, aki ezt tanúsította?”, „mennyi pénzt kapott az, aki ezt leírta?”, „Na, ne!” Ez utolsó beszélés akkor történt, amikor a Dániel könyvének 3. fejezetében leírt történetet mondtam el nekik: amikor Dániel társai nem voltak hajlandók imádni a Nabukodonozor által felállított aranyból készült állóképet. Ezért a király büntetésből tüzes kemencébe vettette őket. Tudjuk, hogy Isten angyala segítségével sértetlenül jöttek ki a kemencéből mindhárman, és még a füst szaga se járta át a ruhájukat. Amikor idáig értem a történet

elmondásakor, akkor szólalt meg az ügyeletes rendbontó, valahogy így: „Na, ne!” A Szentírás hitelességét megkérdőjelező kijelentéseik tehát úgy záporoztak, mint forró nyári viharban a jégeső. Ilyenkor azonnal megszólalt a szívemben a Szentírás első lapjain olvasható elbizonytalanító kérdés: *„Valóban neked kellett átvenned ezt az extrán nehéz csoportot, csakugyan ezt mondta az Isten?”*

A következő órára azt terveztem, hogy *„Isten szava az emberhez”* címmel a Szentírásról és annak hitelességéről próbálok beszélni. Elmondtam nekik, hogy nincs olyan provokatív kérdésük, amire ne kapnánk magyarázatot, választ Isten igéjéből. Ha válaszokat szeretnének, akkor rendszeresen olvasniuk kell a Bibliát, és kérni Istent, hogy világosítsa meg az értelmüket, hogy megérthessék Isten üzenetét. Megemlítettem Jóbót, aki szintén tele volt megválaszolatlan kérdésekkel, de mert bizalommal Isten elé vitte a kérdéseit, megkapta a válaszokat, sőt ennél még sokkal többet is kapott. Szóltam arról is, hogy a Szentírás minden szava személyesen hozzánk is szól.

„Ha ez így van,” – szólt közbe a kis elenzéki, – „akkor én most azonnal szeretnék „megvilágosodni!” Bizonyítsd be itt mindenki előtt, hogy hozzám szól személyesen az Isten!” Ezzel már el is indult a katedra felé, ahol nyitott Bibliával a kezemben álltam. A stressz miatt többször elhajlottak a lapok a kijelölt résztől, így azt sem tudtam, hol van nyitva az Írás. „Hadd olvassam én azt a nekem szóló üzenetet ott, ahol nyitva van a Bibliád!” – mondta kissé szemtelenül a fiú. Rémülten igyekeztem meggyőzni, hogy azonnal menjen vissza a helyére, mert ez nem így megy, a Szentírás nem lutri, hanem Isten szent szava, amivel tilos komolytalankodni, de az igazat meg-

Gyerekszáj

Iskolába indul a gyermek, szíve tele félelemmel és izgalommal. Egyházi fentartású az intézmény, áhítattal, imádsággal, szóval nem teljesen átlagos a hely. Néhány hét után a nagypapa felteszi a kérdést, hát milyen is az az iskola? A válasz megdöbbenő!

Tudod, az évnnyitón még figyelni se nagyon tudtam arra, amit a lelkész bácsi mondott, annyira izgultam. De ma figyeltem. Jó dolgokat mondott. És szerintem szereti az Úr Jézust!

vallva, már nem tudtam úrrá lenni a helyzeten. Én nem, de az én Uram tudott! A fiú lábujjhegyre állt, behajolt a Bibliámba, rábökött a hozzá legközelebbi részre, és lassan, szinte szótárogolva olvasni kezdett: „*Es most, fiacskáim, maradjatok ő benne, hogy amikor megjelenik, meg ne szégyenüljünk...*” (1Jn 2,8)

Hirtelen csend lett. A felolvasó a talpára állt, elpirult, és miközben lassan megindult a helyére, zavartan ismételte azt, amit felolvasott:

„Fiacskáim, fiacskáim! Hát, ez tényleg nekünk szól!”

„Mindannyiunknak” – egészítettem ki.

„Isten azért szól hozzánk, mert nagyon szeret. Hisz ezt is a Szentírásból, a

János evangéliumából tudjuk, hogy „*Úgy szerette*

Isten e világot, hogy az Ő egy-szülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16) Aki naponta figyelmesen olvassa a Szentírást, azt Ő szava által megszólítja, megigazítja, megtisztítja, megőrzi, megmenti a haláltól, és biztos révbe vezeti. Erre bizonyosságul hadd olvassak fel nektek egy ideillő, hiteles történetet” – mondtam.

„A II. világháború vége felé történt. A buchenwaldi haláltábor főterén állt egy testileg-lelkileg összetört fogoly. Végtelenül egyedül, megaláztatottnak, kiszolgáltatottnak érezte magát. Se hite, se reménysége nem volt. Szilárdan elhatározta magában, hogy a következő éjszaka a tábor körülvevő árammal teli, magasfeszültségű drótnak neki-megy, és véget vet életének. Ezzel az elszántsággal végezte még az aznapra kiszabott robotot. Amint a súlyosan büntetett foglyok magáncellái közelébe tolta a talicskát, egy tisztán csengő hangot hallott: „*Jézus mondja: én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat sötétségben!*” Körülnézett, de senkit sem látott. Úgy

érezte, mintha maga Isten szólította volna meg őt. „Ez a szó mentett meg engem!” – írta le visszaemlékezésében szabadulása után, – „mert ettől kezdve tudtam, hogy Valaki van mellettem.” Mint később kiderült, ez a hang az egyik magáncella ablakán át hangzott, ahol egy igehirdető őriztek. Ő ugyan nem látott ki a magasan levő ablakon, de időnként elkiáltott egy-egy bátorító bibliai igét,

hátha valaki meghallja, és erőt kap nyomában.” (Molnár

Miklós: Te taníts engem c. könyvéből)

Ezúttal a fiúk a felolvasás alatt feszülten figyeltek.

Búcsúzásakor megjegyeztem, hogy a következő órán már igazi

hittanóra lesz, és szeretném kérni,

hogy ne kelljen egész órán fegyelmezni. A kis lázadó ekkor a tőle szokatlan fegyelmezettséggel magasra nyújtotta a kezét, hogy mondani szeretne még valamit: „Tanár néni, bocs, de nekem ez is igazi volt, már mint a hittanóra.” Azzal elköszönt, s már el is tűnt a gyerekforgatagban.

Ez az utolsó mondata a fiúnak megállított, úgy is fogalmazhatnék, hogy fejbe kólintott. Miért mondtam én olyan butaságot, hogy a következő órán már igazi hittanóra lesz? Ez nem volt igazi? Igaz, hogy kissé rendhagyó módon nem a tanmenetet követve, de Igével kezdődött az óra, és Igével fejeződött be. Az Ige pedig elvégzi az Ő munkáját. Én ne kételkedjek az Úr ígéreteiben! Sokkal jobban magamé-vá kellene tennem a Római levél üzenetét: „*Az Istennek ígéretében nem kételkedett hitelenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek.*” (Róm 4,20)

Szalóczyiné Móra Inke

Köszönetnyilvánítás

Tisztelettel megköszönjük mindazoknak, akik 2023-ban adójuk 1%-át a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány munkájára ajánlották fel. Ennek összege 539.609 Ft volt. Az összeget az evangélium internetes eszközökkel való sugárzásához szükséges fejlesztésekre, eszközökre fordítottuk.

Köszönjük, ha a következő év elején esedékes következő felajánlásaiknál is a MERA-t választják!

Adószámunk: 18007411-1-42

Reménységgel...

Az Úr Jézus sokszor beszélt példázatokban, hogy jobban megértse a hallgatóság, amit mondani akar nekik. Én arra gondoltam, ma talán a falun élők se értenek sok mindent a régi időkből, ha pl. a munkákról van szó, úgy megváltozott minden. Pl. hogyan kel ki a kiscsibe a tojásból? A kukorica, burgonya, tök bizony a földben elrothad, és a többi növény is és úgy nő belőle a szép új vetemény. Ezt minden évben látjuk, átéljük, s örülünk az újnak. Temetéskor sokszor hallottam, hogy van feltámadás. Vigasznak mondták. De azt nem hallottam, hogy vannak, akik az üdvösségre, vannak, akik a kárhozatra kerülnek! Pedig még e földön élünk, itt dől el az örökkévaló sorsunk.

Mikor 1951-52 körül Tatabányán volt a nagy bányaszerencsétlenség, gyerekként láttuk sok alkalommal a mentést. Később a saját szememmel láttam a 90 koporsót pirossal letakarva. Sokszor jutottak eszembe e dolgok az életem során, most pedig az is, vajon voltak-e közöttük Jézusnak megváltott gyermekei? E mostani háborús időkben sok „miért” tolakszik elő. Elolvastam az I. Mózes 25,8-at. „*És kimúlék és meghala Ábrahám jó vénségben és betelve az étellel és eltakarították az ő népéhez. És eltemették őt Izsák és Ismael, az ő fiai...*”

Mi nem értünk sok mindent, nem is érthetünk mindent. Isten az Atyánk, a Teremtőnk. Előtte mindenki számításra hívatik. Megértettem azt is, hogy ott Közel-Keleten testvérháború folyik. Jó tudni, hogy az Úr Jézusé a végső győzelem. Az egész világon is, és lelki értelemben is. A sátán ugyan mindent kitalál, de ő is tudja, hogy Jézus Krisztus a győztes. Várjuk Őt mindnyájan az ör helyünkön, akik a gyermekei vagyunk. Mert annak örül, ha ott vagyunk - ott vagyok. Bármikor jön, kit-kit a helyén keres!

**Pápai Istvánné,
Lovasberény**

A nem akart gyermek

„Az unokatestvéremnek lánya született” – mesélte K.V. főorvos, „de amikor megszületett, azon gondolkodott, hogy egyáltalán gyermek-e. Egyszerűen torzszülött volt. Az unokatestvérem és a felesége szép termetű emberek, s megdöbbenek a jövevény láttán. Ekkor 21 éves volt az unokatestvérem, felesége 19. Az unokatestvérem minden áron intézetbe akarta adni, mondván, hogy „előttük az élet, nem tehetik tönkre azzal, hogy egész életükben ilyen teremtményre néznek.”

Ráadásul az orvosok alátámasztották, hogy mindketten egészségesek, csak rajtuk múlik, ha gyermeket akarnak, minden valószínűséggel egészséges lesz. Miért komplikálnák az életüket ilyen fiatalon? A nagyszülők is egyetértettek, hogy az első unoka nem olyan, mint amilyenről álmodoztak.

Úgy nézett ki, hogy a gyermek olyan házba kerül, ahol szerzetesnővérek gondoskodnak a hasonló sorsú gyermekekről. Szeretik őket, gondoskodnak róluk, a saját szüleik sem szerethetik jobban.

A fiatal édesanya azonban megmaccsolta magát. Nem! Nem! A gyermek az övék, és velük marad. Az unokatestvérem szerette a feleségét, és mivel a felesége választás elé állította: vagy gyerek, vagy válás; nem sokat gondolkodott. Így a gyermeket pólyában hazavitték.

Megszokták. Aki először látta a gyermeket, nem értette, hogyan lehet ilyen teremtményt megszokni. A kislány növekedett, nagyon kedves, angyali gyermek volt, nem angyali testben. Gyors volt és szellemes. A szülőknek még két gyermekük született, szépek, egészségesek, akik nagyon szerették a nyomorék testvérüket, kocsiban sétáltatták az utcán, és nem törődtek azzal, hogy a többiek kinevették. A templomban saját különleges széke volt a hibás lánynak, hogy tudjon ülni és énekelni a többiekkel.

Az unokatestvér és felesége megöregedtek, gyermekeik szintén, az egész-

segesek kirepültek a családi fészekből, a nyomorék lány otthon maradt, nem halt meg, ahogy az orvosok megjövendölték.

A család azok közül való volt, akik szerették egymást, boldogok voltak, nevetés volt a házban reggeltől estig. A házaspár már nem tudta elképzelni sem, hogy valamikor azon gondolkodtak, hogy a lányuk valamilyen intézetben növekedjen. Végül is: a test boríték, a lélek a levél. Hiába nézed a borítékot, a levél a fontos.

Az unokatestvéremnél 45 éves korában leukémiát állapítottak meg. Összetört. Éppen egy olyan munka közepén volt, amit be akart fejezni, de most mindennek vége.

Amikor az optimista török össze, az nagyon szomorú. A felesége próbálta vigasztalni, de mindhiába.

Megfelelő donort kerestek, aki csontvelőt adhatna neki. A felesége felajánlotta, de felvilágosították, hogy ő nem megfelelő. A nemzetközi adatbankban kell keresni, hogy a feltételek adottak legyenek. Sikeres lehet a keresés, de gyakran sokat kell várni.

Igen, talán sejtitek, hogy ki volt a donor. A lányuk. Az a teremtmény, aki „levél” volt, a Teremtő által küldött „levél”. Rögtön felajánlotta a segítségét. Testvérei nem feleltek meg a feltételeknek, ő volt az egyetlen, aki számításba jöhetett.

Az, hogy miért mondtam el az esetet, a küldetéssel függ össze. Nem fogok a nehéz operációról, az imákról, a családj megpróbáltatásairól beszélni...

Mindenki, aki volt hasonló helyzetben, el tudja képzelni. Valami másról akarok beszélni, a szimbólumról. Értitek?

A múltkor látogatóban voltam az unokatestvéremnél, aki minden istentiszteleten együtt vesz részt a családjával. Ültünk az asztalnál, beszélgettünk, az unokatestvérem egészséges és boldog. Jól éreztük magunkat abban a burokban, ami azokat az embereket veszi körül, akik szeretik egymást a bizalom, a szeretet, a boldogság felhőjében. A lányra néztem. Arra a legidősebbre. Könnyes volt a szemem a meghatottságtól, attól a szeretettől, ami igazgatja a sorsunkat, és nem szűnik meg bennünket szeretni. Mindegyikünk egy „levél”, amely a születésünkkor szeretettel van elküldve erre a világra. De sokszor elutasítjuk ezeket a leveleket. Elküldjük a sötétbe, felbontatlanul... Visszaküldjük, mintha a címzett ismeretlen lenne, mintha nem is tudnánk, hogy az édenből jött levélnek mi vagyunk a címzettjei. ONNAN nem jönnek fölösleges levelek. Minden levélnek megvan a pontos értelme. A lánynak, aki velünk ült az asztalnál, mély szemei voltak. Az egyetlen, ami szép az emberen, az láthatatlan... Szeretjük a láthatót, és azt nevezzük szépnek. Szeretjük a „borítékokat”. És nem fogadjuk el a nekünk címzett leveleket. Leveleket ONNAN. És mérgeledünk, mint mindenki, aki a boríték szerint választott, és nem a levél szerint.

„Uram, adj erőt, hogy ne csapjon be a boríték, hogy elfogadjam a levelet! A Te leveledet. Mert mindegyik leveled a mi megmentésünkre íródott.”

**Cseh nyelvből fordítva
(a szerző ismeretlen)**

A cifra szerszám

Hogy-hogy rajtatok sohase látni cifra aranyszerszámot, mint rajtunk - kérdi trágyahordás közben, kicsit büszkén a Ló, sorstársát, a Szamarat. Azért, válaszolja magabiztosan az, mert bennünket, értelmes számárakat, olyan ostobaságokkal, mint a buta lovakat már nem lehet megszé- díteni, elkápráztatni. Ezt már a rabtartó ember is megtanulta.

Mi ugyanis a hámot - gyepőt akkor is a szolgaság eszközeinek tartanók, ha azokat színaranyból készítenék, nemhogy a csupán emberi furtanggal sárgára mázolt utánzataikkal büszkélkednénk!

Dorosmai János

A bolond gazdag

„*Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál! Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkérlek tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál? Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.*” (Lk 12,19-21)

Nemrég olvastam egy német biblia-olvasó kalauz szerint a fenti igerész kapcsán egy elgondolkodtató történetet, így jutottam oda, hogy néhány morzsát leírjak abból, amire Isten tanított. Hadd álljon itt először a történet: „Egy gazdag ember meghalt, és egy új világban ébredt fel. Gazdagon megterített asztal várta a mennyei barátokat. Odament, és megkérdezte, mennyibe kerülnek ezek a finom fogások. „Minden egy fillérbe kerül.” – hangzott a válasz. A férfi örült, mert nagyon gazdag volt, de amikor fizetni akart, az ot-taniak rázták a fejüket. „Itt csak az a pénz van érvényben, amit életünk során másnak ajándékoztunk.” Ekkor nagyon elszomorodott a férfi, hirtelen koldusszegény lett, mert életében semmit sem adott csak úgy, ajándékba.

Mit is jelent ajándékba adni? Mindenki adott már ajándékot, így joggal mondhatja, ez a tanmese rá nem vonatkozik. Én mégis azt mondom, jó, ha ezt Jézus mérlegén vizsgáljuk meg. „Csak úgy adni” nem ugyanaz, mint ajándékot adni szeretteinknek, rokonainknak, barátainknak, azoknak, akik nekünk is adnak, adtak. „*Mert ha azokat szerettitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik?*” (Mt 5,46) Az igazi ajándék: annak adni, aki nem tudja visszaadni, aki szükségben van. Azért adni, mert Isten Igéje tanít erre: „*Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen enni-
való az én házamban, és ezzel próbálatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.*” (Mal 3,10)

Újjászületésem első lépései között tartom számon a tized fizetését. Kicsit kételkedve tettem meg az első lépést, és fizettem be utolsó háromszáz forintomat a perselybe, s erre az Igére állva vártam Isten választát. Következő hét közepén meg is jött a válasz ötszáz svájci frank formájában, ami akkor harmincezer forintot jelentett. Azóta fizeti családom a tizedet, és tapasztaljuk Isten bőséges

saink szeretetüket adományukkal is kifejezték, ne kelljen szükségét szenvednünk ebben a lehetetlen helyzetben. Sőt, Isten másnapra kirendelte első havi nyugdíjamat, így egy percig sem éreztük létbizonytalanságban magunkat. Szóval, megéri ezt az Igét is komolyan venni.

De mégse ezért adjunk, hanem mert megajándékozottak vagyunk. „*Vigyázzatok, és őrizkedjétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.*” (Lk 12,15) A fenti példázatban látjuk a bolond gazdag esetét. Isten nem szereti a gazdagokat? Bár valóban nem szereti a gazdagokat, de szereti azokat, akiknek van pénzük. Talán nem eléggé világos a fogalmazásom. Nem az a baj, ha valaki vagyonos, hanem az, ha vagyonában bízik. „*Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.*” (Lk 12,21) Ebben az igerészben is hallunk arról, hogy lehet valaki Isten szerint gazdag.

Még földi javakban is lehet valaki gazdag, de tudnia kell, hogy mindez csak ideig-óráig tart. A lélek halhatatlan, és nem táplálkozik földi javakkal. Meztelenül jöttünk a világra, és úgy is távozzunk innen. Nem vihetünk semmit magunkkal. A legnagyobb kérdés nem is az, hogy kié lesz a vagyonunk, hanem az, kié lesz a lelkünk? „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3,16)

A mennyei életben Jézus vár mindazokra, akik Isten szerint gazdagok, akik hisznek Jézus kereszthalálában, akik tudják, ott a kereszten van gazdagságunk. Jézus megtöretett teste és kifolyt vére a mi gazdagságunk. Mit is jelent tehát az Isten szerinti gazdagság? Azt, hogy tudom, szegény vagyok, nagyon szegény, semmim sincs, amit ne felülről kaptam volna. Ha ennél több vagyonod van, bajban vagy. Bajban vagy, mert te szerezted. Éppen ezért nem is tudsz belőle adni. Adni akkor tudunk, ha elhisszük, semmink sincs, amit ne

KINCSKERESŐ

*Véleményt kikérni
anyám elé álltam.
Vasat gyűjtenek most
minden iskolában;
bátyám bélyeget gyűjt,
barátom lepkét,
adjon már tanácsot,
hogy én mit gyűjthetnék.*

*„Megmondom” – szólt anyám.
Majd a Bibliáját
a kezébe vette,
„a Máté 6:20-ban
választ találsz benne.
Olvasd csak...” S a könyvet
máris kinyitotta,
szavaimat várta,
mikor jutok oda.*

*Olvastam... s már tudom,
hogy gyűjtésre nekem
anyám által kincset
ajánl hű Mesterem.
Rozsda meg nem marja,
tolvaj el nem viszi,
örökre boldog az,
ki hiszi s megteszi.*

*Én hiszem, megteszem,
de kevés az erőm,
s mert még kicsiny vagyok,
az Úr a segítőm.*

D. Tímár Klára

áldását az anyagiak terén is. Amikor a netbankon keresztül meglóptak, és háromszáztizenegy forint maradt a számlánkon, a tized doboz akkor is tele volt. Az áldást, a gazdagságot úgy is megtapasztaltuk, hogy munkatár-

felülről kaptunk volna. Legyen az vagyon, egészség, család, munkahely, stb.

Az elfoglalt emberek naptára tele van feladatokkal, elfoglaltságokkal, de az Ige ma arra tanít, hogy hiába a földi naptár zsúfoltsága. Mi van a mennyei naptárban felírva, ami a Mennyekben is számít? Jézus közel jön egy-egy emberi sorsban, problémában. Észre vesszük-e a mellettünk levő szükségét? Felírtuk-e a naptárunkba egy-egy beteg látogatását, egy-egy szegény család megsegítését, férjünk, feleségünk szükségét? Ma akkor is szeretni fogom, ha nem szeretetre méltó. Aggódunk a jövőnk miatt? De ki az, aki egy arasszal is megnövelheti termetét? Ki az, aki tehet valamit jövője miatt? Ma vagyunk, holnap nem. A jövő Isten kezében, jó kezében van. Abban a kézben van, amit érted szegeztek a keresztre. Tud az a kéz neked rosszat tenni? „Még rólad mit sem tudtam én, tulajdonoddá tettél...” – mondja egyik gyönyörű énekünk. Csak amikor ezt megértjük, akkor leszünk képesek mi is szolgálni Neki.

Mire is akar tanítani a kis ázsiai tanmese? Arra, hogy a megajándékozott ember tud ajándékozni igazán, szívből. Tud tizedet fizetni. Élete tizedét Istennek adja. Neki adja ideje tizedét, pénze tizedét, szeretete tizedét. Gazdag, mert megosztja életét. Megosztja szeretetét, örömet okoz másnak, gazdag a keze, nyitott a szíve. Amíg a pénz életünk valutája, szegények maradunk. Az örök élet gazdagon terített asztalánál csak egy valuta van érvényben, az, amit életünk során másnak ajándékoztunk. Semmit nem vihetünk magunkkal ebből a világból, de sok mindent előre küldhetünk belőle. A mennyei bankban lehet számlát nyitni, ahol ezeket a hálából megtett jó cselekedeteket Urunk mennyei valutára váltja, hogy aztán tudjunk a tanmese szerint fizetni a gazdagon megtérített mennyei asztalnál. Adja a mi Urunk Jézus Krisztus, hogy ezt megérthessük, szívünkbe fogadassuk, és eszerint cselekedhessünk! Ámen!

Unger Károlyné, Drávafok

MÉG NEM ÉRTETTE

Barátom, aki felesége hatására kezdett ismerkedni a hittel, meglátogatott, és boldogan újságolta felfedezését: „Még három dolgot kell helyre tennem az életemben, és akkor rendben leszek. A feleségemmel néha nagyon dühösen veszekszem. Ezt kell legyőznom magamban. Azután a nevelt fiam szemtelenségét sem tudom türelemmel elviselni. Meg néha a munkahelyemen elkáromkodom magam. Ha ezen a három dolgon változtatni tudok, minden rendben lesz.”

„Gratulálok!” – mondtam neki, – „lesz a három helyett hat...” Megrökönyödve nézett rám. Még nem értette, hogy a bűneinkkel mi nem tudunk leszámolni. Azért kellett Jézusnak eljönnie, hogy Ő vegye magára az összeset.

Ma már érti a barátom is, hogy nem kerülhetjük meg Jézus keresztségét, ha a bűneink megoldását keressük. Érti a példát is, amikor egy ember telket vásárolt. Igaz, hogy nagy kövek voltak a telken, de így olcsóbban megvehetette, és a köveket elhordatta. Mikor ásni kezdett, egyre-másra kis kövekbe ütközött az ásója. Hívta barátait, és az egész telket felásták két ásónyomnyi mélyen. Egész halom kis kövecske került ki a földből. Úgy gondolta, most már hozzá kezdhet az igazi munkának. Mikor elkezdte a gyümölcsfákat ültetni, és mélyebbre ásott, koppant az ásója. Kiderült, hogy az egész kert alatt egy szikla húzódott.

Ezt kellett a barátomnak is megér-

tenie. A felszínen látott három nagy „sziklatömböt”, amelyeket szeretett volna eltávolítani. Még ha sikerült volna is, amit nem hittem el, újabb akadályokkal találkozok. Mindnyájan birkózunk rossz szokásokkal, beidegződésekkel, de nyugodtan megnevezhetjük: bűnökkel. Kisebb győzelmek után rájövünk, nem sikerült megoldani a kérdést. Mert a gyökerük mélyebbre nyúlik. Hatalmas sziklatömb a megromlott természetünk. Ezzel mi halálunkig sem bírunk el. De nem is kell erőlködnünk. Éppen ezért jött Jézus! A nagy örömhír karácsony éjszakáján felhangzott: „*Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő (Megváltó, Megmentő, Szabadító, Megtartó) született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.*” (Lk 2,10-11)

A két megoldhatatlan problémánkat egyedül Jézus tudja orvosolni. Az egyik a „bűn-batyunk”, amelyvel születünk. Akkor még egy bűn sincs benne, de ha növekedünk, és naponta akarva-akaratlanul csak három bűnt elkövetünk, – ami elképzelhetetlenül kevés, – egy év alatt kijön az ezer... Erre csak a bocsánat a megoldás. A másik a megromlott természetünk, amely halálunkig javíthatatlan. Erre is Jézus az egyetlen megoldás, mert ha Őt befogadjuk, új természetet hoz be az életünkbe. A két természet harca végig kíséri a hívó ember életét, de ha Jézusban maradunk, az új erősebb lesz.

Végh Tamás

legalább fényt és meleget ad.

* * *

Egy kisfiú elhatározta, hogy megrajzolja Jézus arcát, de végül földalta erőfeszítését. Tanítója megkérdezte: „Miért nem rajzoltad meg Jézust?” „Mert nem tudtam elég széppé tenni” – mondta a kisgyermek.

RezegjeteK!

A 47. zsoltár 7. verse így hangzik (az Új Fordítás szerint):

*„ZengjeteK Istennek, zengjeteK!
ZengjeteK királyunknak, zengjeteK!”*

A revideált Károli szerint: *„ÉnekeljeteK Istennek, énekeljeteK, énekeljeteK királyunknak, énekeljeteK!”*

Egy görög fordítás, értelmezés szerint a ‚zengjeteK, énekeljeteK’ szó helyett a

‚rezegjeteK, rezdüljeteK’ kifejezés szerepel.

Elgondolkodtam, hogy vajon miért ezt a kifejezést használják itt. Az, hogy éneklünk, egy általunk véghezvitt cselekedet, elhatározzuk, hogy éneklünk és elkezdünk énekelni egy bizonyos módon. De a rezgés egy passzív dolog, valaminek a hatására kezdünk rezegni, rezdülni. Aztán, ahogyan újra elolvastam a zsoltárt, megértettem, hogy miért is fogalmazhat így az ige. *„Felvonul Isten harsonaszónál, kürtzengés közt az Úr.”* (6. vers)

Vajon ki játszik a harsonán vagy a kürtökön? Adódhat az azonnali válasz, hogy hát az angyalok.

De vajon mi dicsőíti legjobban a Mindenható Istent? Az, hogy ha azok a teremtményei dicsőítik, akik önként, szabad akaratukból teszik ezt, nem pedig erre lettek teremtve.

De vajon ember tud-e úgy zenélni, énekelni, hogy az méltó legyen Isten felvonulásához?

Mitől lesz Istennek kedves az ének?

Felszólításra lehet énekelni, de nem biztos, hogy túl nagy öröme lesz benne akár a hallgatónak, akár az éneklőnek. *„Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. A fűzfákra akasztottuk ott hárfáinkat. Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket: ÉnekeljeteK nekünk a Sion-énekekből!”* (Zsoltár 137,1-3)

Sokszor lehet azt tapasztalni a gyülekezetben, hogy a közös éneklés, dicsőítés valahogy nem őszinte, tetsze-

tős, lélekemelő szólamokból áll. Az még feltűnőbb, ha az éneket vezetőkön látszik az, hogy valamilyen kötelező liturgiai elemet akarnak letudni és nem az Élő Isten dicsérete árad és zeng az ajkaikról. Különösen kiábrándító, amikor az sugárzik például egy dicsőítésvezetőről, hogy kifejezetten unja az adott éneket és egy szavát sem gondolja komolyan...

Tudunk-e úgy énekelni, hogy az valóban Istent dicsőítse? Ez elsősorban nem a tudástól, tehetségtől függ, hanem a lelki állapotunktól. Hogyan állunk hozzá, hogy ebben a formában adjuk meg az Úrnak azt, ami megilleti? Természetesen nem lehet mindig örvendezni, de kizárólag az összetört szív énekei sem azok, amik kívánatosak egy közösséget.

Tehát azt értettem meg a 47. zsoltár alapján, hogy az a jó, hogy ha úgy rezgünk, rezdülünk, ahogyan egy harsona vagy kürt. Nem mi játszunk rajta, mi magunk vagyunk a hangszer. Na, de akkor ki a zenész? A fúvós hangszerek az áramló levegő nélkül némák maradnak.

Nem emberi érzések, alkalmak, ének-zene technikai ismeretek, hanem

Isten Lelke az, aki meg tud minket szólaltatni, hogy ha hagyjuk, hogy átjárjon minket teljesen. De ahogyan egy fúvós hangszer nem tud megszólalni, fals vagy torz hangot ad ki, hogy ha nem teljesen tiszta a belseje, úgy nekünk is teljesen tisztának és a Szentlélek által tökéletesen átjárhatónak kell lennünk ahhoz, hogy zengésünk méltó legyen a Teremtő Istenhez!

Az a dicséret tetszik az Úrnak, hogyha tiszták vagyunk a bűntől, keserűségtől, világi gondolkodástól és vágyunk arra, hogy a Szentlélek által rezdüljünk, rezegjünk Isten dicsőségére és az emberek javára, üdvösségére!

Nemeshegyi Zoltán

AZ ÓRA

*Acélzengésű, egyhangú zene,
mint sziklazúzó pöröly üteme
a napjaimat egyre darabolja
másodperc, perc, óra. Zakatolva
két vezna karjával rám-rám mutat
s tovább indul, – ismeri az utat –
ismerős számok állnak sorfalat
mozdulatlan, amerre elhalad.*

*Nincsen megállás, csak menni, menni,
Várnak reám, még nem lehet pihenni.
Ha rámtelkenek tétova szemek,
Golgota keresztjét ki mutatja meg?
Az óra sürget, hát sietnem kell.
Ne késsek, a munkám végezzem el.
Miattam el ne vesszen senki sem,
csak így lesz áldás múltó életem.*

Gerő Sándor

KI A PRÓFÉTA ÉS MI A FELADATA?

A prófétálás Isten kinyilatkoztatásából ered, amely Isten uralmának jelenlegi helyzetére, fejlődésére, menetére vagy jövőjére vonatkozik. A próféta alkalmazza, átviszi ezt a kinyilatkoztatást Isten népének. Így igyekezik ösztökélni, sarkallni és feladata magaslatára emelni az egyházat.

Vagyis arról van szó, hogy Krisztus, az egyház Ura és a világ Ura, akié minden hatalom mennyen és földön, feltárja a próféta előtt Isten üdvösség-tervét: Isten cselekvését az ember megmentéséért a jelenben, a múltban és a jövőben. Mégpedig olyan intenzív módon, hogy a kapott látomás mélyen, kitörölhetetlenül belevésődik a próféta gondolkodásába. Szívével, lelkével, egész lényével átéli, megérti a kapott, mindig újszerű igazságot. Próféta szerepe azonban csak akkor kezdődik igazán, amikor ezt a kinyilatkoztatást alkalmazza a saját kora egyházára, és a Szentlélek vezetésével meglátatja saját kora létező egyháznak feladatát. Továbbá egész szívével, lelkével, egész lényével annak szenteli magát, hogy egyházát, kortársait ráébressze azokra a feladatokra, amit Istenünk kíván tőlük, és hozzásegítse őket a véghezvitelhez.

A próféta mindig maradéktalanul ráteszi életét az Istentől kapott üzenetre, bármilyen következményekkel járjon is ez. Nem tehet másként, mert elhallgathatatlan az üzenete, és égeti a rajta nyugvó felelősség. Emlékezzünk Jeremiásra, aki így szólt: „Rávetél, Uram, engem, és rávétettem, megragadtál engem és legyőztél! Nevetségessé lettem minden időre, mindenki csúfol engemet; mert ahányszor csak szólok, kiáltozom; így kiáltok: erőszak és romlás! Mert az Úr szava mindenkori gyalázatomban és csúfságomban lett nékem. Azért azt mondom: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok; de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem.” (Jer 20,7-9)

A prófétaság lelkének ajándéka nemcsak az utolsó korszakban nyilatkozik meg, hanem azok között, akik együtt haladtak Isten üdvösség-tervével, minden időben megnyilatkozott.

A bibliai írók több mint 20 alkalommal tesznek említést olyan kortársaikról,

akik bírtak a próféta adománnyal, bár üzeneteiket nem tartalmazzák a kanonikus, Szentírásba bekerült, Szentlélektől ihletettnek elismert könyvek. Ilyenek voltak pl. Nátán (2Sám 7,2), Gád (1Krón 29,29), Iddó (2Krón 9,29), Agabosz (ApCsel 11,27-28; 21,10) és még mások. Megfigyelhető továbbá az is, hogy a prófétaság adománya nem korlátozódik csupán férfiakra, sem az ó- sem az újtestamentumi időkben, mert voltak prófétanők is, mint például Debóra (Bír 4,4), Hulda (2Krón 34,22) és Fülöp négy lánya (ApCsel 21,9).

Az újtestamentumi írók sehol sem mondják, hogy a prófétaság adománya véget ért az apostoli gyülekezettel. Sőt, ellenkezőleg, Pál kijelenti, hogy a lélek egyéb adományai között (Ef 4,11-13) ez is folytatódik, „*míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.*” (Ef 4,13) Az itt leírt versekben említett egyéb lelki adományokra még mindig szüksége van a gyülekezetnek. Ezért a Szentlélek mindig képesít férfiakat és nőket a Szentlélek ajándékainak betöltésére. Miért lenne akkor a prófétaság ajándéka kivétel?

A Szentírás szerint napjainkban is meg kell nyilatkoznia a prófétaság Lelkének. Ezt a nagyon fontos tényritkán vesszük figyelembe. A prófétaság adománya tekintetében mindig mutatkoznak család megnyilatkozások. Nemcsak az őtestamentumi korban volt ez így, lásd: Jeremiás 23,26-28, hanem Urunk figyelmezteti a keresztény gyülekezetet is, hogy hamis próféták jelennek meg majd főleg akkor, amikor elközelget második eljövetele ideje (Mt 24,11,24). E hamis próféták színlelése olyan természetű, hogy szinte elhitetik majd a választottakat is. Az a tény, hogy Krisztus figyelmeztet a prófétaság ajándékának hamis megnyilvánulásaira közvetlen eljövetele előtt, igen erős bizonyítéka annak, hogy lesz Isten valódi megnyilvánulása is, különben nem figyelmeztetett volna ellene, sem a hamis próféták ellen.

Amikor már Elon Musk, a világ egyik leggazdagabb embere is húsz éven belül egymilliós várost építene a Marson, hogy oda meneküljünk, ha már Földünk élni nem lehetetlen lesz, érdemes elgondolkoznunk azon, vajon milyen jövő vár reánk ezen a Földön?

Rajki János

Ilyen Isten ajándéka

Reményteljes

Az emberek sok olyan dologban reménykednek, ami boldogságot és beteljesülést ígér nekik. Ezek a jövőre vonatkozó kívánságok és elvárások. A remény biztosan összefügg azzal, hogy valami jót várunk. Ha nem így lenne, akkor miért reménykedünk? De honnan jön ez a remény? Tekintetünket gyakran életünk szűk utcáira irányítjuk, ahelyett, hogy a széles égre néznénk. A reménység fentről, az Istentől érkezik.

Élet. Szükségünk van erre a reményre, különösen annak fényében, amin nem tudunk változtatni. Különösen akkor érezzük, hogy szükségünk van az Istennel való kapcsolatra, ha rossz híreket kapunk, vagy személyes nehézségeink vannak. Ő felméri azt, amit mi csak töredékesen látunk, és messzebbre lát, mint mi.

Kierkegaard dán filozófus és teológus ezt mondta: „Reménykedni azt jelenti, hogy számítunk a jóra, a jó lehetőségére – az pedig örök. Ez az Örökkévaló reménysége nem menekülés a jelenből, hanem inkább meg erősít minket a jelenre. Reményre van szükségünk, még akkor is, ha semmi jó nem látszik. A Biblia azt mondja: „*Isten élő reményt adott nekünk, mert Jézus Krisztus feltámadt a halálból.*” (IPT 1,3)

Minden okunk megvan arra, hogy átadjuk magunkat Istennek. Ő lát és ismer minket és útjainkat. Ha Isten reményt ad, akkor az életed egy olyan cél felé halad, amely túlmutat ezen az életen. Ez az örök élet reménye. Ahol ez a reménység van, ott az élet fényessé válik, a történések lecsendesednek. Ezt pedig örömmel és békességgel hívjuk. A reményt adó Isten vár rád, bízz Benne!

Németből fordította Kardos Mihály

Melyiket válasszam?

November negyedik csütörtöke Amerikában nevezetes dátum, hiszen ekkor tartják az úgynevezett nagy hálaadást. Ezt az ünnepet a hagyományok szerint először 1621-ben ünnepelték az európai vallásüldözések elől menekült telepesek, akik közül az első télen sokan a hideg, az éhezés és a mostoha környezet áldozataivá váltak. Az életben mar-

adottakat az őslakos indián törzs segítette, megtanítva nekik többek közt a helyi halászatot és vadászatot, a kukoricatermesztést, és a juharszirup kinyerésének titkát.

A történet szerint a következő év bőséges termése után az életben maradtak nagy ünnepséget rendeztek, ahová az indiánokat is meghívták.

Az Amerikai Egyesült Államokban a hálaadás az egyik legfontosabb nemzeti ünnep. Ezen a hétvégén a közeli családtagok gyakran mesz-sziről hazautazva összegyűlnek,

hogy együtt ünnepelhessék a hálaadást, melynek elmaradhatatlan tartozéka a hálaadásnapi vacsora.

S mindezt miért tartottam fontosnak felemlíteni?

Az ok különös. Néhány hónappal ezelőtt egyik kedves ismerősöm nekem szegezte a kérdést, hogy szerintem miért van az, hogy míg a Valentin, vagy Bálint napot átvettük az amerikai ünnepek közül, s a Halloween-t is, a hálaadásról a legtöbben alig-alig tudnak, maximum a pulyka meg a tökpite rémlik nekik, de hogy miért és mikor kellene ünnepelni, arról fogalmuk sincs, sőt nem is tartják fontosnak...

Az egyik oka ennek, amit kapásból feleltem, az az, hogy a ma embere elkényelmesedett, és hozzászokott a túlzott kényelemhez. Természetes, hogy VAN. Szinte mindig és mindenkor, szinte minden van. Van szép, meleg lakás, finom és változatos étel, jobbnál-jobb ruha, kocsis, (le-

hetőség szerint több is), játék, és még ki tudja, hogy mi minden, a luxuscikkekről már nem is beszélve. A felsorolásból a különféle kényelmi szolgáltatásokat se hagyhatjuk ki, az elvárható wellness kényeztetéssel egyetemben. A ma emberének, legalább is a jóléti társadalmakban, nem az a kérdés, hogy lesz-e reggeli, meg vacsora, hanem az, hogy mit és mennyit szabad elfogyasztani „büntetlenül“, hogy az ne tegye tönkre a sokat kényeztetett, s néha már istenített alakot...

S ha minden van, akkor miért kellene hálásnak lenni?! Sokan így vélekednek, s nem gondolnak bele abba, hogy de mindez nem természetes. S most nem az éhező afri-

kaiakról szeretnék elmélkedni, bár jogosan megtehetném, hanem arról, hogy ahhoz hogy legyen, ki adta meg a lehetőséget, s az áldást? Nem a Mindenható Isten? Hiszen Ő adott erőt, értelmet, lehetőségeket, többek között azzal is, hogy milyen családba helyezett minket. Mert még itt

Európa közepén, vagy a nagy amerikai kontinensen is sokan olyan körülmények között nevelkednek, ami mindennek mondható, csak ideálisnak nem. Részeses, elhanyagoló, bántalmazó szülők, mélyszegénység, stb. Az is elképzelhető, hogy szerető, gondoskodó szülő, nagyszülő mellett is lehetnek nehéz élethelyzetek, akár betegség, vagy egyéb nehézségek miatt.

S akkor még nem beszéltünk a különféle természeti katasztrófákról, árvizekről, földrengésekről, vulkánkitörésekről, vagy aszályról, melyek egyik pillanatról a másikra tönkretehetnek mindent, a háborús helyzetekről már nem is beszélve. Ezek sincsenek a hatalmunkban, de olyan, mintha ezekről nem akarnánk tudomást venni.

Egy tinédzser szavai visszhangoznak a szívemben, aki amikor hála okot kellett volna mondani, hosszas hallgatás után annyit mondott csupán, „nem tudom miért kellene hálásnak lennem, semmi rendkívüli nem történt velem mostanában“.

Úgy tűnik, a hálaadó lelkületet is tanítanunk kellene az utánunk jövő generációnak, de talán még saját magunknak is. Boldogabbak lennénk, és szebb lenne ez a világ. Az elsöre megfogalmazódott válasz után továbbra se hagyott nyugodni ismerősöm kérdése, miszerint miért nem a hálaadás ünnepe honosodott meg hazánkban, a Halloween pedig igen.

Azt gondolom, hogy mélyebb oka is van mindennek, s ez pedig a Sátán Isten elleni lázadása, melynek sokféle megnyilvánulásával találkozunk, sőt már a Biblia első lapjain is ezzel szembesülünk. Az ördög már az Édenkertben lázadásra csábította az embert, megkérdőjelezve Isten szavahihetőségét. „Csakugyan azt mondta Isten?“- kezdte az „érdeklődést“ s az asszony válasza után, jött a „jólértesültek segítsége“: „Dehogyan haltok meg!“, s az asszony inkább

VALAMIT KAPTAM

*Valamit kaptam, nézem, forgatom.
Oly tiszta, mint a harmat a fűvön,
s értékesebb, mint sok-sok drágakő.
Csak ő képes ajándékozni így,
a szeretet csöpp fejedelme, a
gyermek, kinek a szeretete még
nem „zengő érc vagy pengő cimbalom“.
Valamit kaptam, nézem, forgatom,
szív adta szívnek, szívből, szívesen:
„Én jó leszek, hogy ne légy szomorú!“*

Füle Lajos

neki hitt, mint Istennek...

Nagyot ugorva a Bibliában, egészen az apostoli korig, ugyanezzel az ősi, minden jónak ellenszegülő lelkülettel szembesült Pál és Barnabás Ciprus szigetén. Ott sem akarta lelkünk elensége, hogy a helytartó hitre jusson, s ezért szolgálja, Barjézus, mindenben ellentmondott Páléknak.

Sok példát lehetne még felemlíteni. Ma sincs másképp, ma sem akarja a sátán, hogy valaki is meghallja az örömhírt, s hitre jusson.

S ha hálaadó ünnepet ülnénk, akkor még féltő, hogy netalántán valaki elgondolkodna, hogy kitől is van mindaz a sok áldás, ami körülvesz minket. Mert ha van ajándék, akkor van ajándékozó is. S ez nem más, mint a Mindenható Isten, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak egyaránt.

Tehát a megoldás kézenfekvő: mást kell helyette felkínálni, ez pedig a zajos, mindenféle okkult hiedelemmel teletűzdelt Halloween.

Egy internetes cikk arra is ráirányította a figyelmem, hogy nem véletlen, hogy sokan szinte menekülnek a zajos, álarcos mulatságokba ebben az időszakban, hiszen, ha ezt nem tennék, akkor óhatatlanul is az elmúlás tényével szembesülnének, tekintettel a halottak napjára, illetve a minden-szentekre. S ha nem akarok és nem tudok szembenézni a halál tényével, mert nincs reményiségem, akkor kell valami, ami eltereli minderről a figyelmem.

A zsidókhöz írt levélben egyenesen rabságnak hívja ezt az állapotot az író, s arra irányítja a figyelmet, hogy Jézus pont azért jött, hogy ebből a rabságból megszabadítson minket. Majd két fejezettel később így folytatja: „*Nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.*“

S ha így teszünk, akkor még hálaadást is tudunk ünnepelni, mert meggyőződésem, hogy lesz miért hálát adni.

Kulcsár Anikó

Megnyugodtam

„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.” (Jn 14,27)

Amikor megtértem, sokat töprengtem rajta, milyen szüleim voltak? Hívők, keresztények, vallásosak, netán ateisták vagy materialista nézetűek, s az akkori fősodor bedarálta őket? Édesanyám hosszú életet kapott az Atyától, de nem tudta hová tenni az én „új életemet”. Elmondtam neki úgy-ahogy, hogy mi történt velem. Ilyenkor hallgatásba burkolózott. Volt egy saját felfogása, abba ez már nem tudott beférni.

Idős korában egyedül lakott, és régi egyházi énekeket énekelt. Sokszor látogatta meg a kerületi fiatal lelkész, el is mondta, hogy szeret vele együtt énekelni, talán még úrvacsorát is hozott neki. Én nem vettem részt ebben, de egyszer összetalálkoztunk egy ilyen alkalom végén. Amit tudtam, láttam, az az, hogy hálás volt Istennek, tudta, hogy van Teremtő, vannak egyházak, – ő maga is evangélikus volt, családirag felmenőleg apánk is. Milyen szép dolog ez, evangélikus rokonság! És hogy ki mennyire gyakorolta, nem tudom. De mindkét bátyámmal együtt az 1960-as évek elején konfirmáltunk.

Aztán derékba tört az egész, mert olyan mértékű egzisztenciális fenyegetettség következett, hogy édesapám kimondta: többet nem megyünk templomba. A gyár adta a munkát, de előzőleg az akkori rendszer vette el az egészségét. Három gyermeket neveltek, nem tudtak mit tenni, feladta. Cserébe megtúrták a munkahelyén, alacsonyabb beosztást kapott, de békén hagyták.

Édesanyánk lett a család motorja, kenyérkeresője, gyermekeinek és beteg férjének gondozója, ápolója, védelmezője. A hite – mivel már nem kapott táplálékot – megcsendesedett, elsorvadt. A napi teendők, az állás, amit kapott, hogy megéljünk, felemésztették az idejét, lekötötték a figyelmemet. Én ezt akkor még nem így láttam.

Sok mindent csak hátulról látunk meg. Ő is már az Úrnál van – és most

így látom. Nem igazságtalan az Isten, hiszem, hogy találkozunk majd! Mint frissen megtért hívó annak idején elkezdtem aggódni: „Mi lesz velem? Nem olvas ígét, nem jár közösségbe, nem vesz úrvacsorát.” Az én példám se hatott rá, úgy tűnt számomra, hogy veszett fejsze nyele az ügy. De azon frissiben írtam egy levelet a volt lelkészünknek, akinél konfirmáltam, és aki időnként messziről is visszajárt látogatába, mert próbálta életben tartani a hamu alatt a maradék parazsat.

„Drága Zoli bácsi! Örömmel írom, hogy ez év áprilisában egy miskolci gyülekezetben megtértem, elfogadtam a szívemben Jézus Krisztust.” Válasz is jött egy héten belül: „...ettől jobb hírt nem írhattál volna”, és további bátorító mondatok következtek. „Nem baj, hogy nem az egyházunkban történt, fontos, hogy jó helyen vagy!... És édesanyád miatt ne aggódj, bízd Istenre ezt a kérdést!” Ez nagyon jól esett, de még húsz évig nem tudtam elfogadni. Inkább sajnáltam a dolgot, nem tekintettem őt hívőnek, mivel személyes bizonyosságát nem mutatta, soha nem hallottam tőle.

Most ébredtem csak rá: ki vagyok én, hogy teljes bizonyossággal megállapítsam bárkiről, hogy mi van a szívében?! Mert rengeteg dologgal viszont bizonyította: a sok szeretet, amit kaptam, az elvégzett munka, a nevelésünk, a sok türelem, vesződések, önfeláldozás, az ébren töltött éjszakák, a hajnali munkába indulások, a tanácsai, buzdításai; mi ez, ha nem egy keresztyén jellem, a hit bizonyítékai? Az egyik gyakori mondata ez volt: „Csak ti hárman mindig szeresétek egymást!” Ha valaki egyszer az Úré lett, ez mindig érvényes kell legyen rá! Én soha semmi jelét nem láttam annak, hogy ő életében megtagadta volna a hitét, és ebben megnyugodtam.

Jézus ezt mondta: „*Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.*” (Jn 10,28-29)

Amen!

H. István Attila, Miskolc

GYŰJTSETEK MAGATOKNAK KINCSEKET...

Az embereket ősidők óta foglalkoztatja a kérdés: hogyan lehetne minél nagyobb kincsre szert tenni? Mindazok, akik nem rendelkezünk nagy vagyonnal, hajlamosak vagyunk arra, hogy azt gondoljuk, a vagyon boldogabbá tesz, biztonságot, értékesebb életet eredményez. Napjainkban is sokan remélik boldogságukat a nagyobb gazdagságtól. Mi mindent megtesz az ember a vagyon, különösen a rövid idő alatt és lehetőleg minél kisebb fáradtsággal előálló gazdagság reményében!

Isten ígéje óv a gazdagodási vágytól: „Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely

után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.” (1Tim 6,9-10) Mindez a földi gazdagságra vonatkozik.

A földi kincsek helyett mennyieiek gyűjtésére biztat Isten ígéje: „Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el.” (Mt 6,20)

De hogyan gyűjthetünk örökkévaló kincseket?

Úgy, ha Isten országát keressük először (Mt 6,33).

Lássunk erre egy bibliai példát! Illés azt mondja az éhhalál előtt álló sareptai

özvegynek: „Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindazáltal nékem süss abból először...” (1Kir 17,13)

Ismerjük e történet folytatását, hogy sem a vékabeli liszt, sem a korszóbeli olaj nem kevesült meg. Sokan attól félnek, hogyha Isten országát keresik először, hogyha törődnek az odafelvalókkal, földi vonatkozásban megszegényednek. Pedig akik első helyre tudják tenni Isten országa ügyét, a gyülekezetet, a misszió ügyét, azoknak földi vonatkozásban sem lesz kevesebb.

Kedves Barátom, kedves Testvérem! Keresed először Isten országát, amikor megkapod azt a kevéske fizetésedet? Melyre talán te is azt mondd, mint a sareptai özvegy, hogy „csak arra elég hogy valamely szerény étel készüljön belőle, és utána jön az éhhalál.” Vagy ha egy kicsit több a kereseted, azon töröd a fejed, hogy melyik a legkedvezőbb kamatozási forma, melyik bank ad nagyobb százalékot. Hidd el, hogy egyetlen földi bank sem képes olyan előnyös kamatot adni, mintha Isten országába fekteted.

Maradandó kincseket gyűjthetünk az igazi istentisztelet által (Jak 1,27), ha az árvákat, özvegyeket meglátogatjuk

és segítünk rajtuk. Alkalmoszerűen ezt bárki megteszi, de rendszeresen, következetesen ezt kevesen gyakorolják. Pedig a rászorulóknak adott segítség nem kidobott összeg. Jézus Krisztus így szól majd azokhoz, akik örökkévaló kincsekre váltották be anyagi erejüket: „Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhöz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek azt az országot, amely nektek készítettett a világ kezdete óta. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.”

(Mt 25,34-36)

Maradandó kincs gyűjtése lélekmentés által. Isten nem szavakkal, hanem Fiának odaáldozásával igazolta, hogy előtte valóban legfőbb érték az ember: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16) Mennyit tudunk áldozni a lélekmentésre anyagiakban, időben (az idő is pénz) és fáradtságban azért, hogy az emberek üdvösségre jussanak? Amit az Úrért teszünk, az megmarad, amit az Úr iránti szeretetből embertársaink testi és lelki megmentéséért végzünk, örökkévaló kincssé válik számunkra.

Kedves Olvasóm! Ma, amikor nagyon sokan életüket teszik rá a meggazdagodásra, a földi kincsek szerzésére, melyeket ma-holnap itt hagynak, mi áldozunk többet az odafelvalókra, mit sem a rozsdá, sem a moly meg nem emésztt, tolvajok ki nem ássanak. Mid van, amit nem Istentől kaptál volna? Ha tőle kaptad, nem a sajátodból áldozol az odafelvalókra. Bár elhinnénk és kipróbálnánk, hogy a mennyi kincsek már itt e földön is örömet adnak!

id. Nemeshegyi Zoltán

A kopár fa

Láttam egy fát,
Magas volt és kopár,
Ágai közt elsurrant
A szellő,
S átröppent felette
A madár.

Szomorú volt a kép,
Kopár fa, levéltelen,
Az élete reménytelen.

A nagy életerdő sűrűjét
Életfák sora tölti be,
Egyik virágba borul,
Másikon már gyümölcs virul.
Egyik zöldell,
Életet lehel,
Másik kopár,
Ó, jaj,
Reá már az elmúlás vár.

Embersorsok erdejében
Élünk mindannyian,
Mert megszülettünk.
S míg itt vagyunk,
Amíg el nem megyünk,
Teremnünk kell, teremnünk.
Talán ma,
Talán holnap,
Amíg el nem megyünk,
Alkotónknak kell
Jó gyümölcsöt teremnünk,
Hogy kopár fák ne legyünk!

Antal Ferenc

Mindent megtehet!

Jézus pedig monda nékik: A ti hitelenségeitek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek. (Máté 17,20)

Egyenlítői Afrikában, távol a gyógyszertáraktól és kórházaktól, egy nő meghalt szülés közben, hátrahagyva egy gyászoló két éves kislányt és egy koraszülött csecsemőt, akit az a veszély fenyeget, hogy elpusztul az éjszaka hidegében. Inkubátor, áram és kevés készlet nélkül az újszülött élete veszélyben volt.

Hatalmas küzdelem kezdődött a gyermek életéért, de az életben maradására alig volt remény.

Egy segítő megtöltött egy melegvizes palackot, hogy fenntartsa a csecsemő számára égetően szükséges meleget, de hirtelen a gumi kiszakadt - és ez volt az utolsó melegvizes palack a faluban.

Egy Észak-Írországból érkezett missziós orvos, Dr. Helen Roseveare arra kérte az árvákat, hogy imádkozzanak a helyzetért. Ám imádkozás közben egy Ruth nevű, hittel teli tízéves kislány úgy tűnt, túl messzire ment. Az afrikaik szokásos szókimondó stílusában így imádkozott: „Kérlek, Istenem, küldj nekünk egy vizes palackot. Holnapra már nem lesz jó, Istenem, a baba meg fog halni; ezért kérlek, küldd el még ma délután”.

S mintha ez a kérés nem lett volna elég merész, hozzátette: „És ha már itt tartunk, Istenem, küldd el egy játékbabát a kislánynak, hogy tudja, hogy tényleg szereted őt?”

Dr Roseveare így emlékezett vissza: „Kényszerhelyzetbe kerültem. Hogy tudtam volna őszintén azt mondani, hogy „Ámen”? Egyszerűen nem hittem el, hogy Isten képes erre. Ó, igen, tudom, hogy Ő mindent megtehet. A Biblia is ezt mondja, de azért vannak

határok, nem igaz?”

A doktornő tisztában volt azzal, hogy az egyetlen reménye, hogy forró vizes tömlőt kapjon, egy, az anyaországból küldött csomag lenne. Ám a misszióban töltött majdnem négy év alatt soha nem kapott ilyet. „Különben is - töprengett -, ha valaki mégis küldene egy csomagot, miért tenne bele melegvizes palackot? Én az egyenlítőn élek!”

Néhány órával később egy autó egy huszonkét kilós csomagot tett le a doktornő háza ajtajában.

Az árvák segítettek kibontani és átválogatni a tartalmát: találtak is benne néhány ruhadarabot nekik, kötszereket a leprás betegeknek és egy kis élelmet.

Ja, és még valamit!

Helen Roseveare így mondta el: „Ahogy újra belenyúltam, éreztem a... tényleg lehet, hogy ez az?

Megfogtam, és kihúztam. Igen. Egy vadonatúj, gumiból készült, melegvizes palack!” „Sírtam. Én tényleg nem kértem Istent, hogy küldje el. Mert nem hittem igazán, hogy képes rá”.

Amikor a doktornő előhúzta a melegvizes tömlőt, a kis Ruth előrerohant. „Ha Isten elküldte a palackot, akkor biztosan elküldte a babát is!” - kiáltotta. Átkutatta az egész dobozt, és a csomag alján meg is találta. Egy gyönyörűen felöltöztetett babát húzott elő ragyogó arccal. Aztán Ruth megkérdezte: „Átmehetek veled, mammi, és odaadhatom ezt a babát annak a kislánynak, hogy megtudja, Jézus tényleg szereti őt?”.

Azt a csomagot öt hónappal korábban csomagolta Roseveare egykori vasárnapi iskolai osztálya. A vezető később elmondta, úgy érezte, hogy Isten indította arra, hogy feltétlenül tegyen be egy forróvizes tömlőt. Egy kislány pedig a babát adta hozzá. És ezt a csomagot, amely az egyetlen, amely valaha is megérkezett a misszionárius orvosnak küldött csomagok közül, ugyanazon a napon szállították ki, amikor egy gyermek - Ruth - teljes hittel imádkozott érte.

A sors egyszerű fordulata? Egy megszépített fonal? Vagy talán egy csoda? Egy 2004-es felmérés szerint az amerikai orvosok 55 százaléka látott már olyan eredményeket a pácienseinél, amelyeket csodának tartottak. Sőt, a megkérdezett 1100 orvos háromnegyede meg van győződve arról, hogy manapság is történhetnek csodák - ez az arány valójában magasabb, mint az amerikai lakosság körében általában. Így talán nem meglepő, hogy tízből hat orvos azt mondta, hogy egyénileg imádkozik a betegeiért.

A nagy kérdés azonban az, hogy a természetfeletti eseményekbe vetett hit tévedésen, félreértésen, csaláson, legendán, pletykán, kívánság gondolat, megerősítési torzításon, placebohatáson - vagy a valóságon - alapul. Más szóval, valóban létezik-e egy csodatevő Isten, és vajon a történelem során a mai korig minden természetfeletti eseményen otthagytat-e az ujjlenyomatát? Egyáltalán elérhető-e, hogy ma is beavatkozzon az életedbe?

Dr Helen Roseveare misszionáriusnő Zairében dolgozott (1925-2016)
(A faithgateway.com cikke nyomán)

Egy édesanya beküldte a kislányát a szobájába, mert rosszkedvet érzett. Később megkérdezte tőle: „Megmondtad Istennek, hogy rossz voltál, és bocsánatot kértél tőle?” A kislány határozottan ezt válaszolta: „Nem! Mert nem gondolom, hogy azt akarnád, hogy a botrány híre kikerüljön a családból.”

A nagy rendező!

A magyar-román határhoz közeledve felidéztem autóban ülő családtagjaimnak régi emlékeimet, amikor hosszú órákig vártunk a határnál, a szívünk a torkunkban dobo-

gott, mert sose tudtuk, éppen mibe kötnek majd bele a román vámosok! Most is elég nagy volt a sor, de mi vidám hangulatban araszoltunk előre. Amikor a fiam kinyújtotta az igazolványokat, a román tiszt rám mutatott és közölte, hogy az én igazolványomat nem fogadja el, nem enged át a határon. Értetlenül néztünk egymásra, a fiam angolul próbált magyarázatot kérni, de a férfi – ránk sem nézve –, visszaadta a személyimet és otthagyt minket. Tanácstalanul állodogáltunk, de már dudáltak ránk, mire egy magyar határőr segítségünkre sietett: - Önök ma már nem az elsők - magyarázta -, maguknak is azt javasolom, menjenek el egy közeli okmányirodába és kérjenek egy ideiglenes igazolványt. 16 éves fiú unokám nem is állta meg, hogy ne emlékeztessen nagy lelkesedésemre...

Az iroda folyosóján több „bajtársam” akadt, hosszú várakozásra számíthattunk. Rettenetes forróság volt, alig kaptunk levegőt, nagyon kínszen éreztem magam, hogy miattam nagy késéssel érkezünk meg az árvaházba, ahova gyülekezetünk adományát vittük. Amikor végre sorra

kerültem, kedves, mosolygós fiatal nő fogadott: - tessék megnyugodni, ma szinte csak ilyen ügyekkel foglalkozunk. Meglátva a laccímemet, rám nevetett: - de érdekes, abba az utcába jártam fotós iskolába.

A fiam mellettem állodogálva egy Igés naptárra figyelt fel, szokatlan volt egy iroda falán.

- Örülök, mondtam a fiatal asszonynak, a naptárra mutatva, hogy ilyen láthatok. Kicsit zavarba jött, aztán váratlanul halkán, mintegy magyarázatul elmondta, hogy a szomszédjukba költözött Erdélyből egy hívő család, s az asszonnyal jó barátságba kerültek. Az életük példája felkeltette érdeklődését, és kérdezgetni kezdte, beszélgettek a Biblia tanításairól. Egyre több kérdés merült fel benne az éppen válságba került életével kapcsolatban. - Már látom, hogy változtatni, dönteni kellene, de még tele vagyok bizonytalansággal. Ekkor a fiam kinyitotta a telefonját és megmutatta az előlapon olvasható Igét: „Bölcsésé teszlek és megtanítlak az útra, amilyen járj, szemeimmel tanácsollak téged!” A fiatal nő szemét elfutotta a könny - hálásan köszönöm, nagy szükségem van erre!

Az ideiglenes igazolvánnyal kilépve, meghatódva meséltük el a menyemenek és az unokámnak a történeteket. - Látjátok, ezért kellett nekünk viszszafordulni!

Az igaz, hogy megcsúsztunk az emberi tervezéssel, de tele voltunk örömmel!

Zika Klára

Hmmm....

Volt egy istentelen ember, aki hírhedt volt káromkodásáról, és éppen teherhajón utazott, amikor a mellette dolgozó ember véletlenül meglökte és beleesett a vízbe. Utolsó szava egy szörnyű káromkodás volt, amivel átkozta a bajtársát. A vízben azonnal eltűnt. Rövid idő múlva kimentették a hajó alól, és nagy erőfeszítések árán újraélesztették. Amikor magához tért, az első lélegzetvétele után felkiáltott: „Dicsőség az Úrnak, megmenekültem!” Valaki ezzel válaszolt: „Igen, elég közel kerültél a halálhoz.” „Ő - válaszolt a férfi -, nem a vízből való megmenekülésre gondoltam, hanem belülről menekültem meg. Az Úr elvette bűneimet.” Aztán elmondta, hogy amikor a hajó alá került, azt gondolta, hogy elérkezett a végórája. Néhány másodperc múlva ott látta magát térdepelni édesanyja mellett, és hallotta imádságát. Bűnei hegyként magasodtak fölé, és Istenhez kiáltott, majd üdvösséget nyert. Abban a pillanatban rádöbbsent bűnei bocsánatára és Krisztus vérének tisztító erejére. Ezért dicsérte Istent az első lélegzetvétel után.

Egyértelmű?

Ki ne ismerné az igét: „Ne ítéld, hogy ne ítéltess!” Ám más az elmélet, más a gyakorlat.

Vegyük példának okáért azt az esetet, amikor minden egyértelmű. Az ember a saját szemével lát valamit, s az mégsem ítélezés, ha ennek alapján markáns véleményt fogalmaz meg, ugye?

Nos, előre kell bocsátanom, hogy még legserdülőbb serdülő koromban sem volt kísértésem arra, hogy a hajam - fiú létemre - a vállamig érjen, esetleg befonjam, varkocsba kössem. És nem is tanácsolnám szívem szerint egyetlen férfitársamnak se ezt a viseletet.

A minap azonban mélyen el kellett gondolkoznom. Egy tinédzser fiú képét mutatta a nagymama, s csodálkozva néztem a hosszúra nőtt és meglehetősen nagy hajkoronát. Ám még végiggondolni sem volt időm, amikor a nagymama ezt mondta: „Az én drága unokám úgy döntött, hogy amíg teheti, újra és újra megnöveszti a haját, hogy aztán jótékonyági célra felajánlhassa. Tudod, amikor a nővére rákos lett, akkor megtudta, hogy mekkora probléma a lányok számára, hogy a kemoterápia miatt a legtöbben elveszítik a hajukat. Pótolni csak parókéval lehet, s az sem mindegy, milyen az alapanyag. Az én drága unokámnak olyan erőteljes, sűrű haja van, hogy egy-egy levágás után akár két lánynak is jut belőle paróka. Azt mondta: ennyit igazán megtehet, már csak közben meghalt nővére emlékezve is...”

Azóta is belepirulok, ha arra gondolok: Ennyit igazán megtehet - még ha százan néznek is rá megütközve, s tesz fel a kérdést: Hát milyen hívő fiú az ilyen?

Ez esetben talán azt kellene mondani: „Testvér! Te mit teszel azért, hogy a szenvedők terhet legalább is egy kicsit enyhítsd?!”

KuT

ÚTNAK INDULT...

A vonat éppen befutott a pályaudvarra. A peronon egy kislány várt az "úti-poggyászával", egy szatyorral, amelybe a tervezett utazásra egy kis ennivalót csomagolt be. A kicsi felszállt, és talált egy ülőhelyet egy még nem egészen teli fülkében. Kutatva nézett körül, és megnézte az utasokat, akik azonban mind idegenek voltak. Fáradt volt a hosszú várakozástól, és úticsomagját fejpárnának használta, hogy kissé kipihenje magát. Amikor jött a kalauz, nagy bizalommal megkérdezte tőle, hogy szabad-e itt aludni. Ő barátságosan igennel felelt, de utána látni akarta a jegyet. A kislány így felelt:

- Nincs jegyem.

Erre a következő beszélgetés alakult ki:

- Hova utazol hát?

- A mennybe megyek - hangzott a válasz.

A kalauz körülnézett, és csodálkozva válaszolt:

- Igen? És ki fizeti a vonatjegyet?

- Az Úr Jézus - felelte a kislány, és hozzáfűzte: - Ez a vonat nem a mennybe megy, és az Úr Jézus nem utazik rajta?

- Azt hiszem nem - válaszolta a kalauz, akit zavart a gyermek nyíltszívűsége. - De miből gondolod?

- Mert édesanyám gyakran énekelt egy éneket a vonatról, amely a mennybe megy, és az Úr Jézus kifizette az útiköltséget mindenkiért, aki azon utazik. De most már nem tudja többé énekelni. Nemrég meghalt. Ezért elhatároztam, hogy utána utazom, hogy ismét együtt legyek vele. Nem ismeri a dalt a vonatról, amely a mennybe megy? Nem éneklis a kislányának, hogy el tudjon aludni? Vagy nincs kislánya? - kérdezte a kicsi, miután a kalauz csendben végighallgatta.

Megindult hangon válaszolt:

- Volt egy kislányom, körülbelül olyan idős, mint te, de már meghalt. Talán ő is a mennybe van.

- És most a bácsi odautazik, hogy viszontlássa? - kérdezte a kislány nagy együttérzéssel. Néhány utas érdeklődve hallgatta a beszélgetést. Egyesek mélyen meghatódtak a kislány furcsa kérdéseitől. Valaki ezt mondta:

- Ez egy angyal!

- Nem, Kati vagyok. Az angyalok az Úr Jézusnál vannak a mennyben. - Ezután nagy bizalommal megkérdezte az utasokat:

- Mindannyian a mennybe utaznak? Annak nagyon örülnék! Biztosan mind szeretik az Úr Jézust, és imádkoznak Hozzá, ahogyan anyukám is mindig tette velem.

Anyukám azt mondta, hogy mindenki, aki valóban hisz az Úr Jézusban, minden nehézség nélkül a mennybe kerül.

- Édesanyád biztosan jó asszony volt - szakította félbe az egyik utas a kislányt.

- Az én anyukám azonban sosem akarta, hogy valaki azt

mondja neki, jó ember. Mindig azt mondta, hogy senki sem jó, csak egyedül Isten; és hogy nem azok az emberek jutnak a mennybe, akik azt hiszik, hogy jók, hanem csak azok, akiknek az Úr Jézus megbocsátotta bűneiket.

- A kislány kék szemét a kalauzra emelte: - De még mindig nem mondta meg, hogy a mennybe utazik-e. Nem akarja viszontlátani a lányát a mennyben? Vagy nem is hisz az Úr Jézusban?

A kalauz csendben állt, és nem tudta, mit kezdjen a kislánnyal. Az egyik utas értésére adta, hogy kifizeti a kislány jegyét. A kalauz azonban így felelt:

- Meddig vigyük magunkkal a kislányt? Nem hagyhatjuk, hogy valahol csak úgy kiszálljon. Mi lesz ebből a gyermekből? - Komolyan aggódott miatta.

Nyugodtan kérdezett tovább a gyermek: - Mit mondjak a kislányának, ha találkozom vele a mennyben? Mondjam neki azt, hogy az apukája most nem tud a mennybe jönni, de később eljön őt meglátogatni?

Az az utas, aki tanúja volt ennek a beszélgetésnek, és tovább mesélte az esetet, sajnálta, hogy a vonat éppen ekkor ért lakóhelye vasútállomásához, és le kellett szállnia. Később azonban megtudta, hogy Kati dolga jól végződött. Valaki oltalmába vette a kislányt, és hazavitte, ahol a hozzátartozói már aggódtak a gyermek miatt. Előzőleg semmit sem mondott nekik tervezett "menynei útjáról".

forrás: www.havanna.hu

Hmmm...

A fiatal sólyom elmondta az anyjának, hogy komoly terve vannak a jövőjét illetően.

- Mik a terveid? - kérdezte az anyja. *Be akarom repülni az egész világot, el akarok jutni olyan helyekre, ahol még nem járt madár.*

- Jól van, csak tanulj szorgalmasan! *Attól fogva a fiatal sólyom megszakítás nélkül gyakorolta a repülést. Am eközben semmi mással nem foglalkozott, semmi más nem érdekelt.*

Egy reggel így szólt hozzá az anyja: Gyere, menjünk, keressünk táplálékot!

- Nem, anyám nem megyek, menj egyedül. *Én nem alacsonyodom le ilyesfajta dolgokhoz.*

- Már miért nem?

- Anyám, ne háborgass hiábavalóságokkal! *Te is arra serkentettél, hogy szorgalmasan tanuljak és felkészüljek a világ körüli utazásra.*

- Igen, gyermekem - felelte az anyja -, *de a vágyad soha nem válik valóra, ha nem vagy képes rá, hogy táplálékot szerezz magadnak. Az első nap még csak éhes leszel, a másodikon már nem tudsz tovább repülni, a harmadikon pedig éhen halsz.*

MEGALKUDNI?

Egyszer Essenben ültem a börtönben, és igen nyomorultul éreztem magam. Láz gyötört, rázott a hideg, éhség kínozott, teljesen „magam alatt” voltam, készen az abszolút vereségre. Akkor kihoztak a cellából, és felvittek kihallgatásra. Elöttem ült a három vezető személyiség. Megtévesztően nyájasak voltak. Görcsbe szorult a szívem. Arra gondoltam: ha ti ilyen barátságosak vagytok... ”Busch lelkész – mondták -, látjuk, hogy maga egyáltalán nem olyan rossz ember. Egyedüli butasága, hogy mindenáron ifjúsági lelkész akar lenni. Garantáljuk önnek, hogy tíz éven belül Németországban egyetlen fiatal sem fogja tudni, ki az ön elképzelt Jézusa. E felől biztosítjuk önt. Mert erről gondoskodni fogunk. És ezért nem lesz többé szükség ifjúsági lelkészre. Felajánljuk önnek, Busch lelkész: azonnal szabadon engedjük, és tanácsosi állást kap, ha megígéri, hogy bibliás üzenetéről senkinek nem beszél többet. Hinni hihet, amit akar. Adunk önnek 24 óra gondolkodási időt.”

Barátaim, ez irtózatos. Ott ül az ember kimondhatatlanul éhesen, dideregve, lázasan a cellában, és arra gondol: ki innen! Hihetek, amit akarok, csak ne beszéljek többé. Holnap kikerülhetek, lesz rendes állásom, és az egész nyomás, üldözés megszűnik. Egyszerűen nem bírtam tovább, igazán nem bírtam. Csupán annyit kellene mondanom, hogy nem szólok többé, a magam

számára hihetek, amit akarok. A Pokol összes démona ott volt a cellámban. Meg tudják érteni ezt? Mind arra noszogattak: „Tedd meg, tedd meg!” És akkor hozzám lépett az élő Úr, s elém tárta, milyen dicsőséges az élet az Ő szolgálatában. Világossá tette, hogy nem lehet megalkudni: magamban hinni, amit akarok, de hallgatni róla? Nem, az kizárt dolog! Akkor mondj le rólam! Lemondani arról, Aki a Golgotán megvásárolt? Elveszteni az Istennel való megbékélést, a Megváltót, az üdvösséges halál lehetőségét, az örök életet? Lehetetlen!

Másnap reggel odaléptem az emberek elé, és kijelentettem: „Nem tudom elfogadni az ajánlatukat.” Barátaim, önök is fognak még hasonló próbába kerülni. Nem kell hozzá az Államrendőrség. Kérdezzék meg maguktól: hol állok tulajdonképpen? Hoztak már életükben valaha döntést? Mit gondolnak, Isten azért szakította le egyszülött Fiát a szívéről és küldte a világba, hogy vitázzunk felette? Hogy éljük a magunk életét, és kijelentsük: Tudunk mi boldogulni Nélküle is? Hogy képzelik el ezt? A Golgota ténye teljes „igent” vagy „nemet” követel tőlem, mégpedig újra meg újra.

„Tíz év múlva egyetlen fiatal sem fog-

ja már tudni, kicsoda Jézus.” Néhány évvel később, nem sokkal a háború befejezése előtt ismét a városban voltam. Légiveszélyt jeleztek, majd azonnal légiriadót, s már zuhogtak is az első bombák. Azt sem tudtam, hova meneküljek. Felfedeztem a közelben egy mély bunker bejáratát, ami azonban nem volt teljesen kész.

A lépcső hiányzott, csupán egy ferde akna vezetett le. Ha azonban csattog az ember háta mögött a légtér, akkor nem keresi a lépcsőt. Egyszerűen leereszkedtem a nyirkos agyagon.

Közben megcsúsztam, és szélesben szinte lezúgtam

a bunkerba. Lent állt egy ka-

tona, és elkapott. A kissé kékes, homályos világításban felismertem: a titkosrendőrség főnöke volt!

Várta az amerikaiak bevonulását, és átöltözött egyszerű kis gyalogosnak. A komor éjszaka kísérteties fényében rémülten dadogta: „Busch lelkész, maga még él?” Akkoriban iszonyú halállal haltak az emberek. Kit kivégeztek, kit egyszerűen eltettek láb alól; egyeseket likvidáltak, mások koncentrációs táborba kerültek, vagy bomba csapta agyon őket.

„És maga még él?” Hirtelen hatalmába kerített a hit önfeledt mámorra. „Nohles úr – mondtam -, mi még sok embert túl fogunk élni.” Jól értette, kikre célok azzal, hogy „mi”. Magam előtt láttam Jézust az élen, és Vele a benne hívők egész seregét. Mit is mondott ez az ember pár évvel ezelőtt? „Tíz év múlva egyetlen fiatal sem fogja már tudni, kicsoda Jézus.” Igen, sokan életben maradtunk. Az illető pedig egy hét múlva felakasztotta magát.

Én pedig még ma is itt állhatok önök előtt, és magasztalhatom a Megváltót, Aki nélkül nincsen élet.

Ha olyanok nem leszek...

Október van, de lehetne november is. A város fölött köd gomolyog, erősen esőre áll, a lenyomott levegőben mindenféle szag és illat keveredik az araszoló autók kipufogójának gázaival. A gyalogolni kényszerülő komor arccal szaporázzák lépteiket. Örömtelen, sivár az egész, s amikor még a szél is rázendít, az ember úgy érzi, jobb lenne bárhol másutt lenni. Egy, csak egy legény gondolja ezt másként. Igaz, hogy ő nagyapja nyakában ül és még beszélni sem tud, de vidám kurjantásaiból és lelkes mutogatásából kiderül, hogy a csodák birodalmában jár. Már hogynem, hiszen a sarkon most fordul be a 2. kukásautó, innen is onnan is buszok jönnek, s a lámpától épp most indul nagy csörömpölve egy villamos. Az utca túloldalán pedig aluljáró mozgólépcsővel... Valami olyan diadalkiáltás harsan, amitől többen felkapják fejüket, s jónéhány komor arcon megjelenik a mosoly. Mintha a nap is kisütne hirtelen, mert egy kis ember meglátta a szépet, izgalmasat, meglátni valót ott, ahol senki más és kicsi szíve csordultig telt örömmel...

Isten iskolájában: Ajándék volt számomra

Egy „régi” történet elevenedett meg számomra most a pünkösdi ünnepek közelségében.

Az ünnep szombatján egy fiatal páros házikörben szolgáltam. Azaz szolgáltam volna, de valójában öt fiatal házaspár „szolgált” nekem.

Azzal indítottunk, hogy mondják el egyenként, hogyan találtak Jézusra, azaz hogyan talált Jézus rájuk, és hogyan találták meg egymást. Nagy élmény volt számomra a „gyakorlati bemutató”. Ahogyan Isten Lelke „kézbe vesz” egy-egy embert, és két életet, s megkezdí a „finomhangolást”... Mire a vallomások, beszámolók végére értünk, elröppent másfél óra és már nem is volt szükség arra, hogy én „tanítsam” az igéből őket. Megrendítő volt azt látnom, hogy közletről, vagy messziről, hitelenségből, vagy vallásos környezetből, kitérők és buktatók között milyen mérhetetlen figyelmet fordít egyetlen életre, házaspárra szerető Atyánk. Ne vegyük természetesen ezt, hanem késztesen folyamatos hálaadásra bennünket, hogy Istennek ennyire fontos az életünk. Sokba kerültünk, hiszen Jézus az életét adta értünk. De nemcsak ezt tette, hanem Lelke által azon dolgozik, hogy igazán „életünk” legyen!

Ez az ajándékba kapott friss pünkösdi élményem eszembe juttatta egy hosszabb távon követett idősebb házaspár Isten kezében formálódó életét. Az idősödő férj-feleség életén átsütött, hogy fiatal koruktól nagyon szerették egymást. Budapesti otthonukban és vidéki telkükön is örömmel töltötték nyugdíjas éveiket.

Szüleik reformátusként nevelték őket, fiatal éveikben más-más gyülekezetbe járva, vallomásuk szerint: „vasárnapi keresztyénként és hétköznapi emberként” élték életüket.

Az ígét hallgatva megértették, hogy egy gyülekezethez el kell kötelezniük magukat. Lakóhelyük gyülekezetére esett a választásuk, ahol hamarosan lelki ébredésre figyeltek fel. Vendég igehirdető jött evangélicációs sorozatra. Ők, a „jó emberek” is felismerték a „tékozló fiú” jól ismert példázatán

át, hogy ők is bűnben éltek-élnek, és a feloldozás egyedül kegyelemből, Istentől lehetséges.

Ahogy Jézus egyre nagyobb helyet foglalt el a szívükben, az életük is átrendeződött. Más dolgok váltak fontossá számukra. Rendszeres bibliaolvasókká váltak, és a bibliaórák állandó résztvevőiként hitük egyre erősödött. A felelősségteljes vezetői életpályát befutott férjet a presbitérium tagjává választották. Ez időtől váltak igeolvasásaik és imádságaik közössé otthonukban. A Krisztusban felismert új élet ajándéka örömmel és békességgel töltötte el szívüket. A gyülekezeti csendesnapok, csendeshetek nemcsak testvéri együttlétekre adtak módot, hanem lelki megtisztulást is jelentettek számukra, lehetővé téve hitük elmélyülését.

Élmény volt látni, ahogyan egy istenfélő házaspár idős éveiben élő hitet nyer, és ennek valósága szemmel láthatóan növekedik az életükben.

A példamutatóan fegyelmezett és felesége számára is biztonságot jelentő férj súlyos, gyógyíthatatlan betegségbe esett. Hetek alatt elérkezett a búcsú ideje. Meghagyta párjának, hogy temetésén hangozzon el a 338. dicséretünk záró verse, amely ebben a helyzetben az ő hitvallása: „Ha halálra válik testem egykoron; Ragyogjon fel Lelked e hitvány poron; Ama végző harcon Rád bízom magam; Örök hajlékodbá fogadj be, Uram!”

Az ő esetükben is igaz lett: annak nehezebb egy jól összeszokott párosból, aki még „itt marad”. Mégis Isten szeretete eddigre már úgy felerősítette a feleség életét, hogy így emlékezett: „A hűséges társ távozásának elfogadására is Istentől kapom szívembe a békességet. Köszönöm mennyei Atyámnak azt az ajándékot, hogy férjemmel együtt válhattunk gyermekeivé ebben a gyülekezetben. Feltétlenül szólnom kell arról a szeretetről is, amelyet a gyülekezet tagjaitól kapok. A testvérek együttérzése, velem való törődése nem felületes, vagy formális megnyilvánulás csak, hanem a krisztusi szeretetnek olyan kisugárzása, amely egyedül a Jézusban létező emberek szívéből áradhat.” - Azóta már ő is hazaérkezett.

Számomra nagy ajándékot jelentett, hogy végig követhettem azt a folyamatot, amelyben Isten szeretete egy derék vallásos házaspárt élő hitre juttat és elvezeti őket mennyei hazájukba. Sokat tanultam „Isten iskolájában” az ő életútjukat figyelve.

Most pedig friss „ismétlést” jelentett, ahogyan ugyanannak a szerető Istennek munkáját szemlélhettem öt fiatal pár élete formáltatását követve. Imádkozó szívvel kértem és kérem, hogy őket is ennyi gonddal, ilyen formáló szeretettel vezesse egészen a célig Lelke által Drága Urunk.

Végh Tamás

Hedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Nagyon sajnálom a középhullámú adás megszűnését. Nekem különösen is nehéz, mert egyetlen más, jelzett rádió állomást sem tudok befogni, a nagy távolság miatt, 350 km-re lakom Budapesttől. Internetem csak mobil telefonomon van. Egyedül Kulcsár Tibor testvér szolgálatát tudom hallgatni, de ez is nagyon jó. Előfizetni azért nem lehet, mert nincs más szolgáltatás (tv, vonalas telefon), amit igénybe vennék. Meg aztán a szemem sajnos egyre romlik a szürke hályog miatt, így a tv-t is csak rövid ideig tudom nézni (mindig tv, ez ingyenes). Időnként veszek internetet, csak a rádiót nem tudom befogni. Egyedül élek, nincsenek rokonok vagy olyan ismerős, akitől segítséget kerhetnék. Az újságot már nagyon várom, abból is sok áldást nyerek. Az Úr Jézus legyen Önökkel mindenkor és áldja meg életüket, munkájukat!
Áldás, Békesség!

Cz. Mária

Karácsonyi hangulat

Még csak október közepét írjuk. Ma ebédszünetben beugrottam az egyik jól ismert üzletbe, ahol a sorok között már becsempésztek egy fél sor karácsonyi mű-sütit.

Nézegettem, hogy mi mindent ajánlanak idő előtt és megláttam az Adventi Kalendáriumokat. Jól ismerjük már őket: egy nagyobb méretű lapos doboz, amelyen 24 ablakocská van, mögöttük csokikkal, itt éppen alig félezer forintért. Mégis mi fér el ebben a dobozban, és milyen minőségű csokoládé lehet, ha 24 darab kikerül belőle, csomagolással és a fedő-dobozzal együtt?

Múlt héten egy északi ország bútorboltjába ugrottam el, célirányosan haladva a termékek között, és ott is megjelentek már a karácsonyra emlékeztető dekorációk, köztük az adventi naptárral. Akkor is csak álltam előtte és nem hittem el, hogy már az ünnepre és természetesen a mielőbbi vásárlásra, a még több vásárlásra hívják fel a figyelmemet – időben. Ezek az adventi naptárakon angol nyelven már ott virított, hogy Kellemes Karácsony! Nagyon szürreálisnak éreztem, ahogy újra és újra elolvastam. Októberben mit keres itt a karácsony?

De talán tanulhatunk valamit belőle, ha nem is azt, hogy előre megvegyük a kis csokoládékkal teli naptárakat, hanem azt, hogy időben érdemes már elkezdni arra gondolnunk, hogy miért is jelent meg Jézus - a „sorok

között”? Hiszen volt ott mindenki, szunyókálni vágyó pásztorok, éber angyalok, ragyogó csillagok és az elmaradhatatlan nyüzsgő tömeg. Akár csak ma, Karácsony előtt. Hiszen Máriának és Józsefnek nem akadt hely a szállásokon, Jézus földi szüleit bizonyára kerülgette az aggodalom, hogy hol találhatnának egy biztonságos helyet annak, aki pont ezért a nyüzsgő tömegért (is) küldetett? Végül Isten gondot viselt a sa-

játjaira, s lett hely, ha nem is fényfűzéses, csillámporral megszórt lakótér, de egyszerűségében egy nagyszerű szent hely. Oda engedte megszületni Egyetlenét a Mindenható, ahol senki nem várta, ahova senki nem remélte, hogy megjelenik. Csak az igazán felkészültek tudták előre, csak azok indultak el felé, akiknek volt füle a hallásra és értetésre, s akik szemét nem homályosították el a világi fények. Elég volt számukra egy csillag a természetből és egy angyali szó, hogy megértsék: Megváltó született. S mentek, talán remegő térdekkal, talán kíváncsian, lehet, hogy a napi teendők után fáradtan, hogy tisztelüket tegyék, mert nyitott szívvel hittek a szózatnak.

S pont ezért láthattak CSODÁT, megdöbbenésükre egy gyermekben, aki hasonló lehetett külsőre, mint némelyikük gyermeke, de épp ezért volt

csoda, hiszen az ÉLET folytatásával találkozhattak a kis Jézusban. Aki nem maradt a jászolban és nem nevezték Jézuskának pár év múltán, mert nagyobb név adatott neki: Csodálatos Tanácsos, Békesség Fejedelme, Erős Isten. Ahogy azt megprófétálták, ahogy Isten megüzente már jó előre népének. Mi volt hát az akkori Adventi kalendárium utolsó ablaka mögött? Több mint egy csokoládé: az Alfa és az Omega, a Kezdet és a Vég.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz öbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János evangéliuma 3,16)

Ma is erő van ebben az ígéletben, Isten hatalmas ereje és akarata, az ember felé kinyilvánított szeretete.

Kívánom, hogy az adventi majd karácsonyi hangulatban leljük meg az Úr előtti belső csendet, mely valósággal ünneplőbe öltöztetheti elménket és szívünket, s halljuk meg Jézus tiszta hangját: 'Én világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz énbennem ne maradjon a sötétségben. Ha valaki hallja az én beszédeimet és nem tartja meg azokat, én nem ítélem el azt; mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem.' (János evangéliuma 12,46-47)

Szeretettel jegyezte:

Cerina-Elek Éva

Hmmm...

Valakinek gyönyörű kínai kerámiája volt, számos érdekes alakkal díszítve. Egy napon a plakett leesett a falról, ahova függesztették, és megrepedt közepén. A tulajdonos hamarosan írt Kínába, és kért még hat példányt ebből az értékes plakettből. Mintául elküldte a megrepedt kerámiát is. Legnagyobb meglepetésére hat hónappal később megkapta a hat plaketet és a saját megrepedt példányát is. Úgy találta, hogy a kínaiak annyira hűségesen követték az eredeti példányt, hogy mindegyikre rávésték a repedést is...

* * *

Londonban egy elcsüggedt férfi elindult, hogy beleugorjon a Temzébe, amikor meglátta Watts "Remény" című festményének egyik másolatát. Gondosan megfigyelte a képet, amely egy bekötött szemű asszonyt ábrázolt, aki a világ tetején ült és egyhúrú hárfáján játszott. A férfi így kiáltott fel, amint visszafordult végzetes útjáról: "Nekem is van még egy húr a hegedűmön. Odahaza van egy kislányom."

Ő hű marad...

Hosszú ideje szolgállok és az utóbbi hónapokban különösen sok teher nehezedett rám. A mindennapi munka mellett különböző extra szolgáltatások adódtak az iskolában is és a gyülekezetben is. A napi csendességekből igyekeztem erőt meríteni, de valahogy nem éreztem közel magamhoz Jézust. Erőm fogyott, zsörtölődésem nőtt, míg egyik szombaton úgy éreztem, betelt a pohár. Reggel örömmel álltam neki az ebédfőzésnek. Egyik gyülekezeti családuknak és beteg nővéremnek is főztem, ezzel próbáltam enyhíteni gondjaikon. Gondoltam, talán örülnének egy kis almás pitének is. Amíg a pite sült, beraktam az ebédet az ételhordóba, még forrón a pitéből is vágtam néhány szeletet, és elrohantam a családhoz. Hazaérve folytattam a mi tojásos nokedlink szagztatását. Amikor végeztem, észrevettem a hűtőben felejtett húst, amit szintén el kellett készítenem, nehogy tönkre menjen. Nyeltem egyet, és a takarítás befejezése helyett feltettem a húsos káposztát. Takarítás közben betértem a konyhába, és feltűnt, hogy a húsos káposzta nem forr. Elfogyott a gáz. A férjem be sem kötötte az új palackot, amikor a mosogatógép megállt, és hibakódot mutatott... Felrobbantam és kitörtem: „Uram, én hónapok óta megfeszített erővel szolgállok, ma is mindent megtettem másokért, már alig van erőm, és te még ilyen próbák elé állítasz! Nem fogok többet szolgálni. Nem érdemes.”

Észre sem vettem, hogy ki lett az én „munkáltatóm”. Ilyen alattomosan is tud

a Sátán nekünk munkát adni. „Akarsz szolgálni? Szolgálj! Adok én neked anynyi munkát, hogy belegebedsz. Csak az Úrhoz ne fordulj! Csak Tőle meg ne kérdezd, hogy valóban mindezt elvárja-e tőled?” Éreztem, hogy itt valami nem stimmel, de nem tudtam igazán szabadulni. Újra és újra visszajött a vádolás. Másnap, vasárnap az ige éppen Salamonról szólt, aki öreg korára hűtlen lett. Feleségei elcsábították, és idegen isteneknek állítottak oltárokon maga is áldozott. Úgy felháborodtam ezen, és úgy döntöttem, többet nem nevezem bölcsnek Salamon, aki képes volt ilyen gyalázatra. Az ítélezésem persze rajtam nem segített, ráadásul a bennem levő Szentlélek tovább szomorodott, és Vele együtt én is tovább szenvedtem. Egyre sötétebben láttam mindent: magamat, a férjemet, mindent, ami élém került. Süllyedtem. Estig bírtam, végre kiáltottam: „Könyörülj rajtam, Uram!”

Hétfőn a csendességemben megértettem, hogy mindennek az az oka, hogy távol kerültem az Úrtól. A csendességeim felszínesek voltak, mert nem érttem rá több időt tölteni Vele: „Kelltem mennem szolgálni!” Nemcsak Salamon áldozott más oltárokon, hanem én is. Engem nem más csábított oda, magam mentem, és áldoztam a trónra visszaült nagy énem előtt: a „nagy keresztvény” előtt. Leültem és el kezdtem olvasni a Mai Forrás Magazin egyik cikkét, hát-ha ott találok valami segítséget erre a letaglózó felismerésre. Hajótörés a hitben - ennél a cikknél megállított a Lélek. Gondoltam ez jó lesz. És tényleg. Egyetlen mondat szembesített önmagammal: „Amikor úgy érzed, hogy nem tudsz hinni, akkor ne az Istenbe vetett hitedre (vagy annak hiányára) összpontosíts, koncentrálj az Ő irántad való hűségére!” Ezen keresztül ölelt át és szabadított ki abból a sötét veremből Isten, amiben napokon keresztül voltam. Sírva emlékeztem hűségére, az első ígéretére: „*úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek.*” (Ézs 54,9b) Elszégyelltem magam.

Az Ige tükrében egészen világosan láttam, hogy a dolgok azért voltak megterhelők, mert teret engedtem a Sátánnak, és az ő oltárán áldoztam. Először jól esett az énemnek, hogy tehettek, tesztek másokért. Ez úgy meg-

tetszett, hogy új és új szolgáltatásokat vállaltam. Aztán kezdtem fáradni, de akkor sem az Úrtól kérdeztem, mit kell tennem és mit nem, hanem erőt kértem, hogy meg tudjam tenni, amit kértek. Az elismerésektől csak úgy nőtt az egóm, és töpörödött a belső énem. A Lélek szenvedett bennem, és jelentkezett az önsajnálát: magam lettem az áldozat. Szóval ez a spirál húzott egyre lejjebb. Talán ismerős néhány hívő testvérnek ez a finom, csupa jó cselekedettel kikövezett csapda. Mire észreveszed, már nem tudsz egyedül kiszabadulni belőle, és jön a vád: Isten hogyan engedheti meg? A vádoló először csapdába csal, utána felnagyítja az egészet, mintha valami óriási dolog történt volna, és egyenesen Isten feddésének, haragjának állítja be. Nem volt abban semmi feddés, csak néhány dolog feltorlódott. Nem haragudott az Úr, éppen figyelmeztetett, megállított a rossz úton. Ő hűségesen várt rám, míg én más halmokon áldoztam.

Egy másik ige is eszembe jutott, ami három évtizeddel korábban új életre szabadított fel: „Tudom a te dolgaidat (ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet.” (Jel 3:8) Jézus hűségét látva megindultak könnyeim. A sírás nem fájt, inkább tisztított. Újra átélhettem az újjászületéskor megtapasztalt, érdemtelen jézusi szeretet felszabadítását. Ő akkor is tudta, hogy kevés erőm van, most is. Akkor is hűségesen ott állt mellettem és most is. Várt, míg végre megállok. Míg „Márta-énem” rájön, Jézus nem azt várja, hogy érte tegyek, hanem hogy vele legyek. Hogy fájhatott neki hűtlenségem! Ha vele lettem volna, megtartottam volna beszédeit, nem vettemedtem volna vádoló beszédre. Ha vele lettem volna, akkor észrevettem volna a nyitott ajtót a szolgálatra, amit sem én, sem más nem csukhat be, mert ő maga nyitotta ki. De akkor a szolgálat nem nehéz teher lett volna, hanem könnyű és gyönyörűség. Nem csoda, hogy hűtlenségem láttán olyan nagyon sírt bennem a Lélek, de magát meg nem tagadva Jézus ott állt mellettem, míg vissza nem tértem Hozzá.

U. Károlyné, Dráva-fok

NE ZÁRD KI

*Ha szobádat elsötétíted,
még mozgásod is tétova.*

*A lelke is keserű annak,
kinek sötét az otthona.*

*S ha szíved ablakán leng a bűn
elsötétítő függönye,
az is gonddal, keserűséggel
és démonokkal lesz tele.*

*Ne zárd ki Jézust életedből.
Boldogság ott lehet csupán,
hol a Világ Világossága
tűz be a szíved ablakán.*

Bódás János

Éz az a nap?

Vannak olyan igeversék, amik kiemelt figyelmet kapnak a Bibliát olvasók (és sajnos nem olvasók) között is. A falak, könyvjelzők és hűtők sztárjai egy-egy keresztyén (és/vagy vallásos) otthonban. Jól látható, esetleg díszes, kiemelt módon kitéve. Ezzel önmagában természetesen nincs semmi gond, hiszen több helyen is felszólítást is kapunk ehhez hasonló megjelenítésére Isten törvényének, Igéjének (V. Mózes 6,8-9; V. Mózes 11,18-20).

A probléma az azal van, amikor egy-egy ilyen igevers önálló életre kel és már-már egyenrangúra

emelkedik az azt tartalmazó bibliái könyvvel, vagy akár magával a Szentírással. Arról most ne is beszéljünk, hogy milyen jelentősége lehet az alkalmazott Biblia-fordításnak vagy annak, hogy az igés képen a virág, kiscica, tájkép jól láthatósága miatt inkább kihagynak egy-egy szót, vagy mondatrészt a készítőik...

Most azonban nem erről szeretnénk néhány gondolatot megosztani a Kedves Olvasóval, inkább csak a figyelmet szerettem volna felhívni egy olyan jelenségre, ami akár veszélyes is lehet, miközben nemhogy ártatlan, hanem kifejezetten pozitív látszatot kelt. Ami miatt a fenti sorokat írtam, az az, hogy ugyanezen okoknál fogva megtörténhet, hogy egy-egy igevers az élet, súlyát veszíti el. Még úgy is előfordulhat ez, hogy nem is ugyanarról szól a két igevers és homlokegyenest más üzenetet kellene hordoznia. Van, hogy egy „agyonhasznált” vigasztaló ige, máshol bűnbánatra indító hatása veszik el, mert az olvasó nem tud máshogyan gondolkodni az adott szó vagy kifejezés kapcsán.

Nézzünk erre egy példát!

A 118. Zsoltár 24. verse is kiemelt szerephez jutott sokféle módon és for-

mában. „*Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt, örvendezzünk és vigadjunk ezen!*” Az egész zsoltár szép és lélekemelő és a nehéz időkben megnyugtató, vidámító és gyógyító hatással bír. Mondhatni, természetesen, hiszen a Mindenható Teremtő dicséretéről és a hálaadásról szól. Érdekes, hogy egész zsoltárként a 23. Zsoltár lett „világsztár”, de ha az egyes verseket nézzük, akkor lehet, hogy a 118. Zsoltár versei azok, amiket külön-külön a legtöbbször idéznek vagy írnak fel különböző helyekre, teljesen jogosan, hiszen szükségünk van a bátorításra, me-

erősítésre hitben, lélekben, hogy a Mindenség Királya velünk van, támogat és megsegít minket.

Meggyőződés, hogy a Bibliában semmi sincs véletlenül benne. Még, hogy ha van valamilyen emberi szándék is arra, hogy igeversék egymásra utaljanak, az Írás tökéletes egysége és üzenetének megfogalmazása, a maga helyén való alkalmazása, kizárólag Isten Lelkének munkája.

A fent említett 24. igevers is egy különleges ellentétpár egyik tagja. Merthogy a Bibliában találunk egy másik helyet is, amikor egy Isten által rendelt napról és örvendezésről olvashatunk.

„...*Bizony ez az a nap, amelyet vártunk, megértük, látjuk! Megcselekedte az Úr, amiket gondolt, beváltotta szavát, amelyet szólt eleitől fogva: rombolt és nem kímélt, és megvidámította rajtad az ellenséget...*” Jeremiás siralmi 2,16-17

A 118. Zsoltár felirata: Az igazak öröme. Itt a jeremiási igékben kik is örvendeznek azon, hogy Isten beváltotta ígéreteit? „*Feltáptatták ellened szájukat minden ellenségeid. Süvöltének, és csikorgatják fogukat, mondván: Nyeljük el őt!*” (16. vers eleje). Tehát Isten népének ellenségei örvendez-

nek azon, hogy „ez az a nap”, amit az Úr kigondolt. A betűk, szavak szintjén a lényeg ugyanaz: van egy Isten által rendelt nap, ami az örvendezés napja. Az Úr rendelte el, az Ő akaratából jött el mindkét nap.

Azt kicsit félve kérdezem, hogy mi van akkor, ha mi úgy éljük az életünket, hogy azt gondoljuk, hogy igazak vagyunk és ránk a zsoltárban szereplő nap vonatkozik, miközben valójában együtt kellene sírnunk Jeremiással és a legkomolyabb, legmélyebb bűnbánattal kellene könyörögnünk Istenhez, hogy ne teljesejdenek be rajtunk az ott leírtak?

Adja meg a Mindenható Úr, hogy „az igazak örömeivel” élhessük életünket és tudjunk, akarjunk mindent megtenni, hogy az Isten által rendelt nap, ne a pusztulásunkra legyen!

ifj. Nemeshegyi Zoltán

AZ ÚR VEZET...

Emlékezzetek!

És mintha csak tegnap történt volna, Halljátok meg ismét az elhívást!

És dobbanjon rá újra szívetek, ne kívánjatok soha, soha mást!

Akármi lesz... Az Úr vezet...

Az elhívás nem sima útra szólt, És nem vert nektek hidat a vízen, A víz víz maradt, az élet élet.

De – járni tanított a tengeren...

A víz felett...

Az Úr vezet!

Szürke, nehéz köd borul reátok.

Sokan inganak, sokan elesnek, – Testvéreim! De ti álljatok meg! Mert rajta kívül bármit is kerestek, Kudarcba fül...

Vezet az Úr...

Higgyétek el és ma még erősebb Legyen bennetek a drága tudat Hogy bármi sötét köd is száll reátok, A felhők között ott fénylik a nap Egyszer előtör izzó sugárral, S akit elhívott szent elhivatással, Boldog lesz, hogy nem lett hűtelen. Mert vezet az Úr,

Vezet...

Szüntelen...

Lukátsi Vilma

Fénytelen lámpák

Akkoriban igen nagyra voltunk a tudásunkkal. Mármint mi: tizenhét évesek. Sehogy sem ízlett az öregek rendezkedése. Elavultnak tartottuk őket is, nézeteiket is. Elhatároztuk, hogy majd mi, a magunk erejéből fogunk produkálni. Rövid disputa után kialakult a terv. „Te leszel az elnök, te meg ez, te meg az” - s a végén kiderült, hogy a díszes kompánia minden tagja (summa-summárum) két-három tisztséget bitorol. Már a megalakulásnál kezdett egy kis baj beszivárogni. Ugyanis az öt nagyreményű közül négyen éreztünk „hivatottságot” az elnökségre. Ez aztán nem maradt nyom nélkül. Talán pont ez volt az oka, hogy... hogy... Nincs mit ténferegnem a szavak körül... Egy szó, mint száz, a körünk egyetlen számba vehető előadást, vagy más üdvös megmozdulást nem produkált. Hanem egykettőre levitézlett, s mi valamenynyien egymást okoltuk a bukásért. S mintegy betetőzésül a halva született ügynek: csendes tétlenségbe estünk. Ezentúl semmit (tessék úgy érteni, ahogy mondom!) nem tettünk. Hanem a jó öreg Sátori Mihály alaposan fölrazott bennünket. Alkonyodott... Ott álltunk Mihály bácsi ámbitusán, s nem kis lelkiismeret-furdalás bujdokolt tévelygő keblünkben.

- Aztán, édes, borult keblű fiaim, mi is lett veletek? Miért torpantatok meg ilyen hirtelen?

Lackó Jani, a nagy hangjáról ismert cimborá sértődötten vágta ki:

- Nem torpanunk mink meg. Itt vagyunk mindég. Csak éppen nem avatkozunk bele az öregek dolgaiba. De minek is avatkoznánk? Úgyszincs semmi értelme.

Mihály bácsi kitérte karjait:

- Megállj, te szószátyár! No nézd, mit fecseg ez itt össze? Hol veszed te ezt a csengő, üres beszédet? Ki tanított rá? Hol van ebben alázatosság? Hát

erre tanítottalak én benneteket?! Tévelygők!

- Mihály bácsi kérem - léptem elő félenken - ezután csak csendes követők leszünk. Jól van nekünk így is... Az öreg leült a lócára, és úgy nézett ránk, mint aki belát a szívünkbe.

- Aztán biztosak vagytok abban, hogy amit tesztek, elég?

-Igen...

- Jól van. Én nem bánom. Tegyétek... Mari! -fordult hátra. Hozd ki a lámpát! Sötétedik...

A néni kihozta az állólámpát, és letette az asztalra.

Amikor meg akarta gyújtani, Mihály leintette.

- Hagyd csak! Jól van ez így!

Az a fő, hogy itt legyen...

Meghökkenve néztünk Mihályra. Már elég sötét volt, és sehogy sem értettük, miért nem gyújt lámpát?! De ő csak ült, és nyugodtan beszélt mindenféle közömbös dolgokról. Mikor már nem győztem várni, megszólaltam:

- Minek hozatta ki a lámpát, ha nem gyújtja meg?

- Hát nem láttok?

- Nem.

- Érdekes... Pedig nemrégem öntöttem bele olajat. A bél is új benne. Minden rendben van ezen, fiaim.

- Mit ér, ha nem ég?!

-Hopp! Megállj! Hogy mondtad? „Mit ér, ha nem ég?” ... Ugye, ugye? Magatok is rájöttök a dolog velejére. Milyen hirtelen fölfogjátok a hibát itt a lámpánál. Csak az a hibája, hogy nem ég... Vagyis nem világít. Pedig minden rendben van rajta. Nahát, talán ti nem így vagytok? Rendben vagytok, csak... Csak a szent tűz hiányzik a lelketekből, minek folytán olyanok vagytok, mint itt ez a fénytelen lámpa. Semmi haszna sincs, ha nem ég...

- Ne okoskodjatok mindig - folytatta Mihály bá'. - Engedjétek, hogy Isten felgyújtsa bennetek a „SZENT TŰZET”... Csak így lehettek a világ

világosságai. Csak így lehettek azok, amiknek Isten elhívott benneteket. Ne a magatok okoskodása szerint rendezkedjétek be, hanem Jézus legyen minden mindenekben. Akkor lesz munkavágy, és lesz áldás! Lesz béke, és lesz öröm, és főképpen lesz: boldogság. Nahát! Rajta! Föl a szent munkára!

És mi pirulva tanultuk meg, hogy csak így ér valamit a lelki munka, ha Jézus mehet elöl, s mi követjük Őt. Másképpen csak fénytelen lámpák vagyunk...

Ujszászi (Benyó) Illés

MERT HOSSZÚ AZ ÚT

*Könnyes, bánatos, bús szemem,
Uram, ma Hozzád emelem.*

*Te vagy egyedüli remény.
Veled az élet sem kemény,*

*az élet, amely lázadó,
akárcsak ez a földgolyó,*

*akárcsak az emberi szív,
amely eléggé sose hív*

*igédhez, s gyarló ügyeit
fölé helyezi, s hogy a hit*

*mindennél a legfontosabb,
arra sokszor semmit sem ad...*

*...Uram, látod a szívemet,
megérted könnyes szememet.*

*Tisztíts, tisztíts! A salakok
hulljanak le! Az alakod*

*bevéssz szívem falán;
s a hosszú, kínos Golgotán*

*ne állítson meg a tövis,
semmilyen kő, mégha tör is:*

*mert hosszú, de szent az az út,
amíg a lélek Hozzád jut.*

Kárász Izabella

Tudatosan döntöttem

1962 novemberében Miskolcon születtem keresztyén szülők gyermekeként, és egy biztonságos, meleg családi fészekben nőttem fel. Ha röviden kéne összefoglalni, hogy mi maradt meg a gyermekkoromból leginkább bennem, így fogalmaznám meg: a szüleim önfeláldozó szeretete. Keményen dolgozó emberek voltak. Nem voltunk gazdagok, ennek ellenére mindig adakozó emberek voltak; nem a feleslegükből adtak Istennek és másnak, hanem abból, amire nekik is szükségük lett volna. A mi egyszerű házukban mindig volt hely extra ágynak és tányérnak az asztalon azok számára, akiknek szükségük volt rá. 9-10 éves koromig öt helyett tizenegyen laktunk a szüleim házában, azután évekig még heten. Családunkban természetes volt, hogy ha esik, ha fúj, bármennyi és bármilyen munka is van a házban vagy a ház körül, félre téve mindent, ment az egész család a bibliaórára és az istentiszteletre. Kistokajban „a hívők”-ként voltunk ismertek. A szigorú keresztyén nevelést kiskoromban soha nem visszataszító kényszerként éltem meg. Szerettem menni a gyülekezetbe. Kilenc éves koromban részt vehettem életem első, országos serdülő csendesnapján,

amelynek megrendezésére minden nyári szünetben valamelyik metodista gyülekezetben került sor. Ez a dombóvári csendesnap, ahol Dávid történetéről volt szó, mély benyomást tett rám. A végén megkérdezték, hogy ki akarja az életét Jézusnak adni, az menjen előre. Előre mentem sok más gyerekekkel együtt, mert úgy éreztem, hogy szeretem az Úr Jézust, de hogy valójában ez a döntés mit tartalmaz, nem értettem. Amikor haza mentünk, gyakran hallottam, hogy most már az Úr Jézusnak adtad az életedet, úgy is kell élned, és elvárták tőlem, hogy tökéletes gyerek legyek, ami persze a legnagyobb igyekezetemmel sem sikerült.

Eljött a konfirmáció ideje, ami szokás a metodistáknál, ha a gyerekek az általános iskola vége felé járnak. Ez azt is jelentette, hogy a konfirmandusoknak az ünnepi istentiszteleten számot

kellett adniuk a kátés füzetükből tanult ismereteikről, és ezután részt vehettek a gyülekezettel együtt az Úrvacsorában. Az utóbbi felől nagyon rosszul éreztem magam, mert annak ellenére, hogy nem mondta senki, tudatában voltam, hogy Isten szent, és Isten elé csak úgy járulhatunk, ha mi

is szentül élünk, az Úrvacsorához nem lehet megszokásból menni, vagy mert elérjük azt a bizonyos életkort, de nem mertem senkinek mondani.

Hatalmas harc dúlt a bensőmben azon a kora vasárnap reggelen, amikor Miskolc

utcáin egyedül mentem az imaház felé. Semmi örömet és szabadságot nem éreztem, az egész vallásos élet hatalmas teherré vált számomra. Hálás vagyok, hogy a Szentlélek a segítségemre jött. Gondolataimban Máté 6:24 jött elém: „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.” Nem éreztem magam teljesen sem az Úr Jézusénak, sem a világban. Egy szörnyű, nyomasztó érzés, realitás volt számomra a nem létező középút. És akkor, 1976. július 4-én, Miskolc főutcáján gyalogolva, magamban imádkozva kimondtam: „Úr Jézus, én Téged választalak!” Ezt a döntésemet nevezem a megtérésemnek, amikor tudatosan Jézus mellett döntöttem, hogy Őt akarom követni. Ezután elkezdődött Isten és közöttöm egy bizonyos kapcsolat, amikor elkezdtem Isten hangját hallani a szívemben az Igéjén, bibliai verseken keresztül.

Mekkora csoda, hogy Isten látott, látta fiatal életem vívódásait, és nem hagyott egyedül, magához vonzotta a szívemet! Ezt a döntésemet pedig soha nem bántam meg!

B.-V. Eszter

Amint vagyok...

Egy édesapa és kisfia elment az üzletbe vásárolni. A kisfiú nagy elszántsággal cipelt egy bevásárló kosarat az apukája mögött. Az édesapa egyik áru után a másikat rakta a kosárba, míg végül az egyik vásárló sajnálni kezdte a fiúcskát és megjegyezte: „Nem lesz ez túl nehéz egy ekkora kisfiúnak?”

A fiú odafordul a nénihez és ezt mondta: „Ne tessék aggódni! Apukám tudja, hogy mennyit bírok el.”

* * *

Charlotte Elliott megkérdezte Caesar Milantól, hogy miként lehetne keresztyénné. Az idős ember így válaszolt: „Kedvesem, az nagyon egyszerű. Egyszerűen csak jöjj Jézushoz.” A kérdező nő ezt mondta: „De nagyon bűnös vagyok. Elfogad engem úgy, amint vagyok?” „Igen, elfogad, amint vagy, és másként nem is fogad el.” Aztán az asszony így szólt: „Ha elfogad, ahogy vagyok, akkor hozzá jövök.” Aztán hazament a szobájába, leült íróasztalához és megírta e gyönyörű éneket: *Amint vagyok, sok bűn alatt... Isten Báránya, im jövök.*

* * *

Elmondjam nektek, hogy mi támogatott a száműzetésnek ezekben az éveiben olyan emberek között, akiknek a nyelvét sem értettem, és akik magatartása mindig ingatag és gyakran ellenséges volt irántam? Az, amit Jézus Krisztus mondott: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” – **David Livingstone**

Ilyen Isten ajándéka

Szeretetteljes

Ha ajándékokra gondolunk, legtöbbször egy könyv, virág vagy koncertjegy jut eszünkbe. De bármennyire szépek is ezek, leginkább annak örülünk, amit kifejeznek: a megbecsülést, figyelmességet és kötődést.

Ha közeli kapcsolat köt össze minket, ne késlekedjünk kimondani: „A szeretetét ajándékozta nekem.” Ezek a szavak azt a szeretetet írják le, amely Istentől érkezik hozzánk. Eközben a szeretet több mint egy érzés. Ez mutatkozik meg Isten Fiának, Jézusnak a konkrét cselekedeteiben. Ő szó szerint feláldozta életét értünk. Jézus maga így beszél erről: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13). Ennek az odaadásnak olyan hatása van, mely sehol máshol nem található. Jézus feláldozta önmagát értünk a kereszten, bűneink bocsánatáért. Ő magára veszi Isten ítéletét az életünkben elkövetett bűneinkért. Ő megajándékoz bennünket a bűnbocsánat lehetőségével.

Bízhatunk abban, hogy Jézus ezt értünk is megtette. Ha valaki, akkor Jézus az, aki teljes mértékben rászolgált bizalmunkra. Az Ő áldozatára hitünk a megfelelő válasz. Elmondhatjuk: „Ő a szeretetét ajándékozta nekem és életét adta értem.” Életünk során biztos alapokra van szükségünk – Jézus Krisztusba vetett hittel ezt megtaláljuk. Ez ajándék! Ajándék, mely mindent felülmúl.

Isten egy örökkévaló szeretet, aki három személyben él. Atya: örök áldás, Fiú: örök viszonzás, Szentlélek: örök egység. Teremtő, megváltó, megszentelő. Végtelenül bölcs és hatalmas, igazságos és irgalmas, gondviselő jóság, aki örök életéből részesíti teremtményeit.

**Németből fordította
Kardos Mihály**

Üzen a múlt!

Az Antenna szerkesztése közben kezembe került egy könyv. Ötven erdélyi gyermek levele a Jézuskához Wass Albert előszavával. Olvasása közben valami olyan távoli múlt szele érintett, ami az ódon templomok illatát hozta magával. Amikor a könyv mejelent, a világban háború dúlt. S azok közül a gyermekek közül, akik a leveleket írták, a következő hónapokban bizonyára többen áldozataivá váltak az emberi gonoszság mindent elsöprő áradatának. Vagy így, vagy úgy. Vagy azért, mert nem is éltek túl a háborút, vagy azért, mert ha túl éltek is, egész későbbi életüket gyökeresen megváltoztatta, megrontotta, megnyomorította, eltorzította a háború.

S amikor erre gondolok, összeszorul a szívem. Hiszen a szomszédunkban ma is ropognak a fegyverek. S ahol látszólag békesség van, ott is csatazaj hallatszik a társadalom minden szintjén és az élet szinte minden területén. Mindenki győzni, másokat legyőzni akar és egyre többen vannak, akik az alkoholba, a tudatmódosító szerek rabságába, vagy a virtuális világba menekülnek az élet problémái elől, mert ott legalább egy vesztes csata után kiderülhet, hogy van még két életem, vagy „eltűnhetek” a nem létező, de színesre festett, a mesterséges intelligencia által a személyemre szabott „életterben”.

Wass Albert előszóiban megfogalmazott gondolatai talán ma is elgondolkoztatóak lehetnének még azok számára is, akik talán másként fogalmaznák meg maguknak a karácsonyra készülődés gondolatait.

„A szeretet nevében nyitok ma be Hozzád, Ismeretlen Olvasó! A szeretet nevében állok meg/.../ Most is csak azért, mert küszöbön áll egy nap, az egyetlenegy nap az évben, mely hivatalosan is a szereteté. Háromszázhatvanöt nap közül háromszázhatvannégy a gondjaidé, a céljaidé, munkádé és a szereteté csupán egyetlenegy s annak is az estéje egyedül.

Pedig hidd el, Ismeretlen Olvasó, fordítva kellene legyen. Háromszázhatvannégy nap a szereteté s egyet-

len csak a többi dolgoké s még annak is elég az estéje. Hidd el kérlek, nem olyan ez a világ már mint régen, mint amilyennek Isten teremtette volt. Új teremtés játékát üztük benne mi, emberek, s a játék veszedelmesen jól sikerült. Úgy elrontottuk ezt a világot, hogy néha már magunk sem ismerünk reá, s zagyva célvesztettségében tétovázva állunk, mint ijedt gyermekek.

Ő, ne rázzuk a fejünket gőgös fölényességgel, s ne rángassuk közömbösen a vállainkat, hogy az önbírálat kellemetlen terhét lerázzuk: mi magunk is felelősek vagyunk ezért a viláért, mint ahogy apáink, s nagyapáink is felelősek voltak. A felelőség tükrét ott hozzák már a hátunk megett szapora léptű fiatalok, s ha visszanezünk rájuk, megláthatjuk való arcunkat abban a tükörben. A valóság egy kicsit mindig szomorú s bocsáss meg Ismeretlen Olvasó, ha szomorúságot okozok Neked. /.../ Egy könyvet teszek az asztalodra, ötven erdélyi gyermek levelét. Jézuskához szólnak ezek a levelek s az Angyalhoz, s kérlek, ne csodálkozz, nem tévedés, hogy Hozzád küldöttem őket. /.../ Segíts, kérlek, nekik. Jusson eszedbe, hogy gondok, bajok, céltalanságba fulladt tervek és kimúlt akarások mögött valahol a múltban Te is gyermek voltál. S ha ez eszedbe jut, s már látod

szép gyermekarcodat a múltból tisztán visszátükröződni, vizsgálld meg magadat és ezt a világot igaz szemmel és becsületesen. Jó ez a világ így, ahogyan van gyöngye palántáknak, gyermeki lelkeknek?

Mikor pedig a vizsgálattal készen vagy már, bent magadban ítéletet mondtál: ülj le szobád egy csöndes szögletébe, hova nem ér az utcai zsvaj, s vedd kezébe ezt a parányi könyvet. /.../ Sok száz szegény erdélyi gyermek levele közül ötvenet teszek az asztalodra. Ezek a gyermekek még hisznek abban, hogy van a világon szeretet, egy nagy, embereket összefogó szeretet, mely nem hagyja elveszni azt, aki árva és szegény.”

Marana tha! Urunk jöjj!

Mivel minden évben a karácsony előtti időszakot adventnek nevezzük, még a gyülekezetek számára is inkább ünnep várassá, mint Krisztus várassá lett. Természetesen sok lelkész hirdeti világosan, hogy mi nem csupán egy ismétlődő ünnepet, hanem a mi hatalmas Urunk második eljövételét várjuk. Kétségtelen, hogy karácsony ünnepe összetartozik a Krisztusvárással, hiszen az első eljövételének bizonyossága teszi valóságossá keresztyén reménységünket. Felőle vallja az egyház, hogy Ő a megígért Messiás, aki eljövendő volt erre a világra, aki mint Isten Báránya engesztelő áldozatával váltott meg minket bűnös lázadásunkból, és nyitotta meg előttünk az atyai ház ajtaját.

Karácsony, az Isten testté, emberre lételének ünnepe. Meglátogatott bolygó vagyunk, a mi Teremtő Urunk belépett a mi emberi világunkba, és a karácsony ünnepe éppen ennek az örömmünnepe. Hatalmas örömhír, hiszen az Úr Jézus nem csupán emberré lett, nem csupán meghalt bűneinkért, de fel is támadt. Pál így mutatja be a római gyülekezetnek: *„Az Ő Fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Szentlélek szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten Hatalmas Fiának bizonyult. Ez az Úr Jézus Krisztus a mi Urunk, aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az Ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet.”* Róm.1,3-5

Ebből egészen világos, hogy a keresztyén egyház vallja, Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Viszont aki ezt nem hiszi, tagadja, az vagy már, vagy még nem keresztyén. Sajnos felekezetektől függetlenül egyre nagyobb tömeget képeznek azok, akik megvannak kereszttelve, de nem hisznek Jézus Krisztusban. Ez Európában és Amerikában is, és sokfelé máshol is a világban, azt a szomorú képet tárja elénk, hogy omlik és bomlik az egyház, tömegek hivatalosan kilépnek, gyülekezetek szűnnek meg, templomokat adnak el, vagy bontanak le ezerszámra. A hitehagyás is az utolsó idők egyik jele. Intő jel, hogy akik

viszont még megmaradtak; a „maradék”, vegye komolyan az Ige intését: *„aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék!”* Nagy divat, de többnyire csak féligazság, hogy bezzeg a régi öregek...! Tudniillik, itt Európában már a 19. század végén is nagy bajok voltak a lelki élet terén. Amit cáfolhatatlanul bemutatott a két világháború, a sok forradalom és testi-lelki zúrza- var. Mégis, elsősorban nekünk öreg hívőknek kötelességünk megvizsgálni a magunk nemzedékét, és féltő szeretettel óvni és tanácsolni a következő nemzedékeket. Amit mindenek előtt az- zal kell kezdenünk, hogy esedezünk kegyelemért önmagunk, gyermekeink és unokáink számára.

Talán azt a kifejezést kell használnom mindannyiunkra, hogy túl lazák és felületesebbek vagyunk az Úrral való kapcsolatunkban. A mai ember legrettenetesebb bűne, hogy már nem ismeri helyesen Istent. Egy katolikus gimnáziumban lehetőségem volt két órát beszélgetni 12.-es fiúkkal. A végén odalépett hozzám az egyik fiatalember és azt mondta: *„Tiszteletes Úr, maga olyan Istenről beszélt, akiről mi nem is hallottunk! Mire gondolsz, kérdeztem kissé meghökkenve: arra, hogy a Jóisten haragszik? Az lehetetlen!”* Ne varrjuk a fiatalok nyakába, hogy tudatlanok, miattunk, az idősek miatt tudatlanok. Kérdeztem tőle: szerinted mit kellene tennie Istennek, aki látja, hogyan mézáróljuk le egymást, mit teszünk a gyerekekkel, a magzatainkkal, mennyi rettenetes bűnt követünk el: Istennek szerinted el kellene fordítania a fejét, vagy azt mondanía, hát ha csak így tudjátok? Nem és nem! Isten szinte elképzelhetetlenül Szent Isten, és rettenetes az élő Isten kezébe esni. Aki nem hiszi, nézzen fel a Kereszt Krisztusára. Isten, a tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem a rettenetes ítéletet Rajta hajtotta végre, amit én érdemelnék. Mondtam ennek a kedves fiatalembernek: tudod én- rám is haragszik az Úr, még azért is, amit néha gondolok, mert Ő a szíveket

vizsgáló Isten, és megbünteti a bűnt, mert nem hagyhatja büntetés nélkül, hiszen Szent Isten Ő. De éppen a kereszt arról is beszél, hogy szerető és kegyelmes Isten Ő. A kereszt éppen ennek a feszültségében született meg az Atya szívében, amikor szentsége és szeretete összeütközött.

Hogy is jutottunk ide? Isten népe egy ellenséges környezetben élt és él. Az ellenség a Sátán, a világ és a saját ömberi természetünk. A Sátán meg- tévesztése, a világ vonzása, a saját természetünk kívánságai napi gyakorisággal támadnak ránk, és állítanak számunkra csapdákat. Minden szellemi, lelki síkon kezdődik.

Milyen világi ismeretek, vallási eszmék, filozófiai gondolatok formálják világlátásunkat?

A felvilágosodás kezdete, a francia forradalom (1789) óta, az európai kultúra, a szellemi élet egyre inkább elvilágiasodott, az egyház egyre kevésbé hatotta át a közfelfogást. Ennek elsősorban nem a világ az oka, hanem éppen a Krisztus Igéjétől elforduló egyházak. A mi korunk egyre inkább Jeremiás korához hasonlít, azaz az ítélet előtti korban élünk. Akkor ennek okát az Úr kijelentette:

„Hogyan mondhatjátok bölcsek vagyunk, nálunk van az Úr tanítása! Hiszen hazugsággá tette ezt az írástudók hazug tolla! Szégyent vallottak a bölcsek, megijedtek, zavarba jöttek. Mit is ér a bölcsességük, ha megvetették az Úr Igéjét?” Jer 8,8-9

Az egyházat, és a hívó embert csakis az élő Jézus Krisztus és a Szentlélektől megelevenített Ige tarthatja meg. Ahogy Saulnak mondta az Úr: *„Mivel te megvetted az Úr Igéjét, Ő meg elvetett téged, és nem leszel király!”*

I. Sám.15,23c Ma is ez az oka az összeomlásnak, az egyházak elerőtlenedésének, ezért nem tudja betölteni a só és világosság küldetését. F. Schaeffer utolsó könyvében erről ír, a könyv címe: *„A nagy evangéliumi katasztrófa”*, 1984-ben jelent meg. Vízválasztónak tartja, hogy az evangéliumi hívők a Bibliát Isten Igéjének, tévedhetetlen

isteni kinyilatkoztatásnak tartják, vagy veszik a bátorságot és csatlakoznak azokhoz, akik a kritika tűzébe vetik Isten szent Igéjét. Könnyek között állítja, ma ez történik és ez az eltévelyedés oka. Fel kéne ébrednünk. Pál így írja Timóteusnak:

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis...árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, (lesznek), akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent. Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, annak az erejét megtagadják.” II. Tim 3,1-5.

Schaeffer prófétikus módon figyelmeztet: „De ma van egy második oka is annak, hogy erős és megalkuvás nélküli meggyőződésünk legyen a Szentírásról. Nehéz idők várnak ránk - mind saját magunkra, mind a szellemi és vér szerinti gyermekeinkre. S a Szentíráshoz kapcsolódó meggyőződésünk nélkül, ami a legfőbb alapunk, nem leszünk felkészülve a ránk váró nehéz időkre. Ha nem bízhatunk abban, hogy a Biblia mentes a tévedéstől - nem csak az üdvösséget érintő kérdésekben, hanem akkor is, amikor a történelemtől és a világegyetemről szól - akkor nincs mire építenünk...”

Ebben vagyunk, mármint az utolsó napokban, és közben nem számolunk azzal, hogy az Úr Jézus bármelyik pillanatban eljöhet. Először láthatatlanul, elragadja majd az övéit, azután nagy hatalommal és dicsőséggel belép ebbe a látható világba, és akkor még az egek tartó erői is belerendülnek, hát még az emberek szíve. A mi drága Urunk így figyelmeztet minket: *„Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezédjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól, és hirtelen leljen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert úgy fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak. Legyetek tehát éberek és szüntelenül könyörögjétek, hogy kimenekülhessetek mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt.”* Lk 21,34-36

Hogyan is állhatnánk meg: csak úgy, hogy Ő megtart bennünket, és akkor boldog örömmel mondhatjuk: jövel Uram Jézus!

Ittész István

A maguk nyelvén

Ma, amint egy párnahuzatot vasaltam, felidézett bennem egy régi emléket.

Fiatal házasok voltunk, amikor Nagymamát beutalták a kórházba kivizsgálásra. Mikor Édesanyám csomagolta össze a szükséges holmijait, mondtam, hogy tegye oda az én párnámat, hadd érezze az új kelme illatát a Mama. Valahányszor valami textil anyagot vettünk, olyankor mindig elkérte, tetszett neki az illata. A kórházban állandó felügyeletet igényelt vaksága miatt, mindig vele volt valaki a családból.

Egyik reggel a nagybátyám azzal a szomorú hírral érkezett, hogy rákos daganat van a Mama torkában. Csak este kellett bemenjek munkába, így aztán nappalra vállaltam, hogy besegítek.

A kórház felé vezető út fehér volt. Már megérkezett a hó a hegyek közé, fehérbe borítva az amúgy fekete várost. Az a gondolat cikázott át az agyamon, hogy közel van az én nagymamám is ahhoz a hófehér városhoz, amiről annyit beszélt nekünk. Kissé kifáradva érkeztem meg, siettem, hogy Mama ne legyen egyedül. Amikor a kórterembe értem, ő már köszöntött. Tudta, hogy én vagyok, ismerte a lépéseim hangját. Azt is tudta, hogy gyógyíthatatlan beteg, de nem egy szomorú tekintet fogadott. Derűsen, mosolyogva várt. Kért, hogy üljek mellé az ágy szélére, mert a beteg társainak el akar mondani egy költeményt.

Csodálkoztam. Költeményt? Amikor beléptem a kórterembe, pár perc alatt megtudtam, hogy minden betegtársam román. Az én nagymamámnak esélye sem volt soha, hogy románul tanuljon, hisz szülőfalumban csak magyar ajkúak éltek, otthon is csak magyarul beszélünk. Soha nem hallottam tőle más nyelvet beszélni. Akkor mégis egy elég hosszú költeményt mondott el - románul. A költemény felért egy prédikációval, olyan mondanivalója volt.

A betegtársai ámulva, csendben hallgatták. Addig soha nem hallottam, és azután sem azt a költeményt. Kérdeztem

Mamát, hol tanulta? Azt felelte: „A Lélek! A Szentlélek, drágám!” Lefektettem. Láttam, hogy el van fáradva a beszédben, tovább nem kérdeztem. Nemsokára elaludt. Két hónap múlva aztán örökre elaludt, és hitem szerint ott ébredt fel, ahol örök tavasz virul. Bennem ott maradt a pünkösdi üzenete. Csodálatos élmény volt. A párnahuzatot azért őrzöm olyan féltő gonddal, mert emlékeztet arra, hogy a Szentlélek csodálatos módon működik. Akkor a kórházban a román ajkú betegek is hallhatták az evangéliumot a maguk nyelvén egy hívő magyar asszonytól.

K.-né Ady Éva

AKIVEL Ő TALÁLKOZOTT

*Akivel Ő találkozott,
annak lelkében jég s a fagy
nyomtalanul úgy eltűnik,
hogy felragyoghat a Tavasz!*

*Kigyúl abban valami tűz,
lerombolva mind a fagyot,
s lelkében ég a szeretet,
amit a Krisztustól kapott.*

*Ha fáznak még az emberek
tavasztalan, téli, hideg,
vak éjszakán, csupán azért,
mert ridegek, jaj, a szívek!*

*A szenvedések tengerén
jéghegyek közt virág fakad,
csak vigyétek fénylőn, dicsőn
Krisztust, a szent, a nagy Tavaszt!*

Kárász Izabella

ADVENT

A magyar nyelvhasználatban a karácsonyt megelőző négyhetes időszak elnevezése. Latin jövevényszó 'adventus' = eljövétel, megérkezés, mely a latin 'advenire' = megérkezik ige származéka. Valakinek vagy valaminek a várása, amiről biztosak vagyunk, hogy eljön, vagy megjön és ez a várakozás meg is határozza az érzelmi, a lelki világunkat, ez egyfajta készenléti állapot, rákészülés a megérkezésre. Az Úr Jézus első eljövetele előtt a Bibliában igen sok prófécia jelezte, tudatta Izráel népével a Szabadító megérkezését, bár akkor nem négy héttel Krisztus születése előtt kezdődött el a várakozás, hanem több száz esztendővel előbb már lehetett róla hallani, olvasni.

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békeesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek URának féltő szeretete viszi véghez ezt!” (Ézsaiás 9,5-6)

Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, hajtás sarjad gyökereiről. Az ÚR lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az ÚR ismeretének és féltésének lelke. Az ÚR féltelme lesz a gyönyörűsége. Nem a látszat után ítél, és nem hallomás után dönt, hanem igazságosan ítél a nincstelenek ügyében, és méltányosan dönt az ország szegényeinek dolgában. (Ézsaiás 11,1-4)

Nagyon sokan ismerték az írásokat, azonban amikor tényleg eljött az Isten Fia, hitetlenkedve utasították el az érkezését. Csak érdekességként említem meg, hogy volt egy kis tudós csoport (a keleti bölcsek) akik az írások és a korabeli csillagászati adatok ismerete segítségével hatalmas útra vállalkoztak, hogy meglássák a jövődőlések megvalósulását. Gondoljunk bele micsoda veszélyes és kockázatos vállalkozás volt, ismerve az akkori nehézségeket és rájuk leselkedő veszélyeket. Mondhatnám, hogy az életükkel játszottak. De ők nem mérlegeltek, hanem elindultak. Nem haboztak, hanem döntöttek.

Mi most a második jövetel előtt vagyunk. Hogy mikor lesz, azt még maga a Fiú sem tudja, bár bizonyos jelek meg fogják előzni az Úr Jézus visszajövetelét, de azt, hogy hogyan jön vissza, világosan kiderül az Isten ígéréből. Maga Jézus tett róla bizonyosságot, hogy miként lesz az érkezése. Több evangélium is leírja ezt az ígértét.

Pl. Máté 24: 30-33.

„És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden nemzetsége, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel. És ő elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől, az ég egyik sarkától a másik sarkáig. Tanuljatok a fügefapéldájából: amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Így ti is, amikor látjátok mindezt, tudjátok, hogy közel van ő, az ajtó előtt!” Erre nem lehet azt mondani, hogy titkolózott volna Jézus, egyértelműen elmondja a visszatérése előtti jeleket és a

visszatérésének a mikéntjét is. Nekünk – a benne hívóknak – nem lehet takarózni azzal, hogy még nem számítottunk rá, nem is gondoltunk az egészre. Szerintem az a szeretet, amely nem engedi, hogy az övéi teljes sötétségben maradjanak, megmentheti az életünket. Az Úr Jézus egy másik evangéliumban még azt is hozzátesszi ezekhez a vigyázásra intő szavakhoz:

Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól, és hirtelen leljen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert rá fog törni mindazokra, akik a föld színén laknak. Legyetek tehát éberek, és szüntelen könnyörögjétek, hogy legyen erőtök kimenekülni mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt. (Lukács 21,34-36)

„...hogy legyen erőtök kimenekülni mindazokból, amik történni fognak...” Itt a megoldás, itt a válasz a vigyázásunkra.

Ugorjunk most a mai időkbe. Milyen világban élünk? Megátalkodottan gonoszban. Olyan szellemi és társadalmi hatások nyomása alatt vagyunk, hogy szinte azt várjuk, hogy most azonnal jöjjön. Másrészt hajlamosak lennénk az evilági szokásokat átvenni „...nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől (itt szerintem nemcsak az italtra gondolhatunk, hanem bármilyen mámorító szellemi dologra is) vagy a megélhetés gondjaitól...” Mintha az Úr Jézus ismerné az embert. Ő menteni akar és nem kárhozzatni.

Mi melyik csoportba tartozunk? Félnünk, vagy készülünk az ünnepélyes találkozásra. Alsunk, vagy ébren vigyázunk. A sötétség erői nagyon nagy erővel támadnak, mi nem tudunk felvenni a harcot velük (nem is kell), hanem az Úr Jézus kezét fogva az Ő erejére támaszkodva azt kell

tennünk, amire Ő felhívta a figyelmünket - VIGYÁZNI! Lehet, hogy sokszor könnyebb másoknak bizonyosságot tenni az Úr Jézus visszajöveteléről, mint a legtitkosabb bensőnkben rejtőző félelmeket, kötelességeket legyőzni. Ki kell dobálni a szívünkben azokat, szembe kell szállnunk az elbizonytalanító hatásokkal,

nem kell félnünk. Bízhatunk az Úr Jézus erejében, hatalmában és segítőkészségében.

Milyen jó, hogy mi örömmel várhatjuk az Ő visszajövetelét, milyen jó, hogy ezen az oldalon állhatunk.

Testvéreim! Az Úr Jézus ígéreteiben vakon megbízhatunk, nem kell félnünk az Emberfiának visszajövetelét megelőző történésektől sem.

Hogyan is kezdtem? Adventus. Meg fog érkezni! Érdemes készen várni és nem félni!

Oláh Gábor

MIÉRT NEM HAGYOTT BÉKÉN?

Kalauzként dolgozom. Az eltelt évtizedek alatt sokféle különleges szituációval találkoztam már, ám az amivel akkor szembesültem, amikor benyitottam az egyik fülkébe, megdöbbentett.

A sarokban egy koromfekete ruhába öltözött nő ült, de nemcsak a ruhája volt fekete, hanem minden ami rajta volt: a körme a haja, a sminkje, s valahogy az egész lényéből ez a feketeesség sugárzott.

Szinte megborzadtam, ahogy ránéztem, de összeszedtem magam, s kértem a jegyét ellenőrzésre. Minden rendben volt, ezért gyorsan megköszöntem, és sietve távoztam a fülkéből, ahol rajta kívül senki más nem tartózkodott.

Tovább mentem, s végeztem a munkámat, de valahogy nem hagytam nyugodni a lélek, vissza kellene mennem hozzá, és beszélni kellene vele. Elhesegettem magamtól a gondolatot, mondván, én itt egy hivatalos egyén vagyok, akinek az a dolga, hogy ellenőrizze a jegyeket. Végigérvén a vonaton, csak nem tudtam szabadulni a gondolattól, de jött az újabb felmentő érvem: de ő egy egyedül utazó hölgy, én meg férfi vagyok, nem ronthatok rá csak úgy a kérdéseimmel, a végén még félreérti a közeledésemet, vagy egyenesen zaklatásnak véli.

Beültem a szolgálati fülkébe, és egészen a következő állomásig ott tartózkodtam. Mivel gyorsvonaton voltunk, ezért csak kevés állomáson álltunk meg. A megálló után, ahogy a szabályzat előírja, újra végigmentem a vonaton, hogy az új felszállók jegyeit is ellenőrizzem. Addigra odáig jutott a bennem dúló harc, hogy elhatároztam, hogyha még mindig ott van abban a fülkében ez a különös hölgy, akkor megszólítom. Reménykedtem, hogy erre nem kerül sor, vagy legalább már nem egyedül tartózkodik a kupében. Miután elvégeztem kötelességemet, legnagyobb sajnálatomra még

mindig ott találtam - egyedül volt. Megszólítottam. Közömbös kérdéseket tettem fel neki, ilyeneket például, hogy meddig utazik, meg van-e elégedve az utazás minőségével, stb. A válaszai

mellbevágtak, mert akármit kérdeztem, mindig ugyanazokat válaszolta: „Fekete”, vagy „szürke”, s talán még egy színt emlegetett, de semmi egyebet. Megdöbbentem, s most már attól

tartottam, hogy talán rosszul van, ezért viselkedik ilyen különösen. Meg is kérdeztem, hogy nincs-e szüksége valami segítségre? Sőt arról is tájékoztattam, hogy a munkámhoz az is hozzátartozik, hogy orvosi segítséget kérjek, vagy mentőt rendeljek a következő állomásra, ha valaki rosszul lesz a vonaton. Válaszai azonban továbbra sem változtak, maradt a „fekete”, a „szürke”, s talán a „lila”.

Tanácsstalan voltam. Nem mertem magára hagyni láthatóan zavart viselkedése miatt, de bármivel próbálkoztam, a helyzet változatlan volt.

A vonat lassított: „Kelenföldre érünk, nekem itt kötelességem leszállni.” - mondtam neki. Ám egyszer csak azt vettem észre, hogy ő is leszállt és utánam jött. Mint aki valami álomból ébred, rám nézett, s azt kérdezte: „Mondja, miért maradt végig melletttem? Én azért szálltam fel erre a vonatra, hogy véget vessek az életemnek.

De maga nem hagyott békén, s nem tudtam elhatározásomat megtenni. Azt se tudom, mit fogok most csinálni?” Indítanom kellett a szerelvényt. A kötelesség elszólitott. Csalódott voltam, mivel úgy éreztem, felsültem. Semmit nem tudtam tenni ezért az emberért. Az élet ment tovább, s már el is halványult az emléke ennek a különös esetnek. Úgy másfél év múlva egyszer csak megszólított egy jól öltözött hölgy a vonaton, s azt kérdezte, hogy megismerem-e? Szabadkozni kezdtem, s próbáltam értékre adni, hogy nap mint nap sok-sok emberrel kerülök kapcsolatba, s bizony csoda lenne, ha mindenkire emlékeznék. „Valóban” - helyeselt, „de rám biztosan emlékszik, mert én voltam az a nő, aki mindenre azt felelte, hogy fekete vagy szürke, aki úgy szálltam fel arra a vonatra, hogy kiugrok belőle.” Igen, így már pontosan emlékeztem az út minden mozzanatára, de valahogy az emlék, és a most látott kép semmiben nem hasonlított.

„Tudja” - folytatta a hölgy -, „akkor nagyon mélyen voltam. Minden összejejt az életemben. Azóta rendbe jöttek a dolgaik, a munkám is, és a magánéletem is rendeződött”.

Ledöbbsentem. Tehát mégse kudarc volt az, amit annak értékeltem. Nekem annyi volt a dolgom akkor, hogy engedelmességek, s így életben maradjon az a hölgy. A többit már magasabb szinten intézték. De mi lett volna, ha engedem magam saját érveim által meggyőzni...?

Nagyapáti Tibor

ÚJ PÁLYÁZAT SORSFORDÍTÓ TALÁLKOZÁS

Amíg a fenti írást olvasták, talán Önöknek is eszébe jutott olyan találkozás, ami sorsfordítónak bizonyult. Kérjük, írják meg nekünk, s a következő Antennában, illetve a műsorainkban közreadjuk a legfigyelemre méltóbb történeteket. Az első 10 pályamunkát könyvjutalommal díjazzuk.

talommal díjazzuk.

Beküldési határidő:

2025. március 15

A borítékra írják rá: **Pályázat**

Az írás mottója - nem feltétlenül címe - legyen:

Sorsfordító találkozás

Mert megjelent

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, mely arra tanít minket, hogy megtagadva az istentelenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán, és szentül éljünk e jelenvaló világban”. (Titus 2,11)

Egyszer egy hegymászó csoport már nem tudott lejönni a hegyről, hanem egy kis völgykatlanban rekedt. Tudták, hogy az időjárási viszonyok miatt lentről nem tudnak utánuk jönni, hogy kimentsék őket, csak egy reménységük lehetett, hogy felülről, helikopter képében jön majd a megoldás, ami elviszi őket onnan. Milyen nagy volt az örömük, amikor a láthatáron megjelent a mentő eszköz: az egyikük felkiáltott: „megjöttek!” Ez jut eszembe mindig, mikor ezt az Igét olvasom. Az Advent és a Karácsony azt jelenti: mi is így kiálthatunk: „megtaláltak”, vagyis megjött Az, akit az Ószövetség hívói olyan nagy hittel reméltek, vártak, aki Igaz, és bűnből szabadító. Van reménység, van menekülés, van szabadulás! Hiszen a bűn saráiban rekedt embernek csak felülről jöhet a segítség, a szabadulás, ahogy a 121. Zsoltárban is olvasuk: „Honnan jön az én segítségem? Az én segítségem az Úrtól van”. Olyan

sok ember van, akik úgy érzik, nekik semmi nem sikerül, a mindennapokban felélik erejüket, kedvüket, türelmüket, de talán eszükbe sem jut, hogy a szabadítás onnan felülről érkezhetsen. „Csak Jézus az, Aki segíthet, üdvöt nem ad más csakis Ő”, - énekeljük a kedves lelki énekekben. Karácsonyra készülünk, amikor ennek híre a betlehemi mezők felett zengett: „Született nektek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában!” Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme! Lucas Chranach egyik képe ezt a karácsonyi jelenetet ábrázolja. Látva a képet szinte halljuk az angyali híradást. Egy család végzi a maga mindennapos munkáját, és vannak közülük, akik felnéznek, és

ámulnak e csodán, valószínű örömmel hallják, hallgatják a jó hírt, a többiek végzik tovább munkájukat, ők nem felfelé, hanem lefelé néznek. Jó lenne, ha tekintetünket, szívünket és egész valónkat felemelné az „odafelvalókra” az Úr, ennek az ünnepnek az Igéi és üzenetei. Advent azt jelenti: Ő jön! Vagyis a mi Urunk Jézus Krisztus jön! Jött egyszer, emberi testet öltött, hozzánk hasonló lett mindenben, kivéve a bűnt. És egyszer majd eljön, mert megígérte. Két advent között élünk, hálát adunk, hogy eljött és várunk visszajövetelére. Nagy kérdés, hogy valóban Őt várod-e? Sokan egy kis nyugalmat várnak az ünneptől, egy kis szünetet az iskolában, munkában. Vannak, akik a békét várják, a háború végét. Ezért imádkozunk sokan! De mi Őt várjuk, Jézust, aki számunkra mindezt jelenti, mert békességet ad nekünk, mert békességet szerzett vére által az Atyával számunkra. Ez jelenti a háború végét, melyet hitetlenül Isten mentő szeretetével vívunk mindaddig, míg térdre nem kényszerít bennünket, újjá nem szül élő reménységre. De a saját háborúinknak is a végét, melyet nem egymásért, hanem egymás ellen vívunk. Erről egyik énekünk azt mond-

ja, adja az Úr, „hogy bús háborúink, amely belől régóta szaggat már és tép, ne kezdődjék elöl meg elöl, hanem hallgasson el végképp! Jelenti a nyugalmat, mert Ő ígérte: „És én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28). Vajon mondja-e a Lélek és a menyasszony: Bizony jövel Uram Jézus? (Jel. 22,20). Jöjj szívembe! Jöjj életembe, családomba, munkámba és pihenésembe, harcaimba, nehézségeimbe! Megjelent, tehát van kihez fordulnod! Nem feledkezett meg rólad könyörülő Urad, eljött hozzád és érted! Azt mondja itt az Ige: az Isten megjelent üdvözítő kegyelme arra tanít minket... Vagy így is mondhatjuk: minket erre tanít. Mert valljuk meg: sokakat nem

tanít semmire. Sokan nem figyelnek oda, élnek az ünnepet, mintha semmi nem történt volna.

Valamelyik nap az üzletben az újságos stand előtt jöttem el, miközben a kosaramba a mindennapi élethez szükséges élelmiszereket gyűjtöttem össze. Ránéztem a sokféle, napi, vagy hetilapra, több időszakos kiadványra. A címlapon olyan képekkel, címekkel, ami talán felkelti a vásárló figyelmét, hogy megvegye. Én nem vettem le a polcra egyiket sem, voltak, akik ezt megtették. Elgondolkoztam: ilyen a karácsonyi örömhír is: Isten tudtul adta a világnak, hogy megjelent az Ő üdvözítő kegyelme, sokan elmennek mellette, nem kérnek belőle. Nem érdekli őket, mennek tovább, vagy futnak tovább útjukon. Vannak, akiket érdekel egy-egy újság, megnézik, belapoznak, aztán mégis visszateszik a polcra, mert nem is annyira érdekes, vagy drágának tartják. Annyit nem adnak érte. Az Isten kegyelmét azonban vehetnék nem pénzért, hanem ingyen (Ézs 55,1-2). És lenne hatása, tanítása, következménye az életükre nézve. Hiszen ez olyan hatalmas erővel feltörő örömhír, mely tanít bennünket! Mégpedig arra, hogy megtagadva a hitetlenséget igazán, szentül éljünk, vagyis Vele együtt éljünk e jelenvaló világban. Van igazodási pontunk, van útmutatásunk, hogyan éljünk ebben a világban. Nem a világból vesz ki minket az Úr (Jn 17,15), hanem tanít, hogyan éljünk, hogyan maradjunk meg, sőt, hogyan lehetünk javára és hasznára a világnak. Ezzel példát is adhatunk, azzal hogy szentül, vagyis Isten szerinti módon élünk. Sokszor nem is a szavaink „beszédesek”, hanem az életünk! A világ fiai nemcsak hallani akarnak, hanem sokkal inkább látni (Mt 5,16). Hogyan látszik meg életben „Jézusnak békéje, tiszta szíve és mennyei szent lényé”? Úgy, hogy a nagy örömhír megtanított így élni, Istennek tetszésére, kedvére. Mert nemcsak elkezd bennünk az Ő jó munkáját, hanem folytatja és bevégzi is azt. Áldott legyen érte!

Horváth Géza

Karácsonyi beszélgetés az Úr Jézussal 1923-ban

*Ha e beteg, bolond világra
Uram, még egyszer megszületnél,
Bár milliónyi templomod van,
Kezdhetnél megint Betlehemnél.
Szalmájásznál rangosabb hely
Uram, tenéked ma se jutna:
Soha messzibb a Te országod,
„Miatyánkod” bár mindenki tudja.*

*Ha így jönnél Názáretből
Sápadtan, fázva, december este,
Az ügyefogyott szenvedőkhöz
Párizsba, vagy Budapestre,
S leülnél az éhezők közt
S abból, amit valaha mondtál
Mesélnél új vigasztalásul –
Elfognának a tizedik szónál.*

*Mondjál csak új Hegybeszédet
S amit mondtál a gazdagokról
S ha gyülnének az elhagyottak
S szólnál az Írás-forgatókról
S ha megpróbálnád Uram még
egyszer
Az Embert rávenni Szeretetre –
Internálnának, esküszöm rá,
Ha nem is vernének mindjárt
keresztre.*

Dutka Ákos

A TEMPLOM

*Kevesen járnak már a templomokba,
s az ifjúság teljesen elmaradt.
Tünt korszakokat idéznek várva
vissza
üres padok s még üresebb szavak.*

*Mi lett a templom! Ez volt-é valaha?
Valami bennem azt súgja: soha!
S áldott igent harangoz az Ige:
hogy: „Ti vagytok az Isten temploma!”*

*Igen, igen... Így adta, így kívánja
Urunk, a Jézus, ki feltámadott.
S befogadják a templomot a gyárák,
a földek, műhelyek s az otthonok.*

*Ahol mi élünk, ott lehet a templom,
ahol mi járunk, békesség lehet.
Jöhetnek hozzánk bűnnel, gyötrellemmel
a szabadulni vágyó emberek.*

*Mert életünkben már úrrá lett Jézus,
és hatalommá lett a kegyelem.
Ahol mi élünk, ott lehet a templom!
Urunk, segíts meg, add, hogy így
legyen!*

Füle Lajos

Házunk tájáról

Mindenek előtt szeretnénk megköszönni azt a kitartó bátorítást, amit sok-sok hallgatóunktól kapunk az elmúlt hónapokban tapasztalható változások közepette.

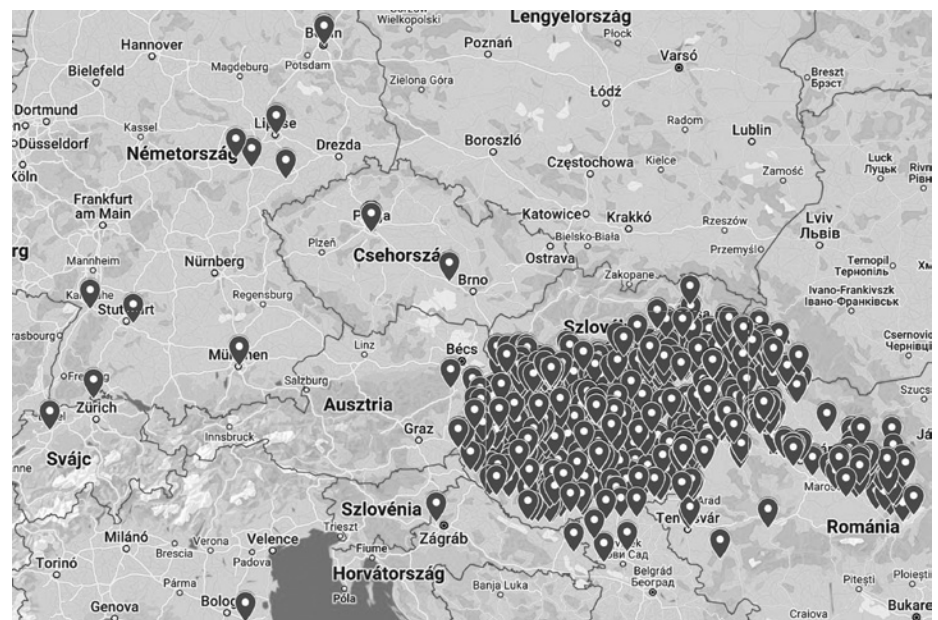
A MERA szeptember végén egy hosszú időszak végére érkezett. A középhullámú sugárzás harminckét éven át volt a MERA szolgálatának egyik pillére. Azért írom, hogy egyik, mert nem ez az első eset, hogy új és más területre kell váltanunk. Tessenek csak arra gondolni, hogy egy időben a rövidhullám jelentette a legfontosabb sugárzási lehetőséget - napi negyvenöt perc állt rendelkezésre, tizenöt délelőtt és 30 perc délután, s emellett volt a középhullám, ami a Biblia üzenetére épült. Közben előbb az Astra, majd a Hotbird műholdas sugárzás is működött néhány éven keresztül.

A MERA már ebben az időben elkezdte saját műsorai közül részben finanszírozni a délutáni rövidhullámú adást. Ez a finanszírozás az évek során jócskán megemelkedett, s amikor már csak a középhullám állt rendelkezésre, a korábbi összegek többszörösét fizettük, hogy fennmaradhasson hallgatóink számára a rádiós vétel lehetősége. Az utolsó napig fizettünk minden egyes műsorunk elhangzásáért, még ha csak részösszeget is a TWR-nek. Ez azt jelenti, hogy minden munkánkat, az

iroda költségeit, illetve kiadványaink készítését döntő részben a hallgatók adományaiból, illetve egy kisebb részben az angliai partnerszervezet támogatásából finanszíroztuk. Hálásak vagyunk Istennek, hogy mindezidáig megtartotta a MERA szolgálatát. A TWR-nél, illetve a Biblia üzenete programot átadó szervezetenél közben komoly irányváltás történt. Egyre nagyobb súllyal kerültek olyan emberek a vezetésbe, akik gazdasági megfontolások alapján hozzák a döntéseket. Ezzel a szemlélettel nem egyeztethető össze, hogy miért fordítunk egy középhullámú adás sugárzására annyi pénzt, amiért az internetes lehetőségek igénybe vételével tucatnyi másor finanszírozható.

Az elmúlt évek sok beszélgetése után az a döntés született, hogy a Biblia üzenete társaság kiszáll a középhullámú adás anyagi támogatásából. Ez dominó hatást indított el, hiszen az ő támogatásuk nélkül nem tartható fenn a grigoriopoli adó. Ráadásul az adó háborús övezet mellett fekszik, hónapokkal ezelőtt már rakéta támadás is érte.

Ez a történet dióhéjban. Hallgatóink reakciói érthetőek. Sokan fejezték ki fájdalmukat, mások felháborodásukat. Sokan gondolták, hogy a döntést a MERA hozta meg. Ám a valóság az,

hogy minden érvelésünk hatástalan volt az utolsó hónapokban.

Higgyék el, kedves Olvasóim, mi is nagyon sajnáljuk, hogy szolgálatunknak ez a része véget ért. Továbbra is dolgozunk azon, hogy minél szélesebb körben elérhetőek legyenek műsoraink. De hogyan is lehetséges ez?

A www.mera.hu oldalon minden a MERA által készített hanganyag elérhető. Az internetes rádió gombjára kattintva valóban rádió szerűen hallgatható az adás. Újdonság, hogy a Biblia üzenete címke alatt bibliai könyvenként csoportosítva J. Vernon McGee teljes sorozata kereshető és meghallgatható Dr Gerzsényi László tolmácsolásában.

A „letölthető adások”- fül alatt minden korábban megszokott műsor továbbra is elérhető. Az egyes rovatok is inkább bővülni fognak, mint csökkenni. Ennek érdekében anyagi áldozatokat is vállalunk és már most is jelentősen bővítettük tárhelyeinket.

Tapasztalatunk szerint egyre többen rátalálnak az internetes lehetőségekre, mert például a **honlapunk** látogatottsága, az **internetes rádió**, a **Youtube** illetve a **Facebook** oldal látogatóinak száma érzékelhetően növekedett.

Rádiós tevékenységünk sem szűnik meg! A **budapesti SOLA rádió** minden műsorunkat továbbra is átveszi. Hétfőtől péntekig minden nap

8:05 - 8:35-ig, 10:15 - 10:30-ig, 18:45 - 19:00-ig, illetve 19:15 - 19:45-ig tűzi műsorra a MERA munkatársai által készített programokat. Ezen túlmenően szerdánként 10:30 - 12:00-ig és szombaton 16:30-18:00-ig az Egyedül kegyelemből, illetve vasárnap 15:05-től 16:00-ig a MERA bibliaóra műsora hallható.

A **Rádió Szentendre** számára is átadjuk anyagaink egy részét, így a Dunakanyarban élőknek is van lehetősége műsoraink hallgatására.

S persze folyamatosan keressük azokat a helyi rádióállomásokat, akik szeretnék átvenni a műsorainkat.

Nagyon sokat imádkozunk és beszélgetünk, hogy hallgatóink minél kisebb része élje át a veszteséget. Örülünk annak, hogy az idősebb korosztály egyre nagyobb része már valamelyest eligazodik az internet világában, vagy az okostelefon használatában. Bátorítjuk is ifjainkat, hogy vegyék ki részüket a segítségből, ami sokszor annyit jelent, hogy a család idősebb tagjainál egy okostelefonon, vagy tableten segítenek beállítani a MERA elérhetőségét.

A Magyar Evangéliumi Rádió szolgálata Önökhöz kötődik és fennmaradása az Úr kezében van, de marad a központi igénk: „*Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért.* (2. Korintus 4,5)

Kulsár Tibor

Ki tud segíteni?

Amikor a legújabb Antenna kiadását terveztük és szerveztük, kénytelenek voltunk szembesülni azzal, hogy a postaköltségek újra és igen jelentősen emelkedtek.

Ha a mellékelt térképre rápillantanak kedves olvasóink, akkor látják, hogy az ország területét csaknem teljesen lefedi azoknak a településeknek a száma, ahová jelenleg több mint 2000 egyéni címre postázunk. Az Antenna kiadásához képest a postaköltség - nem számítva a határon túli címzettek - a kiadási árat négyszeresen meghaladó kiadást jelent. Ez hosszú távon nehezen fenntartható.

Éppen ezért várjuk azoknak a jelentkezését, akik településükön, vagy gyülekezetükben készek és képesek is eljuttatni a nekik megküldött magazinokat azok számára, akik igénylik ezt. Ez kiváló lehetőség a személyes kapcsolatok építésére, mint ahogy azt már most is több gyülekezetben gyakorolják.

Ha valaki kész beállni ebbe a szolgálatba, kérjük jelezze a

radio@mera.hu

címen, vagy a

+36-20-565-2840-es

telefonszámon!

Imádkozunk-e?

A helyzet Kárpátalján változatlan. A katonai sorozások intenzívebbé váltak, de még egyelőre megoldható egy-egy védetségén keresztül felmentést vagy haladékat szerezni a katonai behívás alól. A lelkészek most már hivatalosan sem kapnak védetséget, amennyiben az úton megállítják őket és igazolják kérhetik, hogy menjenek be a hadkiegészítő parancsnokságra adategyeztetés és nyilvántartás szempontjából.

Az árak továbbra is emelkednek, különösen igaz ez a rezsire (a villanyáram szolgáltatása a duplájára emelkedett és valószínű követi a gáz is). Hála Istennek azonban van áram, mostanában nem figyelhető meg áramkikapcsolás. Nagyon köszönjük a szeretetteljes ránk gondolást és a MERA Hírlevelét is amelyet csatoltan küldtek! Óriási segítség a mosószer adomány is! Nagyon köszönjük! A S. M-től kapott adomány hála jeléül és az Isten ügyéért lett küldve! Megtapasztaljuk nap mint nap, hogy nem hagy el minket az Úr és gondoskodik rólunk.

Szeretettel várjuk a következő Antenna magazinokat! A legutóbbiak eljuttatása is hála Istennek megoldott. Itt mi azt elvégezzük. Hálásak vagyunk mindenkéért, amit értünk tesznek! Az Úr megtartó kegyelmét és áldását kívánjuk életükre, szolgálatukra! Szeretettel

a kárpátaljai testvérek nevében M.

**A Magyar
Evangéliumi Rádió
Alapítvány minden
munkatársa nevében
Istentől megáldott,
békeséges Karácsonyt és
kegyelemben gazdag új
esztendőt kívánunk minden
kedves Olvasónknak és
Hallgatóknak!**

A SZERETET ÜNNEPÉN

„A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik.” (1Kor 13,4-8)

Évekkel ezelőtt olvastam valamit, amiben a szerző azt írta, helyettesítsük be nevünket a szeretet szó helyébe, és mondjuk el úgy a Szeretet himnuszt. Ledöbbsentő eredményre jutottam. Próbáljátok ki! Érdemes!

Karácsonyhoz közeledve azon gondolkodtam, hogyan tudnám a legjobban kifejezni mi is történt Betlehemben, ott az istállóban.

Azt mondjuk a Karácsony a szeretet ünnepe. Melyik szeretetét? Milyen szeretetét? Van, aki most azt mondja: Milyen ostoba kérdés ez? A szeretet az szeretet! Ha elolvastátok a fenti Igét saját nevetekkel behelyettesítve, igazat adtok nekem és ti is úgy gondoljátok, hogy mégis csak érdemes boncolgatni ezt egy kicsit! Azonnal érezzük, hogy a mi szeretetünk bizony sem nem türelmes, sem nem elég jóságos. Gyakran kérkedik, irigykedik, bántó és a maga hasznát kereső. És akkor még nem beszéltünk a rossz felemlégetéséről, a sok-sok hamisságról és arról sem, hogy manapság milyen könnyen engedjük, hogy elmúljon.

Karácsonykor Jézus születését ünnepeljük. A Szeretet született meg akkor. Ugye már van értelme az előbb feltejtett kérdéseimnek: Melyik szeretet? Milyen szeretet? Ha Jézus nevét helyettesítjük be a fenti Igében, pontosan megértjük Karácsony lényegét és egészen jól megismerjük Őt magát.

„Jézus türelmes, jóságos...” Ez az, amit legkevésbé vonunk kétségbe, még azok sem, akiknek Jézus nem más, mint egy régen élt tanító. Ha az igazi szeretet után kutatunk én mégis egy másik türelemre, jóságra mutatnék rá. Arra, amiből egy református ének néhány kiragadott sora pontos ízelítőt ad: „Ó, Jézus, árva csendben az ajtón kívül állsz.....Ó, szegény, hogy te légy az, akinek várni kell. Ó, Jézus, most kopogtatsz, sebhelyes még a kéz... Ó, áldott, drága jóság, mely ennyit tűrve vár! Ó, bűnök szörnyű bűne, mely téged így kizár!” Mindenki maga tudja, mióta áll csendben, türelmesen Jézus az ajtó előtt. Mióta kopogtat ez a kéz jóságosan, fáradhatatlanul. Karácsonykor, amikor (nagyon helyesen) sokkal inkább adakozol a szegényeknek, a koldusoknak, jusson eszedbe az a Valaki, aki már hosszú ideje koldul szíved ajtajánál.

„Jézus nem irigykedik, Jézus nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.” Irigykedni akkor szoktunk, amikor azt látjuk, hogy a másoknak van valamije, ami nekünk nincs, vagy több van neki valamiből, amiről úgy gondoljuk sokkal jobban illette minket. Ha nekünk van többünk valamiből, azzal pedig nagyon is tudunk dicsekedni, büszkélkedni. Jézustól ez távol áll, pedig rá mondja Pilátus: „Ecce ho-

mo” – „Íme az ember!” Vagyis Ő olyan, amilyennek Isten elképzelte az embert. Mindene megvan és nincs szüksége kérdésre, felfuvalkodásra. Tudja kicsoda, honnan jön és hova megy. Ő a prototípus, Ő a példa. Kövesd Őt, és „ne csak így decemberben.”

„Jézus nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat.” Nem, hogy nem teszi mindezt, hanem egyenesen azért jött erre a világra, hogy az összes bántást, önző haszonlesést, gyilkos haragot, felhánytorgatást elvegye. Az enyémet és a tiedét. Ez a szeretet képes megbocsátani az évek óta haragban levő testvérnek, a bosszantó szomszédnak, a kitagadott fiúnak, a rossz döntésekért megvetett politikusnak... Ott a fa alatt állva ez a szeretet tegyen képessé megbocsátani.

„Jézus nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.” „Meghalt Mátyás, oda az igazság!” Manapság gyakran példálózunk azzal, hogy Mátyás király óta senki sem képviseli a szegényeket, az elnyomottakat, nincs hova fordulni elégtételért, igazságért. Reménytelen ügyeidet tedd Jézus kezébe! Állj erre az Igére és bízd Rá hogyan oldja meg. Ha úgy akarja, hogy elfedezze, ne háborogj, emlékezz neked mennyi vétkeidet kellett elfedeznie! Ha mindent hisz és mindent remél, akkor azt is elhiszi, azt is reméli, hogy nem csak te vagy képes újjászületni, hanem az a másik is, akinek nem szeretnéd, hogy elhiggye, eltűrje, hogy elfedezze. Ne feledd, mindez csak azért lehetséges, mert Ő már rég mindent elfedezett, elhitt, remélt, eltűrte és értet.

„Jézus soha el nem múlik.” Mivel Ő örök, a szeretete is örök, és ebben az örök szeretetben készített nekünk örök életet. „Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2,11) Karácsonykor ezt a Szeretetet ünnepeljük! Hálával és dicsőítéssel. Ha mindent ennek vetünk alá, akkor nem kell félnünk, hogy hamisan, zengő ércként, vagy pengő cimbalomként csengenek jókívánságaink. Akkor a prófétálásunk a másikban meglátja a jót. Akkor minden titok ismerete, minden tudomány és a hegyeket mozgató hit egy dolgot fog munkálni, hogy kövessük a prototípust, hogy emberré legyünk, és a másikat emberré segítsük. Akkor már szeretetből tudjuk a vagyónkat osztani, mert megértjük, hogy minden elmúlik, csak ez a SZERETET nem.

Most „tükör által homályosan látunk” (1Kor 13,12), s a Szeretetet is töredékesen ismerjük, de ne adjuk fel, mert Ő megszületett és elhozta nekünk ezt a szeretetet. Ő tökéletesen ismer és tökéletesen szeret. Amikor befogadjuk a szívünkbe, mindez a mag Vele együtt a szívünkbe kerül, ott szép lassan elkezd nőni. Engedd, hogy beérjen! Magokat növelő, érlelő, áldott karácsonyi ünnepeket kívánok. Ámen!

Unger Károlyné

Boldog Új Évet!

Hányszor fog ez a mondatocská elhangzani a következő hetekben! Bár sokszor már arra sem vesszük a fáradságot, hogy elmondjuk, vagy leírjuk. Annyit mondunk csak: BUÉK. Én is ismerem ennek keresztyén visszafejtését: Bízad Újra Életed Krisztusra! De mégis olyan üresnek, kifakultnak tűnnek ezek a jókívánásaink. Talán attól lehet ez a kellemtelen érzés bennem, hogy bár ezt illik mondani, de hogy tényleg ezt gondoljuk-e az se minket, se mászt nem igen érdekel.

Pedig ha valamikor, most igazán ránk férne egy boldog - vagy legalábbis boldogabb - új év. Amolyan csatározásoktól, háborútól, fenyegetésektől és egész lelkünket megrontó gyűlölet-cunamitól mentes esztendő. Ahol az édesapák édesapaként valóban a jövő generáció testi-lelki egészséges fejlődésével lennének elfoglalva; az édesanyák valóban a

családi fészkek melegét lennének hívatottak sugározni és biztosítani; ahol a pedagógusok - a szó eredeti jelentése szerint - kézenfogva vezetgetnék a rájuk bízottakat. Ahol Isten népe nem csak valamiféle felekezeti gyülekező helyként élne imaházai-ban, templomaiban, hanem felépülne „lelki házzá”, s viselkedne „szent papságként”.

Utópia - vélem hallani az ellenvetést. De vajon utópia-e, ha egy gép, vagy rendszer az eredeti funkció szerint működik?

„Mutasson mostanában csak egy ilyen!” - vágthat vissza valaki.

De mégis van ilyen: „*Krisztus Jézus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!*” (Zsid 13,8)

Ő hozhatja el, hogy minden körülmény ellenére, békésebb és boldogabb lehessen a következő esztendő! Mert az IGE kőszájként megáll!

Kulcsár Tibor

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi
Rádió Alapítvány
Szerkeszti:

Kulcsár Tibor
Kulcsár Anikó
Zika Klára
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:

H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu

Pénzadományok az alábbi
csekk számlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096

Swift code: OTPVHUHB
IBAN: HU25 1176 3024 1657 8885 0000 0000

Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Érdi Rózsa Nyomda

Felelős vezető: Juhász László

Telefon: +36-23-373-657

Mera online adás (stream)

Nap	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
Napi adásstruktúra	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból
	6:30 - Fixblokk	6:30 - Fixblokk	6:30 - Fixblokk	6:30 - Fixblokk	6:30 - Fixblokk	6:30 - Fixblokk	6:30 - Fixblokk
	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból
	12:00 - Fixblokk	12:00 - Fixblokk	12:00 - Fixblokk	12:00 - Fixblokk	12:00 - Fixblokk	12:00 - Fixblokk	12:00 - Fixblokk
	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból
18:30 - Fixblokk	18:30 - Fixblokk	18:30 - Fixblokk	18:30 - Fixblokk	18:30 - Fixblokk	18:30 - Fixblokk	18:30 - Fixblokk	
Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból	Véletlenszerű válogatás az előző 3 hét anyagaiból
Fixblokk - 6:30/12:00/18:30	Mai áhitat	Mai áhitat	Mai áhitat	Mai áhitat	Mai áhitat	Mai áhitat	Mai áhitat
	Ifjúsági műsor / Nehéz esetek az Ószövetségben	Cigányműsor	Növekedjete az ismeretben	Családbarát	Kincseink	Mai zsolttár	Mai zsolttár
	Mai zsolttár	Mai zsolttár	Mai zsolttár	Mai zsolttár	Mai zsolttár	Lelkiposta és Gyümölcskosár	Gyerekkuckó - Bibliai történet
	A Biblia üzenete	A Biblia üzenete	A Biblia üzenete	A Biblia üzenete	A Biblia üzenete	Gyerekkuckó - Bibliai történet	Bibliára - aktuális hét
	Gyerekkuckó - Történet	Gyerekkuckó - Történet	Gyerekkuckó - Történet	Gyerekkuckó - Történet	Gyerekkuckó - Történet	Bibliára - előző hét	
Lépésről lépésre - aktuális hét	Só és lámpás - aktuális hét	Bibliára - aktuális hét	Lépésről lépésre - előző hét	Só és lámpás - előző hét			

A fix blokkok indulásakor az előzően játszott műsor megszakadhat.
Az általános struktúrától esetenként eltérés lehetséges.

www.mera.hu

IDE jött! - ÉRTEM jött!

„Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért JÖTT EL a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.” 1.Tim 1,15.

Karácsony örömhíre, hogy Jézus, az Isten Fia eljött a földre, hogy megváltson bennünket bűneinkből. Hogy áldott földi életet élhessünk Vele és örök életet nyerjünk. Az újság olvasói ezt már mind el tudják mondani.

Most a nagy hír üzenetéből két szót szeretnék kiemelni, amelyeket a címben is nagy betűvel írtam: IDE jött! – ÉRTEM jött!

Tudjuk, hogy Jézus születésekor egy fogadó istállója jutott szülőszobának, kiszorított helyzetben kezdte – és a kereszten végezte földi halálakor. Mindkettő drámai helyzet. Jellemzi „IDE” jöttének kereteit. Ha mélyebben belegondolunk nemcsak a „keretek” rendkívül kemények, hanem AHOVA érkezett, az embervilág élete mindelestől olyan mélységet jelentett, ami egész útján megszokhatatlan volt. Mi már lassan megszokjuk... Emlékszem, gyermekkorom feldolgozhatatlan döbbenete volt, hogy gyermekek százezrei, milliói éhen halnak a világon. A háborúk borzalmait olvasva hihetetlen volt számomra, hogy élni vágyó fiatal emberek tömegeit kiszolgáltató körülmények között húszas évek kezdetén halálba küldték. Miért? Senki nem állította meg az értelmetlen mészárlást? Folytathatjuk a sort, amikor azokat a helyzeteket soroljuk, amelyek „feldolgozhatatlanok” itt a földön. Nem tudom, hogyan élem meg / Isten mentsen meg tőle /, ha kisfiú unokámat az óvodában szoknyába öltöztetik és babát adnak a kezébe, hogy „érzékenyítsék” a nemiségét. Emberiség elleni büntett! Nézem a migráns milliókat, akiket meggazdagodnak embercsoportok, és elgon-

dolom, mi történne, ha tömegesen nálunk telepítenék le őket. Amikor egy afrikai országról azt olvastam, hogy asszonyokat, nőket „tenyésztene” fogságban, hogy a gyermekeiket jó pénzért pedofil piacokon adják el, tehetetlenségemben felkiáltottam: - Istenem, én nem akarok tovább ezen a földön élni! – Pedig én még csak a felszínét látom annak, ami ezen a világon végbement és végbemegy... - Az Isten Fia a mennyből IDE jött! Az Apostoli Hitvallás egy szóban összefoglalja teljes életét: SZENVEDETT! – Ezt a mennyből érkezve nem lehetett kibírni! Ő mégis vállalta!

ÉRTEM jött! Kijavítanád – és igazad van – ÉRTÜNK jött! Mégis jó az egyes szám első személy. Induljunk el a legtávolabbi körből. Kiáltanak az embervilág bűnei, gonoszságai. Aztán ha közelebb jössz, látod a körülötted élők sok kegyetlenségét, önzését, gonoszságát. Ha a melletted élőkre nézel, egész közletről, egyet sem találsz, akinek ne látnád – sok érték mellett is – a javíthatatlanul romlott természetét. Egy sincs kivétel. De érkezz meg – velem együtt – oda: ÉRTEM jött! Amikor látod a magad romlottságát, kiúttalanságát, hogy része vagy egészen te is ennek a pusztító és pusztulásba rohanó embervilágnak, rendítsen meg: nincs segítség! Igaz – gondolod -, hogy te csak egy méterrel vagy a víz alatt, sokan mások kilométeres mélységben. Igazad van, csak abban tévedsz, hogy nem látod, téged is átjár egész lényedben ez az elveszettség.

Nem látta ezt a fenti ige vallomástevője sem sokáig. Olvasd csak el újra! Most már látja és évezredek emberisége számára meg is fogalmazza. De jó, ha ezen a karácsonyon azzal amennyit látsz, nagy hálával kimondod: IDE jött! ÉRTEM jött!

Végh Tamás ny. lelkipásztor